12
9

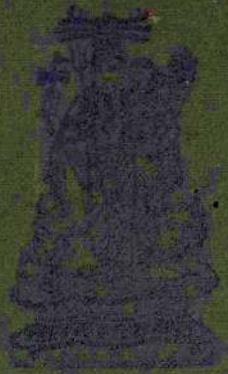

உ

சிவமயம்.

கந்தநாதன் றுணை.

சைவபூஷண சந்திரிகை.

இஃது,

ஆரணிநகர சமஸ்தான வித்துவானும்
அத்துவித சித்தாந்த மதோத்தாரணரும்
மாயாவாத தும்சகோளரியும்
ஆகிய
யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி
நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள்
இயற்றியது.

மூன்றும் பதிப்பு.

சென்னை:
வித்தியாரத்நாகர அச்சியந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1929

Registered Copy Right-

விலை ரூபா—1.

12-9

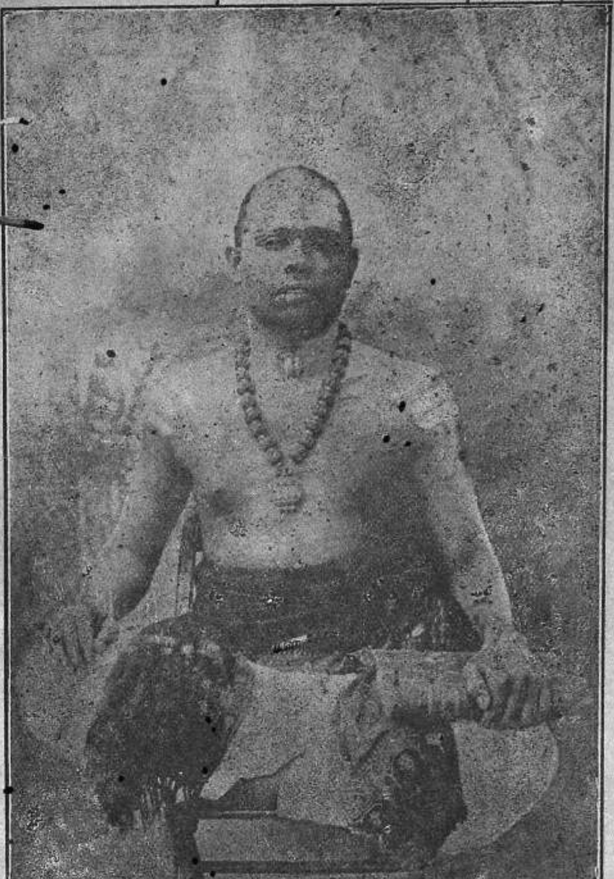

ஸ்ரீமந் நா. கதிரைவேற் பிள்ளை அவர்கள்.

குகாயநம:

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்நூல்,

கி-பி-கஅ௨௨ஆ டிசம்பர் மாதத்திற்குச் சமமான சாலிவாகன சகார்த்தம் களசுரு-ஆகிய சித்திரபானுஆ மார்கழிமீ ௰௨ புதவாரம் இவ்வுலக முய்யும்படி சுபவோரையி லவதரித்து, வயது 56 மீ 11 ஆகிய கி-பி-கஅஎகூஆ டிசம்பர்மீ ஆன பிரமாதிஆ கார்த்திகைமீ உகஉ சுக்கிரவாரம், மக நக்ஷத்திரம், சத்தமி திதி, இராவுயத்து நாழிகையில் சிவசாயுச்சிய மடைந்த, யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்ச்

சைவசித்தாந்த மெய்ஞ்ஞான ஆசாரிய பானு

ஸ்ரீலஸ்ரீ, ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள்

செந்தமிழ் மொழியையுஞ் சைவசித்தாந்தத்தையும் வளர்த்துப் பரி பாலித்த அத்தியற்புத வருஞ்செயல்களின் ஞாபக சின்னமாக, இந் நூலாசிரியரால் அர்ப்பணஞ் செய்தமைக்கப்பட்டது.

உரிமையுரை.

இன்னிசை வெண்பா.

செந்தமிழ்நன் மாதே சிவநெறிருஞ்சித்தாந்த
வந்தமிலா மெய்ந்நிலையே வாறுமுக நாவலனு
மெந்தைநுமைப் போற்றுசெயற் கேற்பவே யிந்நூலைத்
தந்தனன்கொண் டேத்திரவன் சார்.

7-34

12-9

உ

சிவமயம்.

இந்நூலிலே காணப்படும்

பொருள்களின் அட்டவணை.

விஷயங்கள்.	பக்கம்.
சிறப்புப்பாயிரம்.	
பதிப்புரை.	
கடவுள்வணக்கம். ...	19
சைவபூஷணம் விபூதி யுருத்திராக்கங்களே. ...	21
விபூதி யுருத்திராக்கப் பிரபாவ நூல்கள். ...	22
விபூதி யுருத்திராக்கங்களே வைதிகம். ...	25
விபூதி உருத்திராக்க விசேடம். ...	29
விபூதி யுருத்திராக்கம் நித்தியாங்கமே. ...	30
விபூதி உருத்திராக்கஞ் சிவவடிவமே. ...	31
,, ,, ரூபம். ...	33
தேவாதியருஞ் சிவசின்ன தாரணரே. ...	,,
விஷ்ணுவும் விபூதிருத்திராக்க தாரணரே. ...	34
பிரமரும் சிவசின்ன தாரணரே. ...	36
திருமண்குறி இடையில் வந்ததென்பது. ...	37
விபூதி ருத்திராக்கத்தாற் கோளுறுதல். ...	38
விபூதி ருத்திராக்க விரதம். ...	39
பஸ்மருத்திராக்ஷத்தாற் பாலாரிட்ட நிவிர்த்தி. ...	40
சிவசின்ன நிந்தனை அதிபாதகம். ...	41
,, தூஷண காரணம். ...	42
சைவபூஷண மந்திர வகைகள். ...	43
மந்திரப் பிரயோகம். ...	45
மந்திர சம்ஸ்கார விதி. ...	,,
விபூதி விசேட மந்திரம். ...	46
திருநீறே நல்வழி. ...	,,

விஷயங்கள்.	பக்கம்.
விபூதி ஸ்நானம்.	... 47
திருநீற்றுப் பதிகம்.	... 49
விபூதி யுபநிடதம்.	... 51
விபூதி உட்கொள்ளும் மருந்துமே.	... 52
விட்டுணு விபூதி யுண்டது.	... 55
விபூதி இலக்கணம். சிவாக்கினி விபூதி.	... 56
விபூதி வரலாறு.	... 57
விபூதி வீஜை.	... 58
விபூதியின் பெயருங் காரணமும்.	... 60
திருநீறு கோமயத்தா லுண்டாக்கப் படுவதற்குக் காரணம்.	... 61
பசுக்களின் மகிமை.	... 64
கோமயப் பசு.	... 66
கோமய விசேடம்.	... 67
கோமயங் கொள்ளுங் காலமும் மந்திரமும்.	... 68
கோமயங் கொள்ளும் முறை. கற்ப விபூதி.	... 69
அநுகற்ப விபூதி.	... 70
உபகற்ப விபூதி.	... 71
அகற்ப விபூதி.	... ,,
விபூதிப் பையின் இலக்கணம்.	... 72
விபூதி வாங்கும் விதி.	... 73
தரிக்கக் கூடாத விபூதிகள்.	... ,,
தரிக்கும் இடங்களும் அளவும்.	... 74
இவ்வருணத்தார்க்கு இவ்விபூதி யாமெனல்.	... ,,
தரிக்க லாகாத இடங்கள்.	... 75
அவசியந் தரிக்குங் காலங்கள்.	... ,,
விபூதி தாரண வகை.	... 76
புண்டர வகை.	... 76
திரிபுண்டர திருட்டாந்தம்.	... 77

விஷயங்கள்.		பக்கம்.
நாமம் நவீனமென்பதற்குத் திருட்டாந்தம்.	...	78
திரிபுண்டர அளவு.	...	79
உத்தூளன விதி.	...	80
சந்திக் கிரியைகள்.	...	81
கிரியா முத்திரைகள்.	...	82
தரிக்கும் நியமம்.	...	83
சந்தியாவந்தன சங்கற்பம்.	...	85
பூமி சுத்தி.	...	,,
சலசுத்தி முதலியன.	...	86
அஸ்திர சந்தியோபாசனம்.	...	,,
ஆசமனம்.	...	87
மார்ச்சனம்.	...	88
திருநீற்றின் அளவு.	...	89
விபூதி சுத்தி.	...	90
திரிபுண்டர தாரணம்.	...	,,
அநுலோம விலோம தாரணம்.	...	92
திரிசூல இடப முத்திரைகள், அல்லது திருவிலச்சினை.	...	93
பன்னிரு மண்குறிப் பரிபவம்.	...	97
நாராயணர் திருநீற்றால் மாயை நீங்கிப் பிள்ளை பெற்றது.	...	98
விபூதியாற் பிரமர் மயக்கம் அகன்றது.	...	100
விபூதியின் அற்புதச் செய்கை.	...	101
விபூதி தூஷண மறுப்பு.	...	104
விபூதி விளையுந் திருத்தலங்கள்.	...	111
விபூதி யபிஷேகம்.	...	112
விபூதி நமஸ்கார மந்திரம்.	...	113
நியாச வகை.	...	114
காநியாச மந்திரம்.	...	,,
இருதய நியாச மந்திரம்.	...	115
புருட சூக்த நியாசம்.	...	,,

விஷயங்கள்.		பக்கம்.
கலா நியாச மந்திரம்.	...	116
அங்கநியாச மந்திரம்.	...	,,
பஞ்சப்பிரம நியாசம்.	...	117
பஞ்சாக்கர நியாச மந்திரம்.	...	—
அக்கினிரிதி மந்திரம்.	...	,,
மாநஸ்தோக மந்திரம்.	...	118
திரியம்பக மந்திரம்.	...	,,
திரியாயுஷ மந்திரம்.	...	,,
காயத்திரி மந்திரம்.	...	119
ஷடங்க மந்திரம்.	...	,,
சிவாங்க மந்திரம்.	...	,,
பஞ்சப் பிராசாத மந்திரம்.	...	120
மூல பஞ்சாக்ஷர மந்திரம்.	...	,,
தூல பஞ்சாக்ஷர மந்திரம்.	...	,,
சூக்கும பஞ்சாக்ஷர மந்திரம்.	...	,,
மாயாக்கிய பஞ்சாக்ஷர மந்திரம்.	...	,,
பிராசாத பஞ்சாக்ஷர மந்திரம்.	...	,,
பஞ்ச கலா மந்திரம்.	...	,,
பஞ்சப் பிரம மந்திரம்.	...	,,
ஏகாதச சங்கிதா மந்திரம்.	...	,,
அத்திர மந்திரங்கள்.	...	121
பதினறு உறுப்பிற் றரிப்பதற்குக் காரணம்.	...	,,
முக்குறிகளின் சொரூப லக்கணம்.	...	124
விபூதி தத்துவம்.	...	126
உருத்திராக்க விளக்கம்.	...	129
உருத்திராக்க விசிட்டம்.	...	131
உருத்திராக்க வரலாறு.	...	132
உருத்திராக்க உபநிடதங்கள்.	...	133
உருத்திராக்க சாபால உபநிடதம்.	...	134
அக்ஷமாலிகா உபநிடதம்.	...	135
உருத்திராக்க மகிமை.	...	136

விஷயங்கள்.		பக்கம்.
கண்டிகைமணி விழுங்குதல்.	...	137
உருத்திராக்கந் தோன்றிய காலம்.	...	138
உருத்திராக்க தானம்.	...	139
உருத்திராக்க சோதனை.	...	140
உருத்திராக்கத்தின் பெயர்களுங் காரணமும்.	...	141
உருத்திராக்க வருணம்.	...	143
நான்கு வருணத்தாருக்கு முரியமணி.	...	,,
உருத்திராக்கப் பதிகம்.	...	144
ஸ்ரீருத்திராக்க கவசம்.	...	,,
உருத்திராக்க வகை.	...	146
உருத்திராக்க அளவு.	...	,,
உருத்திராக்க சொரூப லக்கணம்.	...	147
பார்த்திவ ருத்திராக்க மணி.	...	,,
ஆக்கினேயமணி அல்லது பொற்கண்டிகை.	...	148
தரிக்கும் உறுப்புக்களும் முக எண்களும்.	...	149
சந்தி தாரணம்.	...	150
உருத்திராக்க உபவீதம்.	...	,,
ஆயிர மணிந்தவர் அரனெனப்படுவர்.	...	151
தரியாமையால் வருங்குற்றம்.	...	,,
தரிக்குங் காலங்கள்.	...	152
தரிக்கலாகாத காலங்கள்.	...	152
உருத்திராக்க தாரணமுறை.	...	,,
தரிக்குந் தானங்கள்.	...	153
உருத்திராக்க பூசை.	...	,,
உருத்திராக்க தாரண மந்திரம்.	...	154
தரிக்கும் நியமமும் மந்திரமும்.	...	,,
உருத்திராக்க தாரணப் பிரீதி.	...	155
உருத்திராக்க அதிதேவதைகள்.	...	156
அவற்றின் பலன்.	...	157
செபமாலை யிலக்கணம்.	...	159
செபமணி அளவு.	...	160

விஷயங்கள்.	பக்கம்.
செபநாடி. ...	161
திக்கின் பலன். ...	,,
செப ஆசனங்களும் பலமும். ...	162
செபமாலைப் பிரதிட்டை. ...	163
செபமாலை வகையும் பலமும். ...	164
விரலிறைகளாற் செபிக்குமுறை. ...	165
உருத்திராக்க மாலையின் பயன். ...	,,
செபிக்கும் வகையால் வரும் பலம். ...	166
செபிக்குந் தானங்கள். ...	167
செபிக்கக்கூடாத தானங்கள். ...	168
உருத்திராக்கங்களுட் பூசைக்குச் சிறந்தன. ...	,,
உருத்திராக்க முண்டாகுந் தானங்கள். ...	169
கண்டிகைச் சுத்தி. ...	,,
செபஞ்செய்யும் மந்திரமுறை. ...	170
அசபாமந்திர செபம். ...	172
நிர்மல பஞ்சாக்ஷர செபம். ...	173
உருத்திராக்கத்தார் பயனடைந்தவர். ...	,,
இலிங்க தாரணம். ...	175
பரமதமறுப்பு. ...	176
அரி, அரனதுதேவியென்பது. ...	183
பிறர் தம்மத மேற்கொண்டு களவு. ...	188
விபூதி ருத்திராக்க விவாதம். ...	198
விபூதி பஞ்சகம். ...	201
விபூதி யுறுப்புக்களிற் றரிக்குங் காரணம். ...	202
உருத்திராக்க பஞ்சகம். ...	203
விட்டுணுவுக்கு வித்தியா கர்த்தரும் விபூதி கண்டிகை யிட்டார். ...	204
மாணிக்கப் பண்டாரம் வாசுதேவரே. ...	206
வைணவர் தோல்வி யடைந்தமை. ...	210
நாராயண வல்லியம் விபூதி நவின்றது. ...	212
உருத்திராக்க சமஸ்காரம். ...	214

விஷயங்கள்.		பக்கம்.
அதனைக் குருவினிடம் பெறும் விதி.	...	216
உருத்திராக்க மாலா தாரணம்.	...	217
நாயகமணி யிலக்கணம்.	...	218
உருத்திராக்க தாரண வுண்மை.	...	,,
பஞ்சாங்க பூஷணத்துட் சிறந்தன சிவசின்னமே	...	219
தீக்ஷாங்கம் சிவசின்னங்களே.	...	220
விபூதியின்பெயர் விசேடம்.!!	...	,,
விபூதிசம்ஸ்காரவிதி.	...	221
விபூதி விசேடார்த்தம்.	...	222
திரிபுண்டர அதிதேவதைகள்.	...	,,
முடிபுரை.	...	224

இந்நூலிலே பிரமாணமாகக் காட்டப்பட்ட நூல்களாவன.

இருக்குவேதம்.
தேவாரம். } தமிழ்வேதம்.
திருவாசகம். } தமிழ்வேதம்.
திருப்பல்லாண்டு.
காமிகாகமம்.
சிந்தியாகமம்.
விம்பாகமம்.
வீராகமம்.
அஞ்சுமானாகமம்.
வாதுளாகமம்.
பஸ்மசாபால உபநிடதம்.
காலாக்கினி ருத்திர உபநிடதம்.
அதர்வசிரோப நிடதம்.
உருத்திராக்க சாபால உபநிடதம்.
வாசுதேவோபநிடதம்.
சரப உபநிடதம்.
சாபாலி யுபநிடதம்.
சாண்டில்லியோப நிடதம்.
இராமரகசிய உபநிடதம்.
பிருகச்சாபால உபநிடதம்.
சுவேதாச்சுவதர உபநிடதம்.
திரிபுரதாபினி உபநிடதம்.
அக்ஷமாலிகா உபநிடதம்.
யோககுண்டலி யுபநிடதம்.
முக்திகோப நிடதம்.
தைத்திரீயோப நிடதம்.
பாசுபதப் பிரமோப நிடதம்.
ஸ்கந்தோப நிடதம்.

அதர்வண சாரம்.
கிரியா விவரணம்.
மத்தியந்தன குகியம்.
சாங்கியாயன குகியம்.
சாரதா திலகம்.
மந்திர தேவதாப் பிரகாசிகை.
பிரபஞ்ச மந்திரசாரம்.
மந்திரசக சிரோத்தம்.
ஞானோத்தரம்.
திருமந்திரம்.
சிவஞானபோதம்.
சிவதருமோத்தரம்.
பெரிய புராணம்.
பவிடியபுராணம்.
இலிங்க புராணம்.
கந்த புராணம்.
கூர்ம புராணம்.
பிரமாண்ட புராணம்.
மற்ச புராணம்.
ஆதித்திய புராணம்.
ஆக்கினேய புராணம்.
பதும புராணம்.
விஷ்ணு புராணம்.
கருட புராணம்.
வாசிட்டலிங்க புராணம்.
பாராசர புராணம்.
மானவ புராணம்.
காஞ்சிப் புராணம்.

தணிகைப் புராணம்.
பேரூர்ப் புராணம்.
திருமுறைகண்ட புராணம்.
திருவிரிஞ்சைப் புராணம்.
பட்டினத்துப்பிள்ளையார் புராணம்.
வசிவ புராணம்.
சூர சங்கிதை.
சூத சங்கிதை.
வாயு சங்கிதை.
சங்கர சங்கிதை.
மானவ சங்கிதை.
விஷ்ணு சங்கிதை.
காளிகா கண்டம்.
உபதேச காண்டம்.
பிரமோத்தர காண்டம்.
மனுஸ் மிருதி.
பராசரஸ் மிருதி.
உலோகாக்ஷி ஸ்மிருதி.
சாதாதபஸ் மிருதி.
காத்தியாயன ஸ்மிருதி.
போதாயன கற்பம்.
தொல் காப்பியம்.
அகத்திய பக்த விலாசம்.
பட்டினத்தார் திருப்பாடல்.
சித்தாந்த சிகாமணி.
திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை.
அக்க தீபிகை.
ஆகமத் திரட்டு.
பெருந் திரட்டு.
வீசவ சமயநெறி.
தேவி காலோத்தரம்.
பிரணவ விவரணம்.

உருத்திராக்க விசிட்டம்.
அபிடேக மாலை.
சிலப்பதிகாரம்.
பதார்த்த குண நூல்.
சகலாகம சங்கிரகம்.
ஏசமத நிராகரணம்.
புதுச்சந்நிதிக் கந்தர் சதகம்.
இராமாயணம்.
அத்தியாத்ம ராமாயணம்.
வியாச பாரதம்.
சம்பு பாரதம்.
வில்லி புத்தூரார் பாரதம்.
நல்வழி.
சூடாமணிநிகண்டு.
வேளாண்வேதம்.
நியாய சா[illegible]யம்.
வாதராச்சியம்.
நீலகண்டீயம்.
அன்னம் பட்டீயம்.
குருபரம்பரை.
வைணவ வரயாப்பு.
உடையவர் ஸ்ரீ சூர்ணவிளக்கம்.
இருசமய விளக்கச் சூறுவளி.
கேசவாதிநாம சிவபரத்துவ நிரூபணம்.
அரிவம்சம்.

வியாக்கியானம்:
ஆறாயிரப்படி
பன்னீராயிரப்படி
இருபத்து நாலாயிரப்படி
ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி
ஒன்பதிணாயிரப்படி
ஜீயர் அரும்பதவுரை.

கிரியா தீபம்.

அஷ்டசுலோகி.
குணரத்தின கோசம்.
தத்துவத்திரயம்.
சப்தகாதை.
சித்தாந்த சாதனம்.
நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி.
பெரிய திருமொழி.
முதல் திருவந்தாதி.
திருமங்கையாழ்வார் நெடுந்தாண்டகம்.
இந்திய சரித்திரம்.

Indian History

ஆறும் வாசக புத்தகம்.
அதர்வசிகா விலாசம்.
அதர்வசிகா விலாச நிரசனம்.
சகலவேத சிகாமணி.
சிவதத்துவ விவேகம்.
வைதிகாசார நிர்ணயம்.
பரமத திமிரபானு.
சிவகர்ணாமிர்தம்.
தப்த முத்திராவித்ராவணம்.
மிர்த்து தாரண விப்பிரலம்பம்.
சிவசின்னோத் கர்ஷம்.
வனமாலிகா தண்டனம்.
பாஷண்டமத சபேடிகை.
பிரமதருக்கஸ்தவம்.
சிவபுராண தாமசத்வ நிராகரணம்.
சர்வார்த்த சார சங்கிரகம்.
பரிபாஷா மஞ்சரி.
அரதத்த மான்மியம்.
அரதத்த சகச்சிரம்.
சதுர்வேத சாரம்.
ஆபத்தம்ப சூத்திர பாடியம்.
சைவாகம பூஷணம்.
ஞானரத்திநாகரம்.
சிவாதிக்கிய சிகாமனி.
அரியரதார தம்மியம்.
நீலகண்ட பாஷிய சமர்த்தனம்.
நாராயணவல்லி.

முற்றிற்று.

சிறப்புப் பாயிரம்.

இஃது,

வடமொழி தென்மொழிகளில் மகாபாண்டித்தியம் வாய்ந்த

அத்தியாச்சிரம பாலசரஸ்வதி

ஸ்ரீலஸ்ரீ, ஞானானந்த சுவாமிகள் அவர்கள்

அருளிச் செய்தது.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

சீர்செறிமுற் றிருக்கோணங் கேதீசங் கதிரைநகர்த் தெரிமுக்கண்ணே, டேர்செறிநல் லாறுமுகப் பெருந்தகைதோன் றிட்டருளுமியலிற்கங்கை, யார்செறிசெஞ் சடைத்தேவப் பெருமானென் றுலகுதொழ வவிரு மீழத், தார்செறியெவ் வளூத்தியாழ்ப் பாணத்தோர் புலோலியெனு மாரூர் தன்னில். 1

கங்கைகுல வேளாளக் கதிமாபிற் சங்கிதிவேட்கருதி நோற்குந் தூங்கமுறு நாகப்ப வண்ணலான் பெருந்தவத்துத் தோன்றலீரா,றங்கையுறக் காங்கேய னடிப்போது மலருளத்தனீரோடக்கச்,செங்கையின னூலெவையும் புலவருழை முறைப்படியே திருந்தக்கற்றோன்.

மெய்கண்ட சித்தாந்த மிளிர்விப்போன் போதனையின் மிக்கோனூல்கள், பொய்யின்றிப் பலசெய்தோ னுரைகள்பலதந்திட்டோன் புறத்தர்வாதி, ஐயமயக் கொடுவேறு மகலவிடை யளித்தவர்வா யடங்கவென்றோன், வையகமீப் புகழ்வந்தோ னங்கதிரை வேலநா வலன்றான் மன்னே. 3

அங்கவினற் றிருநீற்றொடக்கமாஞ் சாதனங்க ளணிந்துய் வோர்க்குப், பங்கமிலாக் கருவூல மெனப்பெரிய பயனளித்துப் பதியவென்று, மிங்கொர்சைவ பூடணசங் கிரிகையென வவற்றியல்க ளேலப்

பக்கச், சங்கையறுத்தெவருமுய வருமறையா கமமுதல தனிநூல்
காட்டி. 4

தருக்ககியா யஞ்செறியத் தருநூலைச் சகக்கறிவைத் தந்தபெ
ம்மா, னிருத்துமொரு புகழுடம்பிற் கனியாகச்செய்திட்டா னிவன்
றுனின்னுங், திருக்குலவக் குருபத்தி சிறந்திலகிப் புவனியெலாஞ்
சிறந்த சைவத், தருக்குறுத்திக் கதிரைநகர்ப் பெருமான்ற னல்வரு
ளிற் சார்க மாதோ. 5

ஸ்ரீலஸ்ரீ, ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் மாணாக்கரும்,

இந்நூலாசிரியரின் ஆசிரியருளொருவரும்,

நாவலப்பெருந்தகையாரது தருமபரிபாலனத்தலைவரும் ஆகிய,

யாழ்ப்பாணத்துநல்லூர்

மகாவித்வசிரோமணி

ஸ்ரீலஸ்ரீ க. சதாசிவப்பிள்ளை அவர்கள்

உரைத்தது.

இலக்கிய இலக்கண தருக்க சித்தாந்த நூல்களை, எம்மிடத்தும் பன்னாட் கோடன் மரபிற் பயின்ற பிரதம மாணவரான யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி, மாயாவாத தம்சகோளரி, **நா. கதிரைவேற்பிள்ளை** அவர்களால் இயற்றப்பட்ட **சைவபூஷண சந்திரிகை** என்னும் சிறந்த நூல்கண்டு அகமிக மகிழ்ந்தேம். அதுபரம ஐசுவரியங்களாயவிபூதி ருத்திராக்கங்களின் இலக்கணங்களை யெல்லாம் இனிது விளங்கத்தெரித்தலின், சைவர்களா யுள்ளார் யாவருக்கும் இன்றியமையாத பூஷணமாய், அவர்களாற்போற்றப்படும்புத்தமிர்தொத்தது அதிற் கூறப்பட்ட விடயங்கள்யாவும் பிரத்தியக்க அநுமான ஆகமங்கள் என்னும் அளவைகளா னிறுவப் பட்டுள்ளன. விபூதி ருத்திராக்கங்களைத்தரித்துப் பெரும்பேறடையவிரும்பும் ஒவ்வொரு அன்பர்களுக்கும் இந்நூல் நல்லாசிரியர்போனின்று நனியுதவும். பரபக்கமறுப்பியாவும் நியாய தருக்கசகிதம் நிலவலாற் புலவர்யாவரும் போற்றி மகிழ்வர். **விஷ்ணுவும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணரே** என்ற பிரதிஞ்ஞை, சர்வ வேதாகம சம்மதமாய, மறுக்கப் படாதது. இந்நூலை எமது ஆசிரியப் பெருந்தகை வள்ளலாரான **ஸ்ரீலஸ்ரீ, நாவலப்பெருமான் அவர்கள்** ஞாபகார்த்தமாக அர்ப்பணம் செய்தமையின் உலகின்கணுள்ள சைவத்திருக் கூட்டத்தினர் யாவர்க்குஞ் சமைத்ததொருவரு விருந்தாமென்பதிற் சந்தேகமின்று. இதனானும் இவரது கல்விகேள்வி யறிவும், சைவ சித்தாந்தப்பற்றும், குருபத்தியும்நன்கு வெளியாம். இன்னு மிந்நூலாசிரியர் இதுபோன் றிலகும் நூல்களை யியற்றிவாழ முழுமுதற் பொருளாய நடராசபரசிவப்பிரபுவையெம் முளத்தென்றும் இருத்தி வேண்டுகின்றாம். **ந. க. ச.**

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ,

ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் மாணாக்கரும்,

இந்நூலாசிரியரின்

ஆ சி ரி ய ர் க ளு ள் ஒ ரு வ ரு மா கி ய

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ம கா வி த் து வ சி ரோ ம ணி,

கா. தி யா க ரா ச பி ள் ளை அ வ ர் க ள்

இ ய ற் றி ய ன.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

பொன்பணியும் பொறிப்பணியு மணிப்பணியு மிரும்பணியிற்
பொறுத்த மாயன், வன்பணியு மறைப்பணியு மறைபணியுமுணராத
மதியத் தேவ, னென்பணியு மிரும்பணியும் பெரும்பணியிற் கொளு
முதல்வ னெந்தையேழை, யென்பணியு மிடத்தணியுங் கரும்பணி
யின் மொழிபணியு மேன்ற நாதன். 1

வருமீற்றி னொருநுதலி னெரிநீற்றி னுளதாகி வைப்பார் வை
குங், கருநீற்றவ் வருளூற்ற விழியூற்றின் வயிற்றோன்றிக் கருணை
மேனி, யுருவேற்று வினைநீற்றுந் திருநீற்றின் விழிமணியினுண்மை
யோர்ந்து, வுருவேற்றி மலம்பாற்றித் திருவேற்கும் பெருங்கருணை
யுலகத்தாக. 2

விண்மணியிற் புகழணிமன் னரசணியிற் சிறக்குமணி மெய்ம்மை
சான்ற, கண்மணியிற் றிருநீற்றிற் களிக்குமணி குவளையணி களம
ராமெங், கண்மணிவேற் பிள்ளையூக் தணுமாசி லாமணியுங் கருதிக்
கேட்ப, வண்மணிசை வப்பெரியோ ரணியுமணி நிலவவுஞற் றிட்
டான் மாதோ. 3

அன்னவன்யா ரெனினம்மாட் டடைந்துபெருங் கலைபலவு மறி
ந்தோன்மெய்கண், டன்னவனெம் மவர்க்கருளுஞ் சிவஞான போத
முதலறிவு நூல்கண், முன்னவன்பிற் றெரிந்துபேர திப்பவனஞ்
சிவகுகனை முன்னுநேயன், நன்னமா யாவாத கோளரிநங் கதிரை
வே ளுவல்லோனே. 4

உ

சிவமயம்.

பதிப்புரை.

சொற்கோவுந் தோணிபுரத் தோன்றலுமெஞ் சுந்தரனுஞ்
சிற்கோல வாதவூர்த் தேசிகனு—முற்கோலி
வந்திலரே னீறெங்கே மாமறைநூ லெங்கே
யெந்தைபிரா னஞ்செழுத் தெங்கே.

அத்துவித மெய்கண்டா னந்நந்தி சம்பந்தன்
முத்தியளி கொற்றவனு முந்திலரே—லித்தலத்தி
லத்துவித மெங்கேநல் லாகமமெங் கேமதப்பொய்
கொத்துவித முத்தியெங் கோ.

எண்ணரிய பிறவிகளுட் கிடைத்தற் கரிதினு மரிதாய மானுடப் பிறவியை யெடுத்து நிற்கும் புண்ணியர்காள்!

உலகத்திலே யுள்ளார் இம்மை மறுமைப் பயன்களைக் கருதிப் பொன், வெள்ளி, இரத்தினம் என்பவற்றாலும், பிறவற்றாலும் செய்யப்பட்ட பூஷணங்களைத் தரித்து வருதல் பிரத்தியக்ஷமே. அவைகள் காலதேசவேறுபாடுகளாலே வேறுபட்டனவாய், அணியப்படுவன, சூடப்படுவன, கட்டப்படுவன, தொடுக்கப்படுவன, முடிக்கப்படுவன, கவிக்கப்படுவன எனப் பலவகையனவாகத் தோன்றும். அவ்வாறாய பூஷணங்கள் பலவும் இலௌகிக பூஷண மெனப்படும். அவற்றை யணிதலால் வரும்பலம் மிகவும் அற்பமாகும். தீமையோ அளவிறந்தன.

முற்றறிவும் முற்றுத் தொழிலு முடைய பரமாப்தபதியாகிய சிவபெருமானாலே திருவாய்மலர்ந் தருளப்பட்ட

வேதாகம சம்பந்தமுள்ள வைதிக பூஷணமாய், தன்னை யணிந்தார்க்கு எஞ்ஞான்றும் நன்மை யினையே பயந்து தீமையை யொழிப்பதாய், இம்மைப்பயனுடன் யாவரானும் அடைதற்கரிய மறுமைப் பயனாகிய அத்துவித முத்திப்பெ ரும்பேற்றையு மளிப்பதாய் விளங்கும் ஓர் பூஷணமுண்டு. அது சைவ பூஷணமே.

சைவம்=சிவசம்பந்தமுள்ளது. பூஷணம்=ஆபரணம். எனவே, சிவசம்பந்தமுள்ள ஆபரணமே சைவ பூஷணம். எனப்படும். அது விபூதி உருத்திராக்கம் என இருவகைப் படும். அவ்விரண்டும் இறைவனிடத்தினின்றுந் தோன்றின மையாலும், இறைவனது அருட்சத்தி பதிதலாலும் சிவசம் பந்தமுள்ள பூஷணம் (சைவ பூஷணம்) எனப் பட்டன. ஆன்மாவின் உணர்ச்சி விபுத்துவமாயினும் ஒவ்வோர் இந் திரியத்தும் விளங்கித் தோன்றுதல் போலவும், தயிரினிட த்து நெய்விளங்கித் தோன்றுதல்போலவும், விறகினிடத்து நெருப்பு விளங்கித் தோன்றுதல் போலவும் இப்பூஷணங் களினிடத்துஞ் சிவம் விளங்க நிற்றலின் அச்சிறப்புப் பெ யருற்றன. அத்துணை விசேடம் வாய்ந்த சிவசத்தி ரூபங்க ளாய விபூதி ருத்திராக்கங்களும் அணிய வேண்டிய முறை ப்படி யணிந்தாற்றான் மிக்கபயன் விளையும். எத்துணைச் சிற ந்த மருந்தாயினும் காலம், இடம், பிணி, சரீரம் முதலியன நோக்கி உண்ணவேண்டிய அனுபானம், பத்தியம், என்ப வற்றோடு உண்டாற்றான் பயன்விளையும். அதுபோல விபூதி ருத்திராக்கங்களும் அணிய வேண்டிய விதிகளை யெல்லாம்

அறிந்து தரித்தாற்ருன் அத்துவித வின்பமடைதல் சாத்தியமாகும். அமிர்தம் அறிந்துண்ணினும் அறியா துண்ணினும் தன்பயனளிக்கும். நெருப்பு எவ்வாறு தொடினும் சுட்டேதீரும். அவைபோல, இவைகளும் எவ்வாறுகாணினும், தொடினும் அணியினும் பயன்விளைத்த கதை பல்லோர் வாய்க்கண்டேமாக, விதிவிலக்கு வேண்டப்படா வென்பீராயின், அற்றன்று அமுதத்தி னுண்மை தெரியான் அமிர்தத்தையும், தீயின்றன்மை தெரியான் அதனையும் உண்ணுதலும், தொடுதலும் இல்லை. அமிர்தம் தெரியான் நஞ்சினையதுவென்றும், நெருப்பின் றன்மை காணுன் நீரை யறுவென்றும் கொண்டுதான் கருதியவற்றிற்குமாருய பலனையடைவன். ஆகலானும், இவை யவைபோலிலவாயினும் விதிவிலக்கறியாது அணிவதினும், அவற்றை யறிந்து அணிவதனுலுண்டாகும் பலமே விசேடமுடைத்து. இதுபற்றியன்றே, வேளாளகுலதிலகசாமுசித்தரான பட்டினத்து அடிகளாரும்,

"நீற்றைப் புனைந்தென்ன நீராடப் போயென்ன" என்றருளினுர். ஆதலால் அவற்றின் இலக்கணங்கள், மகிமைகள், பலங்கள் யாவும் அறிய வேண்டுதல் மக்கட் கூட்டத்திற்கு இன்றியமையாததாயிற்று. இலௌகிக பூஷணங்களாலுண்டாகும் பயனேடு மறுமைப் பயனையும் அளிக்கவல்ல இவற்றின் இலக்கணங்கள், மான்மியங்கள், பயன்கள் எல்லாம் வேதம், தமிழ்வேதம், சிவாகமம், உபாகமங்கள், வேதாந்த உபநிடதங்கள், சிவஞானபோத முதலிய சித்தாந்த உபநிடதங்கள், மகா புராணம், உபபுராணம், ஸ்மிருதி முதலிய

சுத்தவித்தைகளினும், அவற்றின் வழிநூல், பக்கநூல் என்பவற்றினும் ஆங்காங்குப் பேசப்பட்டுள்ளன.

அவைகளெல்லாவற்றையும் ஒருசேர அறிந்து ஒழுகல் யாவர்க்கும் அரியதாகலானும், சிற்சில நூல்களேற்படினும் அவையெல்லாஞ் சுருங்கியனவாகவும், பத்திய ரூபத்தனவாகவும், பரபக்கமில்லாதனவாகவும், சுபக்கமுந்தொகுதியனவாகவுங் காணப்படலால், பற்பல நூல்களினின்றும் எடுத்து அவசியம் வேண்டற்பாலனவற்றைத் தொகுத்து, ஆரணிநகர வரச சமஸ்தான வித்துவானும், சைவசித்தாந்த சஞ்சீவினி சபை, வேதாந்தப் பிரசங்க சபை என்பவற்றின் கௌரவ உபந்நியாசகரும், 1897வரு ஆகஸ்டுமீ 12உ மாயாவாதிகளை வென்று, பிரபல வித்வ சிகாமணியும் சித்தாந்த பாநுவும் ஆகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ, காசிவாசி - செந்திநாதையர் அவர்களால் பற்பலவித்வசனர்கள் மத்தியில் அளிக்கப்பட்ட மாயாவாத தும்ச கோளரி என்ற பட்டம் உடையவரும் ஆன யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி ஸ்ரீமந் நாகதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களாற் சைவ பூஷண சந்திரிகை, என்னும்பெயருடன் ஓர்நூல் முன்னர்ச் செய்யப்பட்டது. அது, சென்னை (முனிசிப்பல் கம்மிஷனர்.) சுகாதார சங்க அங்கத்தவருளொருவரும், ஹைகோர்ட்டு நியாய துரந்தரரும் ஆகிய ஸ்ரீ. வே-மாசிலாமணிப்பிள்ளை-பி-ஏ. பி-எல் அவர்களாற் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளிப் போந்தது.

பரதகண்டத்துள்ள மகமதியர், கிறித்தவர், சமணர் முதலிய ஏனைய வேற்று மதத்தாராலும் கொள்ளப்பட்டு

வரும் விபூதி ருத்திராக்கங்களை, தங்கடவுளுக்கும் அடியார்க்கும் தமக்கும் தாரணமாக வேத முதலிய வித்தைகளிற் சொல்லப்பட்டுள்ளன வென்னும் உண்மை தெரியாத சில போலி வைணவர்கள், அவற்றை அவைதிக மெனவும், பிணச்சாம்பல், இலந்தைக்கொட்டை எனவும், பிராயச்சித் தாங்கங்களெனவும் வாயில் வந்தவாறு தூஷித்து எரிவாய் நரகிற்கு இரையாகும் மாபாதகத்தைத் தமக்கும் அடுத்தார்க்குஞ் சம்பாதித்து வருதல்கண்டு, அவற்றை நிராகரித் தொழிக்கு நண்பு காரணமாக நூலாசிரியர் அவர்கள் அந் நூலின்கண்.

"விஷ்ணுவும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணரே"

என்று மகுடமிட்டு, வேதாகமோ[illegible] நிடதபுராண இதிகாச மிருதியாதி பொதுப் பிரமாணங்களாலும், அவர்க்குச் சிறப்பு நூல் ஆகிய நாலாயிரப் பிரபந்தத்துள்ள "கரிய மேனிமிசை வெளிய நீறு, தவளப் பொடிகொண்டு, தமரணி நீறுகொண்டு, நீறு செவ்வேயிடக்காணில் "காப்பிடவாராய்" "உடையார்ந்த வாடையன் கண்டிகையன்" என்பன முதலாய செய்யுள்களையுங்காட்டி, நாராயண மூர்த்திக்கும் அவரது அவதார தெய்வங்களுக்கும், ஆழ்வாராதி யடியார்க்கும் தாரணம் சிவசின்னங்களே என்றும் வலியுறுத்தினர்.

அது கண்ட சென்னைக்கணுள்ள போலி வைணவக் கூட்டங்கள் யாவும் உ[illegible]த்தெழுந்து, 1901வூ ஜூலை மீ 7வக்குச் சரியான பிலவவூ ஆனிமீ 26வ புரசைக்

கணுள்ள ஸ்ரீநிவாசப்பெருமாள் கோயிலில், தங்கள் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை ஆசாரியர் என்றிருக்கும் ஸ்ரீ அழகியமணவாள இராமானுஜ ஏகாங்கியார் அவர்களை முதன்மையாக வைத்து, வாதிக்குமாறு அறைகூவினர். இந்நூலாசிரியர் அவர்கள், தமது பிரதிஞ்ஞையை நிலை நிறுத்துமாறு சைவ சித்தாந்த சஞ்சீவினி சபை, வேதாந்தப் பிரசங்க சபை முதலாய பற்பல சபைகளும் ஏனைச் சிவனடியார்களும் பொலிவுற்றுச் சூழ வாதிப்பான் போந்தகாலை, வைணவர் பயந்து அந்தகர் ஒருவரோடு வாதிக்கக் காட்டினர். ஆசிரியர் அவர்கள், அந்தகரோடு வாதித்தல் தருக்கநூலுக்கு விரோதம் அவரை வெல்லினும் பெருமை கிடையாது. ஏகாங்கியார் அவர்களே யெம்முடன் வாதிக்கக்கடவர் என்ன, அவர் அதற்கு அஞ்சி யொப்பிலர். அதனால் வெளிப்போந்து அடுத்தவாரம் முதல் வித்தியாவிலாச மண்டபம், பக்தி மந்திர நிலயம், ஸ்ரீகங்காதரேசுரர் தேவஸ்தானம், சைவ சித்தாந்த சஞ்சீவினிசபை, சிந்தாதிரிப்பேட்டை வேதாந்தசபை ஸ்தானம், கல்விமடம், தொண்டைமண்டலக் கலாசாலை முதலிய பற்பல இடங்களினும், 1902வரு ஜனவரி மாதம் இறுதியாக ஏழுமாதங் காறும் "விபூதி ருத்திராக்க விவாத சபை, எம்சபையாராற் கூட்டப்பட்டது. ஒவ்வோர் விளம்பரங்களோறும் "விஷ்ணுவும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணரே" என்ற மேற்கோளைக் காட்டி, இதனை நிலை நிறுத்த ஆசிரியர் சித்தமா யிருப்பதனால் ஏகாங்கியார் அவர்களாவது, வேறெந்த வைணவ ஸ்தாபகர்களாவது வந்து சித்தசமாதானத்துடன் வாதிக்கக்கடவர் என்று அழைக்கப் பட்டனர். ஒருவ

ராவது வந்து வாதித்தாரல்லர். வந்திருந்த வைணவர் தாமும் மௌன விரதம் உற்றுச் சென்றார்.

அங்ஙனம் வாராது நாணமுற்ற வைணவர், சிலமாயா வாதிகளைத் தமக்குத் துணையாகக்கொண்டு சிவசமய, சிவ சின்ன சிவாகம, சிவனடியார் தூஷணங்களையும், நூலாசிரி யரையும், சபைகளையும், அடுத்தாரையும் குறித்து வாயில் வந்தபடி பொய்யும் புளுகும் அறியாமையுமான தூஷ ணங்களை நிறைத்துத் துண்டுப் பத்திரிகைகள் விட்டனர். அவைகளெல்லாம் அவ்வக்காலத்திற் சபைகளோடும் ஆசி ரியராலும், ஆங்கு விஜயஞ்செய்திருந்த வித்வஜனர்களாலுங் கண்டிக்கப்பட்டன. இன்னும் அவரது தூஷண பத்திரிகை கள் காரணமாக எமது சபையார்களால்,

1. விஷ்ணுவும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணரே.
2. சீதர தியான நிருபணம்.
3. தசாவதார சிக்ஷா ரக்ஷணியம்.
4. திராவிடவேத விபரீதார்த்த திரஸ்கார கண்டனம்.
5. அரங்கேற்றுபாசம்.
6. சைவபூஷண சந்திரிகைச் சயச்சிறப்பு.
7. சிவசின்ன விஜயம்.
8. விவாதமத்தியஸ்த பத்திரம் வெளிப்படுத்தினோர்க்கு ஓர் நல்

[விடை.

9. ஆழ்வாருளிச் செயலபார்த்த விசார தண்டனம்.
10. சென்னை மகாவித்வ ஜனசபை.
11. வைணவ விப்பிரலம்பம்.
12. போலிவைணவர்க்குப் புத்தி புகட்டல்.
13. ஜயத்துவச கண்டன கண்டனம்.
14. அரக்கசைவாகம குதர்க்க நிர்த்தூளி.

15. பாஷண்ட பிடாலம்ப தூஷண குஞ்சர பஞ்சானனம்.
16. வைணவப் போலியர் வாய்மத மடக்கல்.
17. சிவோபாலம்பன திமிர பாஸ்கரம்.
18. வாதத்திற்குப் பயந்தொளித்த வைணவர்க்கறிக்கை.
19. நீறு என்னுஞ் சொல்லுக்கிட்ட வைரக்குப்பாயம்.
20. கண்டிகை யநர்த்த கானனகுடாரி.
21. ஆழ்வார் சரித்திரா ரணிய மகாபரசு.
22. சைவபூஷண ஜயத்துவம்.

என்பன முதலாய பற்பல பத்திரிகைகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. அவற்றைக்கண்டு வைணவர் அஞ்சியும், சென்னை நகர சபா மண்டபத்திற் சபை கூட்டின் வருவேம் என்றபடி, 1902வரு பிப்ரவரிமீ 16உ க்குச்சரியான பிலவவரு மாசிமீ 5உ ஞாயிற்றுக்கிழமை வைணவருடைய சென்னை மத்திய நகர சபாமண்டபம் ஆகிய ஸ்ரீ வேணுகோபால சுவாமி அரங்கத்தில் ஓர் மகாவிவாத சபை, சைவ சித்தாந்த சஞ்சீவினி சபை, வேதாந்தப் பிரசங்க சபை, நடராஜ பக்தஜன சபை, சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த சபை, வாத புரீச பாத சேகர பக்தஜன சபை, வேதாகமோக்த சைவசித்தாந்த சபை என்னுஞ் சபையார்களாற் கூட்டப்பட்டது. அதன் பெயர் விஷ்ணு தாரண விபூதி ருத்திராக்க விவாத நிகமன சபையாகும். அச்சபைக்குச் சமஸ்தானபதிகள், கௌரவபட்ட தாரணர்கள், பலபாஷா விற்பனர், ஆரிய திராவிட வித்துவ சிகாமணிகள். பண்டிதர்கள் முதலாய கனவான்கள் கூட்டம் பல ஆயிரமாகத் தேங்கின. வைணவர்களும் பலர் வந்தனர்.

அம்மகாசபையார் பிரேரேபித்தபடி, வடமொழிதென் மொழிகளை நிலைகண்டு நன் குணர்ந்தவரும், சரஸ்வதி தேவியே யோருருவெடுத்து வந்தாலன்ன ஞானுமிர்த மகா சாகரமும், சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த பால பாஸ்கரரும் ஆகிய அத்தியாச்சிரம பாலசரஸ்வதி ஸ்ரீலஸ்ரீ ஞானனந்த சுவாமிகள் அவர்கள் அக்கிராசனதிபதியாய் வீற்றிருந்தனர், உப அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் அவதாரமென்றறிஞராற் கூறப்படும் மேன்மை தங்கிய அத்தியாச்சிரம சிவயோகானந்த குகதாச ஸ்ரீலஸ்ரீ பாம்பன் குமர குருதாச சுவாமிகள் அவர்களும் ஏனைய பற்பல வித்வ ஜனர்களுஞ் சூழ்ந்திருந்தனர். அத்துவித சித்தாந்த மகோத்தாரணராகிய இந்நூலாசிரியர் அவர்கள்" "விஷ்ணுவும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணரே" என்பதைப் பிரதிஞ்ஞையாகக் கொண்டு, சகல வேதாகம உபநிடத புராணேதிகாசாதி பிரமாணங்களால் நிரூபித்து, வைணவர்க்குச் சிறப்பு நூலெனப்படும், நாலாயிரப் பிரபந்தங்களில் வரூஉம் நீறு, சாந்து, பொடி, காப்பு, கண்டிகை, அக்கவடம் முதலிய சொற்களுக்குப் பொருள் விபூதி ருத்திராக்கங்களேயென்று, விசேடணமுடைமை, விசேடியமுடைமை, பாலுடைமை முதலிய இயல்கள் ஐந்து மினிதுரைத்து, பொருள் கொள்ளும் ஆற்றல் வகைய வாய வியாகரணம், உவமானம் கோசம், ஆத்த வாக்கியம் முதலிய எட்டானும் ஐவகை யுறுப்பானும் நிறுத்தித், தாமேற்கொண்ட பிரதிஞ்ஞையைச், சித்தாந்தஞ் செய்தனர். பின்னர்க் குமரகுரு தாச சுவாமிகளும், பண்டித சிரோமணி பிரம ஸ்ரீமத் ஆ.கிருஷ்ண

யர் அவர்களும் ஏனைய புலவர்களும் அநுவதித்து முடிக்க, அக்கிராசனாதிபதி அவர்களும் வழிமொழிந்து, ஆக்ஷேப முள்ள வைணவர்வாதிக்கலாம் என்றார். வைணவர் மௌன முற்றிருந்தாராக, நூலாசிரியர் கூறியவற்றை யெல்லாம், நிகமனஞ் செய்தனர். வைணவர் அத்துடன் அடங்கினர். இதன் விடயங்களையெல்லாம் சைவ பூஷண சயத்துவசம் என்ற பத்திரிகையிற் பரக்கக்கண்டு தெளிக.

இவ்விவாதத்தின் பின்னர்ச் சைவ பூஷணங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்கங்களின் அருமை பெருமைகளை யுணர்ந்த சிவநேயச் செல்வர்கள் பலர் அளவிலா ஆனந்தமுற்று யாவர்க்கும் பயனுறும்படி, முதற்பதித்த நூலை விரித்து இன்றியமையா விடயங்களையுஞ் சேர்த்தளிக்க வென்று வேண்டியபடி, நூலாசிரியர் இவ்விரண்டாம் பதிப்பில் அருமையானவிடயங்கள் நூற்றறுபத்தெட்டு அமைத்துளர். பிரமாணமாகக் காட்டிய நூல்கள் பற்பல இவையிற்றை யெல்லாம் அட்டவணையிற் காண்க.

விபூதி ருத்திராக்கங்களாகிய சைவ பூஷணங்களின் உயர்வைக் கூறவந்தவர், மண்குறி, சிலுவைக்குறி யென்னும் பரபக்கங்களைப் பேசிய தென்னெனில், சுவபக்கம் பேசுங்கால் பரபக்கமறுப்புக் கூறல் ஆன்றோர் ஆசாரமும் நூற்றுணிபு மாகலி னென்க. பரபக்க மறுப்புரைக்குங்கால் பரபக்கத்தார்க்குந் தமக்கும் பொதுவான பிரமாணங்கள் காட்டி மறுப்பதினும், அவர்க்குரிய சிறப்பு நூல்களைக் காட்டிக் கண்டிப்பதே விசேட மாகும். அதனை யிலக்கண

நூலார் பிறர் தம்மதமேற்கொண்டு களைவென்று விதந்து பேசா நிற்பர். அற்றுகலி னன்றே யிந்நூலாசிரியர் அவர்களும் கிறிஸ்துமத மறுப்புரைத்தபோது அவரது சிறப்பு நூலாகிய பைபிள் என்னும் புத்தகப் பிரமாணங் காட்டியும், வைணவரது தூஷணங்களையும் நவீன அவைதிகங்களாகிய குறிகளையும் நிராகரிக்கும்போது, அவர்க்கும் தமக்கும் பொதுவாகவுள்ள வேதங்கள் உபநிடதங்கள் ஆகிய பிரமாணங்களைக் கொண்டும், வைணவரது சிறப்பு நூல்களாகிய இராமாயணம், மகாபாரதம், நாலாயிரப்பிரபந்தம், அரிவம்சம், குருபரம்பரை, சப்தகாதை, பட்டர் சுலோகம், ஆறாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி, இருபத்து நாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி, ஜீயர் அரும்பதவுரை என்னும் நாலுரைகளைக் கொண்டும், "பிறர் தம்மமேற் கொண்டு களைவு" என மகுடமிட்டுச் செவ்வனே தருக்க நியாயரீதியாக மறுத்துச் சித்தாந்த நிகமனஞ்செய்துளார். அவையெல்லாம் பரபக்கத்தார்க்கோர் வாய்ப்பூட்டும் உறுதி பயப்பனவு மாகவே விளங்கா நிற்கும். இவ்வுண்மையை யறியாதார் பரபக்க நூற்பிரமாணமுங் கோடல் ஆவசிய மன்றென்று தம்முட மதியானிகழ்ந்து நகையாடுவர். அவர் ஆன்றோர் வழக்கும் நூல்வான்முறையும் ஒரு சிறிது முணராப் புல்லறி வாளமேனை விடுக்க. புறமதங்களை நிராகரித் தற்கு அவ்வம்மதக் கொள்கைகளை யாராய்ந்தா லன்றிக் கண்டித்தல் கூடாது. ஆகவே நூலாசிரியர் அவர்கள் போலி வேதாந்தமாகியமாயாவாதத்தை நிராகரித்தாற்போல,பாஞ் சராத்திராதிமத நூல் களையும் ஆராய்ந்து, தைக்கும்

முள்ளை முள்ளாலேயே வாங்குவதுபோல அவர் மத நூல்கள் கொண்டே உபந்நியாச வாயில்களானும், தருக்க விவர்த்தங்களானும், நூல்கள் வாயிலானும் அவற்றைக் கண்டித்து அடக்கி, எதிரொருவருமின்றி, சுவமத தாபனமாகிய வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித மெய்கண்ட சித்தாந்தத்தை நிறுவியரால் கண் கூடே.

ஆசிரியர் அவர்கள் அருமையாகச் செய்த இந்நூலை, திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை முத்தமிழையும் சைவ சித்தாந்தத்தையும் வளர்த்து நிறுவற்குப் பின்னரும் ஒருருவெடுத்து வந்தாரெனை, யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரி லவதரித்து, பற்பல இலக்கிய இலக்கண தருக்க நீதி நூல்களையும், சைவசித்தாந்த நூல்களையும் வெளிப்படுத்திச் செந்தமிழையும் சைவசித்தாந்தத்தையும் வளர்த்து, பரமத கண்டன சுவமத ஸ்தாபனஞ் செய்து, சிவபத்தி சிவனடியார் பத்தி சிவாகம பத்திகளின் முதிர்ந்து, மெய்ஞ்ஞானப் பிரசங்க மாரி பொழிந்து, ஒப்பாரு மிக்காரு மின்றி மகாவித்துவ சிரோமணியாய், சைவசித்தாந்த பானுவாய், திக்கெலாம் மெய்ப்புகழ் விளங்கப் பெற்ற மகா சைவ ஞானசாரிய ஸ்ரீலஸ்ரீ, ஆறுமுகநாவலப் பெருமான் அவர்கள் செய்த அத்தியற்புத பரமோபகார வருஞ் செயல்களின் ஞாபகார்த்தமாகச் சமர்ப்பித்தனர்.

அவர்க்கு உரிமை செய்தமையால் உலகத்துள்ள சைவ சித்தாந்த மெய்யன்பர்கள் யாவர்க்கும் உரிமை செய்தவாறுயிற்று.

இந்நூலைப் பதிப்பிக்குங்கால் சிரமம் பாராது, மிக்க விரைவில் இந்நூலை முடித்து வெளியிடச்செய்த, சைவசித்தாந்த பரிபாலனரும், டிஸ்திறிக் நீதிபதியும், சித்தாந்த தீபிகைப் பத்திராதிபரும் ஆகிய ஸ்ரீமாந், நல்லசாமிப்பிள்ளை அவர்கள் பி-ஏ, பி-எல் அவர்களின் உற்றசகோதரர்களும், (V. R. Press) பி-நா-சி. அச்சியந்திரசாலைச் சொந்தக்காரர்களும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, ஜா-மா. துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்களதும், ஜா-மா. நாகரத்தினம்பிள்ளை அவர்களதும் சைவசித்தாந்தப் பற்றுப் பாராட்டத் தக்கதேயாம். இதற்காகப் பொருளுபகரித்த சிவ புண்ணிய சீலர்களாய், சைவசித்தாந்த சஞ்சீவினி சபையின் அங்கத்தவர்களாய் விளங்கும், பூலோக நண்பன் என்னுந் தண்டமிழ்ப் பத்திரிகையின் மானேஜர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, புரசை ப-சுப்பிரமணியமுதலியார் அவர்களுக்கும், பெருமாள்பேட்டை ம-ா-ா-ஸ்ரீ, ஈ-இரத்தினசாரியார் அவர்களுக்கும் மிக்க நன்றி கூறுகின்றோம்.

இந்நூல், விபூதி ருத்திராக்க வுண்மைகளை யறிந்து அநுட்டிக்கும் ஒவ்வோர் சைவசமயிகள் இடத்தும் இருத்தற்குரிய தொன்று. நூலாசிரியர் அவர்கள் இன்னும் இது போன்ற நன்னூல்களை யியற்றி நீடாயுள் பெற்று வாழும் ஆறு, தணிகைநாயகன்றன் பேரருள் சார்கவெனப் பிரார்த்திக்கின்றேம்.

இங்ஙனம்.

சைவ சித்தாந்த சஞ்சீவினி சபையாருள் ஒருவரும்
அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியார் அவர்கள் மாணுக்கரும்
ஆகிய.

கு. தங்கவேற் செட்டியார்.

வேதாந்தப் பிரசங்க சபையாருள்,

மா-நமசிவாயம்பிள்ளை.

3

உ

சிவமயம்.

சைவபூஷண சந்திரிகை.

காப்பு.

இன்னிசை வெண்பா.

வேத சிவாகமத்தான் மெய்ச்சமயமென்றுதெளி
போதமுள சித்தாந்த பூடணவொண்-மைக்கருளு
மீரா யிரமருப்பி யேறிவிளை யாட்டுருளு
மோரா யிரமருப்பி யோர்.

கடவுள் வணக்கம்.

பரமசிவன்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சிவஞானத் தவர்க்கருளும் பதியாவ னுகமத்துச்
செல்வன் யாவன்
றவஞால முதலுலகை மூவினையிற் கொண்டவன்யார்
தானு வாகி
யவஞானத் தவர்க்கறியா வண்ணலெவன் றிருநீறு
மக்கந் தானுந்
தவஞானக் கொருகுறியாத் தந்தவன்யா ரவன்சரணந்
தலைமேற் கொள்வாம். 1

வழிபடு கடவுள்.

ஒருமானை வலத்தானை யொருமானை யிடத்தானை
யுலகம் போற்ற
வருமானை முகத்தானைத் துணையானை யயில்பிடித்த
வலத்தான் றன்னைப்
பெருமானை யெனதுளக்காட் டமர்வானை யெமக்கருளைப்
பெருக்கு வானைத்
தருவானைப் பெரும்புதுச்சந் நிதியானைச் சரவணனைச்
சார்ந்து வாழ்வாம். 2

விபூதி.

சித்தாந்த மெய்ச்சமயச் சிவநெறிக்கு வித்தாகித்
திருமா லாதி
பெத்தாந்தக் கணத்தவர்க்கு மெவ்வெவர்க்கும் பெருவாழ்வு
பெருக்கி மும்மைக்
கொத்தாந்த மலமுருக்குங் குறிகாட்டி நித்தியமாய்க்
கொண்டார்க் குற்ற
பித்தாந்த மதப்பிணியைத் தபுமருந்தாந் திருநீற்றைப்
பேணி யுய்வாம். 3

உருத்திராக்கம்.

நிலைகலங்கா தெங்குநிறை யருட்கடலின் வயிற்றோன்றி
நிகரின் ஞானத்
தலையொளிகான் றியாம்பிரம மெனத்தடமோ றும்மிருள்க
டங்கா தோட்டி
விலைமதித்தற் கரியதுவாய் வேண்டுவார் வேண்டியன
விழைவி னீந்து
மலைமகணு யகன்றிருக்க ணருட்பேற்றைக் குறிக்கவரு
மணியைத் தாழ்வாம். 4

நூல்.

சைவபூஷணம் விபூதி யுருத்திராக்கங்களே.

பரம சிவனமலன் பத்தர்க்குச் சின்ன
முரு வுடலிற் கண்டியு நீறும்.

சிவபெருமான் பிறப்பு இறப்பு இன்றி என்றும் உள்ள வர்; எங்கும் நிறைந்தவர்; எல்லாம் செய்யவல்லவர்; இயல் பாகவே யெல்லாம் அறிபவர்; தமது அநுபவத்தின்பொரு ட்டுப் பிறிதொன்றையும் வேண்டாதவர்; தம் வயமுடைய வர்; ஆன்மாக்களிடத்துள்ள இரக்கமே திருமேனியாக வுடையவர்; இவ்விலக்கணங்களையுடையவர் அவர் ஒருவரே யன்றி வேறில்லை. ஆதலால் அவரே பசுபதி என்று மெய் யன்புடன் வழிபடுகின்றவர் சைவர், அல்லது சிவனடியார் என்று கூறப்படுவர். ஒருவனையே தனக்கு நாயகனுகக்கொ ண்ட பதிவிரதையானவள் தன்னுயகனுற் கொடுக்கப்பட்ட திருமங்கிலியம் மோதிரம் முதலியவற்றைத் தன் கற்புநிலைக் குச் சாதனமாகத் தரித்தொழுகுவள். அதுபோலச் சிவ பெருமானையே பரமபதியெனக்கொண்டு வழிபடு மொவ் வொருவருக்குந் தத்தம் அன்பினிலைக்கு அடையாளமாகத் தரிக்கத்தக்கன சிவசின்னங்களாகிய விபூதி உருத்திராக்ஷம் என்னும் இரண்டுமேயாம். எவள் திருமங்கிலிய முதலிய அடையாளங்களைத் தரித்தற்குக் கூசுகின்றனளோ அவள் குலமகளெனப்படாள். அதுபோல விபூதி உருத்திராக்கங் களாகிய சிவசின்னங்களை எவன்றரிக்கக் கூசுகின்ருனே

அவன் சைவனெனப்படான். மற்றைய ஆபரணங்களெல்லாவற்றையுந் துறந்திருந்தாலும் திருமங்கிலியத்தைக் குல மகளிர் துறந்திருக்கார். அதுபோல எவ்வணிகளையுந் தரியாமலிருந்தாலுஞ் சிவசின்னங்களைச் சிவனடியவர் (சைவசித்தாந்திகள்) என்றுள்ளார் தரியாதிருத்தலாகாவாம். ஆதலால் யாவர்க்கும் விபூதி யுருத்திராக்க தாரணம் இன்றியமையாததேயாம்.

விபூதிருத்திராக்கப்

பிரபாவ நூல்கள்.

விபூதி உருத்திராக்கம் என்னுஞ் சிவ சின்னங்களின் பெருமைகளை யெடுத்துப் பொதுவாகவுஞ் சிறப்பாகவும் விதந்துபேசும் நூல்கள் இவையெனக் கணிக்கப் புகுதல் உலகத்தில் இதுகாறும் பிறந்து இறந்தவர்கள் இவ்வளவினரென்று ஒருவன் கணக்கு எடுக்கப் புகுதல் போலாகும். அவற்றின் பெருமைகளை யெடுத்துரைக்காத தொன்னூல்கள் கிடையா. தமிழ் நூல்களெவற்றினும் அப்பெருமை புலப்படும். புறச்சமயிகளாகிய சமணரும் "இடு நீற்றாற் பையவிந்த நாகம்போற்றத்தீங்-குடிமையான் வாதிக்கப்பட்டு" எனத் தமது வேளான்வேத மென்னு நூலினும், ஆங்காங்கும் அவற்றின் பெருமையைப் புகழ்ந்துள்ளார். அவ்வாறே சூடாமணி நிகண்டார் ஆகிய மண்டல புருடரும், தாஞ் சமணமதத்தராயிருந்தும், விபூதியையே

சிறப்பித்து "திருநீறே பற்பம் - பொடியொடு விபூதி காப்புரம் புண்ணிய சாந்தஞ் சாணி" எனக் கூறியுள்ளார். அன்றி மண்ணையுங் குங்குமத்தையும் பொடி, விபூதி, காப்பு என்றாவது, புண்ணியசாந்தம் என்றாவது கூறினாரல்லர். வைணவரைப் போலச் சமணரும் மட்குறி தரிப்பது வழக்கமாயிருப்பவும், அவரதைச் சிறப்பித்துக் கூறாது விபூதியையும் அதற்குக் காரணமாயுள்ள சாணத்தையும் விசேடித்துக் கூறிய உண்மையை அறிவுடையோர் உணராதுவிடார். நிற்க, வடமொழியிலோ இருக்கு, யசுர், சாமம், அதற்வணம் என்னு நான்கு வேதங்களிலும், அவற்றின் பாகங்களாகிய இராம ரகசியோப நிடதம், காலாக்கினி ருத்திரோப நிடதம், அதர்வசிரோப நிடதம், சாண்டில்லியோப நிடதம், சாபால உபநிடதம், பிருகச்சாபால உபநிடதம், தைத்திரியோப நிடதம், சுவேதாச்சுவதர உபநிடதம், சாபாலியுபநிடதம், வாசுதேவோப நிடதம் என்பவற்றினும் ஆங்காங்கு எடுத்துச் சிறப்பித்ததன்றி, விபூதியின் பெருமையையே எடுத்துக் கூறும் பஸ்மசாபால உபநிடதமும், உருத்திராக்கத்தின் பெருமையையே உரைக்கும் உருத்திராக்க சாபால உபநிடதமும் இருக்கின்றன, வைணவரால் தரிக்கப்படும் மஞ்சட்பொடி, சிவப்புப்பொடி, வெள்ளைமண், வடகலை, தென்கலைக் குறிகள் ஆகிய இவை, ஒருப நிடதத்திலாவது சொல்லப்பட்டில, வேதத்தில்விபூதி ருத்திராக்கங்களுக்குத் தனித்தனி யுபநிடதங்கள் இருத்தல்போலக் கோபிசந்தனத்திற்காவது, வைணவர் கொள்ளும் மண்ணுக்காவது, துளசிமணிக்காவது கிடையாது.

அது பற்றியன்றோ, பரமாசாரியர்களுள் ஒருவராகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனாரும் தமிழ்வேதத்திலே திருநீற்றுப்பதிகம் என்று ஓர் திருப்பதிகஞ்செய்து, செய்கையினாலும், அதன் மகிமையைத் தெரித்தருளினர். உருத்திராக்கப்பதிகம் இக்காலத்துக்கின்றாய் மறைக்கப்பட்டதென்க. நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் திருமண் பதிகமும் துளசிமணிப் பதிகமுஞ் செய்யப்படாமையும் அவற்றின் பாஷண்டத்துவத்தை விளக்குமென்க.

உபநிடதங்களுள் * சைவபஞ்சதபனம், வைணவபஞ்சதபனம் எனப் பிரிக்கப்பட்ட இவ்வைந்து உபநிடதமுள்ளன. அவற்றுட் சைவபஞ்சதபனத்துள் விபூதியைப் பிரதிபாதிக்கும் உபநிடதங்கள் பலவாம். அவ்வாறு வைணவபஞ்ச தபனத்துள் திருமண்ணைக் கூறுவது ஒன்றுமில்லை. இதனானும் திருமண் வேதத்தில் விதிக்கப்படாததென்பது வெள்ளிடை மலைபோற் றெள்ளிதி னுணரக் கிடக்கின்றது. இன்னும் காமிகாதி வாதுளாந்தமான சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டினும், அவற்றின் பிரிவுகளாகிய சாரோத்தரம், சாலபேதம், சசிமண்டலம், மகாவித்தயம், துலாவிருத்தம், காலதகனம், குமாரதந்திரம், மகுடோத்தரம், இருத்தகாசம், நீலபத்திரம், கலாபேதம், சீமுகம், சிவசாசனம், விலே

* இங்ஙனஞ் சங்கராசாரியரும், இராமாநுசரும் தாமே வகுத்துக்கொண்டனர். சைவபஞ்சதபன மாவன - காலாக்கினிருத்திரம், கைவல்லியம், சுவேதாச்சுவதரம், அதர்வசிகை, அதர்வசிரசு என்பன.

வைணவபஞ்சதபனமாவன - இராமதாபினி, கோபாலதாபினி நரசிம்மதாபினி, மகாநாராயணம், அபக்கிரீவம் என்பன.

கனதந்திரம, நந்திகேசுரம், மகாநத சங்கிதை, மகாகாளம், பிரபுத்தாகமம், வீணுசிகோத்தரம், தாரதந்திரம், பரோற்பூதம், பதுமசங்கிதை, பாவநாசகம், வீமதந்திரம், சுபோதம், பாவனம், பார்வதிதந்திரம், பிரகாரணுகமம், காசியபம், வாமதந்திரம், காருடம், நைருதம், சிவதருமோத்தரம், மதங்கம், விசுவான்மகம் முதலிய உபாகமங்களினும், சாங்கியாயன குகியம், மத்தியந்தனகுகியம், போதாயனகுகியம் என்னும் வேத சாரங்களினும், பாரத்துவாச-சாதாதப-பாராசர-கௌதம-மநுவாதி ஸ்மிருதிகளினும், இலிங்க - சைவ காந்த-காருட-மற்ச-ஆதித்த-பிரமாண்ட-பதும-கூர்ம முதலிய மகா புராணங்களினும், பாரதம், இராமாயணம் என்னும் இதிகாசங்களினும், சிவரகசியம் என்னும் பரம இதிகாசத்தும் ஏனைய பற்பல நூல்களினும் கூறப்பட்டுள்ளன.

விபூதி ருத்திராக்கங்களே வைதிகம்.

மேற்போந்த நியாயங்களால விபூதி ருத்திராக்கங்களே போகம், முத்தி என்பவற்றை விரும்பினோர் அணியும் வைதிக சாதன மெனப்பட்டன. திருமண்குறி வேதமுதலிய சுத்த வித்தைகளிற் கூறப்படாமையான் அவைதிகமாய் இடையில் இராமாநுசரால் இற்றைக்குச் சுமார் 863 வருடத்துக்கு முன் உண்டாக்கப்பட்ட நவீனக்குறியாய் முடிந்தது. யாரேனு மொருவன் ஒருவனை வஞ்சித்தகாலை, உலகர் "அவன் உனக்கு மண்போட்டானு, நாமம் போட்டானு" என்று இன்றுங் கூறும் வழக்குண்மையானு மறிக.

அன்றியும் வைணவருட் சிலர் மஞ்சட் பொடியே யணியத் தக்கதென்றும், சிலர் குங்குமச் சூரணமே தரிக்கத்தக்கதென்றும், தங்களுட் பிணங்கித் தங்கணுமத்தையே குறைத்து அவைதிகமென்று இகழ்ந்தமையானும், அதுகாரணமா மஞ்சணுமத்தைத்திட்டி அவைதிகமென்று சிவப்பு நாமக்காரர் "உடையவர் ஸ்ரீசூரணவிளக்கம்" எனப் பெயர்வைத்து குழுறுபடைச்சுவடியொன்று எழுதினமையானும், அதன் இருபத்தாறுவது பக்கத்தில் 26-வது வரி தொடங்கி "ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் இவ்வருஷத்திற்கு (870) வருஷமான கலி நாலாயிரத்து நூற்றெட்டுக்குமேல் பிங்களவருஷ சித்திரை ஸ்ரீ 12உ வெள்ளிக்கிழமை திருவாதிரை கடகலக்கினத்தில் திருவவதரித்தருளிய ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் காலத்திற்கு முன்பு, இப்போதுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பஸ்மாதி தாரணராய், க்ஷுத்ர தேவதாந்த்ரபரராய், மந்த்ராந்த்ரபரராய இருந்தார்கள். பின்நூதனமாக வெளியிட்டு அவைகளைத் திக்விஜயஞ்செய்து தாபித்தார்கிடாய்" என்று வைணவரே வழிமொழியா எடுத்துக் காட்டினமையானும் அது நன்குவிளங்கும், காத்தியாயன உபநிடதத்தும், வராக உபநிடதத்து விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று கற்பனைச்சுலோகமுங் கதையுங்கட்டி அவற்றைக் காட்டவியலாது விழித்துப் பொய்ப்பட்டாரும், பிரமாண்டத்தும், பாத்மோத்தரத்தும், பாஞ்சராத்திரத்துந் தான்கூறப்பட்டது, வேதஉபநிடதங்களிற் சொல்லப்படவில்லையென்று அங்ஙனமாயினருமுண்டாகலின் விதியில்லையென்றறிக. நாலாயிரப் பிரபந்தத்துள் பெரியாழ்வார் "காப்பிடவாராய் காப்பிடவாராய்" என்

றுகூறியபதிகம் நாமப்பதிகமெனின்; அதுநாமமாகியமண்ணன்று. மண்ணுக்குக்காப்பு எனனும் பெயரின்மையாலும், விபூதிக்கே காப்பு என்று பெயரிருத்தலினுலும், காப்பு என்னுந் தமிழ்மொழிக்கு ஏற்ப வேதாகமங்களாதி வித்தைகளும்“ரக்ஷை” என்று விபூதியை விளித்தலானும், மண்ணையங்ஙனம் அழைக்காமையாலும், காப்பு என்றது விபூதியேயாம். கண்ணனுக்குப் பூத பிரேத இராக்கதர்களால் பயம் நேரிடாதபடி காப்பதற்கு, அசோதாதேவி விபூதியை யணிதற்காக அந்திக்காலம் வந்தபோது அழைத்து அணிந்தாள் என்பதே அப்பதிகத்தின் கருத்து. அங்ஙனமே வைணவர்க்குச் சிறப்பு நூலாயுள்ள விஷ்ணுபுராணத்தும் “அப்பேயின் மடியிற் குழந்தையிருப்பதையும், அவள் செத்துக்கிடப்பதையுங் கண்டார்கள். யசோதையும் பரபரப்போடு ஓடிவந்து அக்குழந்தையை யெடுத்துப் பசுவின் வாலைச் சுற்றி யப்பேயினுலுண்டான பாலதோஷத்தைப் போக்கினுள். உடனே நந்தகோபரும் வந்து அக்குழந்தையையெடுத்துக்கொண்டு கோமய பஸ்மத்தை அதன் சிரத்தில் (கண்ணன் தலையில்) காப்பாகவைத்து இவ்வாறு துதித்தார்” என ஐந்தாவது அம்சத்தில், ஐந்தாவது அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அக்கருத்தையே பெரியாழ்வாரும் எடுத்துத் தாஞ்செய்த முதலாயிரத்துட் கூறினர். இதனுனும்பெரியாழ்வார் கூறிய காப்புத் திருமண்ணுகாது திருநீறேயதாம், [illegible]

கஂவிதாஸ்ரீவ்யாஂமஹ்ஂதெ்வநஸஂஶய꞉| திரிபுண்டர தாரணம் த்ருஷ்ட்வாபூத ப்ரேத புரஸ்ஸரா: பீதா: ப்ரகம்பிதா: ச்சீக்ரம் கச்சந்த்யே வனஸம்சய: (விபூதி முக்குறியாகத் தரித்த மகா புண்ணியரைக்கண்ட பூதபிரேத முதலியன் அஞ்சி நடுங்கியலறியோடு மென்பதற்கு ஐயமில்லை) என்று மானவ புராணமும், அவ்வாறே காத்தியாயன ஸ்மிருதியும், அவ்வாறே "பயங்கரமான இராக்கதர்கள், நாகங்கள் பிரேதக்குழாங்கள், குத்திர உயிர்கள் ஆன பிரமராக்கதர்கள், யம தூதர்கள், சாகினி, இடாகினி முதலானவைகள் விபூதி தரித்தவனைக் கண்டமாத்திரையே அதிதூரமேோடிப் போகும்" என்று "யோகோராராராக்ஷசா" என்ற சுலோகத்தால் மனுஸ்மிருதியும் கூறுவதனுலுந் திருநீறே காப்பாயது முணர்க. காப்பு என்றுல்காவல் அன்றியும் விபூதி யுருத்திராக்கங்களைச் சாம்பரென்றுங் கொட்டையென்றுந் தூஷிக்கும் போலிவைணவர் பலர் பசாசுமுதலியன பிடித்த காலத்தில் தமதுமண்ணை மந்திரித்து அணியாது விபூதியையே மந்திரிப்பித்து அணிவதும், பகல்முழுதும் பட்டை நாமந் தீட்டிணர் இரவில் விபூதி தரிப்பதும், பசாசையோட்டும் மகமதியர் தாமும் இதுகொண்டு மந்திரித்து ஒட்டுவதும் இக்காலத்துங் காணப்படுகின்றனவே. இதனுல் எமது தமிழ் வேதமாகிய தேவாரத்தில் திருநீற்றுப்பதிகம் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டபடி, நாலாயிரப் பிரபந்தத்தும் காப்புப்பதிகம் என்று கழறப்பட்டமையால் திருநீறும் உருத்திராக்கமுமேவைதிகசாதனமாம். ஆதலால் அவற்றையணிதல் வேண்டும்.

விபூதி ருத்திராக்க விசேடம்.

விபூதி யுருத்திராக்கங்கள் பிராமணன்முதலிய யாவர்க்கும் நித்தியாங்கமாக வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட தென்று கந்தபுராணங் கூறுகின்றது. "அக்நிரிதிபஸ்ம" என்பதுமுதலாகச் சாபாலசுருதியிற் சொல்லப்பட்ட ஏழுமந்திரங்களையும் உன்னி அவற்றைத்தரிப்பதே அத்தியாச்சிரம நிலையென வேதங்கள் விதித்த வென்று சூதசங்கிதை கூறுகின்றது. ஞானி யாயினும், பிராமண ருயினும், ஏனைய ராயினும், இவற்றைத் தரித்துக் கொண்டுதான் தங்கள் கருமங்களிற் பிரவேசிக்கவேண்டும். மோக்ஷத்தை விரும்புவோன் முக்கியமாய் இடைவிடா தணிதல்வேண்டும். இவற்றைத் தரிப்பவரைச் சிவபெருமானென்றே நினைக்கக்கடவர். சிவபெருமானுடைய மகிமையை யெவ்வாறு அளவிடக்கூடாதோ, அதுபோல இச்சிவசின்னங்களின் பெருமையும் அளவிடக்கூடாதென்றறிக. சகல பாவங்களுந் துன்பங்களும் பயங்களும் இவையிற்றைக் கண்டாலும், அணிந்தாலும், தீண்டினும், அணிந்தாரைத்தரிசித்தாலும் அதிவிரைவி லகலுமென்று வேதங்கள் முழங்குகின்றன. இவற்றைத்தரிப்பின் விட்டுணு, இலக்குமி முதலிய தேவர்களுக்கும் பிரீதியுண்டாகுமென்று பாராசரஸ்மிருதி பகர்கின்றது. இவற்றைத் தரிப்பவர் பிரமசாரி, கிருகத்தன் வானப்பிரத்தன், சந்நியாசி என்னும் ஆச்சிரமிகளாயினுஞ் சரி, வேறெவராயினுமென் அவர் மகாபாதக உபபாதகங்களி னின்றும் விலகிப் பரிசுத்தராவர். தமதுவழிபடு கடவுளைப் பூசித்தவராவர். சக

லபுண்ணியதீர்த்தங்களினும் மூழ்கினவராவர். எல்லா மந்திரங்களேயும் விதிப்படி செபித்த பலத்தை யடைவர். அறமுதலிய உறுதிப்பயன்களே யடைந்தவராவர். அன்றியும், இம்மை மறுமைப் போகங்களே யெல்லா மநுபவித்து, பிரதம மகாப்பிரளய காலத்திலே அத்துவித முத்தியாகிய சிவசாயுச்சிய முத்தியையடைவர். மீண்டும் பிறவார் என்று [illegible] ॥ என்றற்றொடக்கத்தவாகக் காலாக்கினி ருத்திரோபநிடதஞ்சொல்லிற்று. வேதங்களாலே விதிக்கப்பட்ட விபூதியுருத்திராக்கதாரணத்தை ஞானமுடைய பிராமணனும் மனத்தினாலும் விடுத லொல்லாது. விடிற் பதிதனுவான் என்று உபப்பிருங்கண சுருதியுரைக்கின்றது.

விபூதி ருத்திராக்ஷம் நித்தியாங்கமே.

விபூதிதாரண மில்லாமல் நீரையாவது, அன்னத்தையாவது வேறொன்றையாவது தீண்டலாகாது. வேறெந்தக் கருமமுஞ் செய்தல் கூடாது. பிராமணன் தானும் சோர்வு காரணமாக இவற்றைத் தரியாது காயத்திரி மந்திரஞ் செபித்தல் ஆகாது. அங்ஙனஞ் சம்பவித்தால் நீர்நடுவே யிருந்து நூற்றெட்டுதரங் காயத்திரி மந்திரஞ் செபித்து ஒரு நா ளுபவாச மிருப்பிற் சுத்தனுவான். சந்நியாசி ஒருகாலத்திற்றரிப்பதினின்றுந் தவறுவானுயின் உபவாசமுற்றுப் பிரணவமந்திரத்தைப் பன்னீராயிரந்தரம் உச்சரிப்பானுயின் அக்குற்றத்தினின்றும் நீங்குவான் என்று பஸ்மசாபால உபநிடதத்திற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் விபூதிருத்

திராக்க தாரணம் நைமித்திகம், காமியம், பிராயச்சித்தம் என்னும் அங்கங்களாவதன்றி நித்தியாங்கமுமாக யாவரானுங் கொள்ளத்தக்கதென்பது உண்மை! உண்மை!! முக்காலுமுண்மையே. "உண்மையிலுள்ளதுநீறு, பயிலப்படுவதுநீறு" என்று திராவிட சூக்தமிருத்தலு முணர்க. உருத்திராக்ஷமும் நித்தியாங்கம் என்பதனை உபதேசகாண்டம், சித்தாந்தசிகாமணி முதலியவற்றிற் காண்க.

விபூதி ருத்திராக்கஞ் சிவவடிவமே.

விபூதி உருத்திராக்கங்கள் சிவசின்னமெனவும், திருவேடம் எனவும்படும். "செம்மலர் நோன்றாள் சேர வொட்டா-வம்மலங் கழீஇ யன்பரோடு மரீஇ-மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு-மாலயந்தானு மரனெனத்தொழுமே" எனச் சிவஞானபோதஞ் செப்புதலால், அவை இரண்டுஞ் சிவபெருமானென்றே கொள்ளற்குரியனவாம். காமக்கிழத்தியரது வடிவிலே காணப்படும் ஆடை, சாந்து, அணிகலன் முதலாயின காமுகரை வசீகரித்து இன்பஞ் செய்யுமாறு போல மெய்யுணர்வுறுவாரைக் காட்சிமாத்திரையானே வசீகரித்து இன்பஞ் செய்தல் பற்றிச் சிவபத்தி யுடையார்க்கு இவை திருவேடமாகக் கொள்ளப்பட்டனவாம்.

திருப்பல்லாண்டு.

சேலுங் கயலுந் திளைக்குங் கண்ணா ரிளங்கொங்கையிற் செங்குங்குமம், போலும் பொடியணி மார்பிலங்கு மென்று புண்ணியர் போற்றிசைப்ப.

அக்கினி சிவபெருமானது வடிவமாகும். சந்திரன் யாகவடிவாய் விளங்குவன். ஆதலால் அவனை அமிர்தமெ

ன்று கூறுவர் பெரியர். இவ்வுலகங்கள்யாவும் அக்கினியாற் சுடப்பட்டு வெந்து சாம்பரா னமையாற்றான் பரிசுத்த மடைந்தது. அக்கினியிடத்து அவிபெய்து உயர்வைய டைந்தவர்கள் விபூதி தரித்தலாகிய பாசுபதவிரதத்தைய னுட்டித்தனர். இதுபற்றியன்றே தென்புலத்தாரும் அக்கினி யை யுண்பார்கள். தேவர்கள் சந்திரகலையை யமிர்தமாகப் பானஞ் பண்ணிவருகின்றனர். ஆதலால் உலகம் அக்கினி சொரூபமே. அவ்வக்கினி சிவரூபமான திவ்வியவடிவே யாம். சந்திரன் சிவசத்தி வடிவாகும். இதனாற்றான் பரி சுத்தம் வாய்ந்த சிவாக்கினியி னிடத்தினின்றுந் தோன்றிய விபூதியைச் சிவபெருமான் றமது திருமேனிக்கண் தரித்து ளர். ஆதலின் அது பரிசுத்தமுள்ளதும், அதனைச் செய்வ தும், அமிர்தம்போ லெவரானுங் கைக்கொள்ளப்படுவதும் புத்தி முத்திகளைக் கொடுப்பதுமாகும்.

உருத்திராக்கத்துட் கௌரிசங்க மென்பதனால் அது அர்த்தநாரீசுர வடிவம் என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. சிவஞ் சத்தி யென்னும் இரண்டும் அபேதமாக இருக்கின் றனவென்பதை யதுகொண்டுணரலாம். கௌரி சங்கரமென் னும் பெயரானுந் தெரிக.

இலிங்கபுராணம்.

ஆதலானுலகமழலின்வடிவேயவ்வழலெமதுருவாமாற்
கோதறுசோமன்றேவினல்வடிவாங்கொழுஞ்சுடரழலிடைப்பட்ட
வேதமினீற்றையெமதுமெய்யணிவோமெறிதிரைக்கருங்கடலுடுத்த
தீதிலர்வுலகநீற்றினையணிந்தேதீர்த்திடுந்தீவினைச்சிமிழ்ப்பே.

விபூதி ருத்திராக்க ரூபம்.

முன்னர்க் கூறியபடி விபூதி ருத்திராக்கங்கள் சிவவடிவமென்று அறியப்படுவதன்றி, வேறுவிதமாகவுந் துணியப்படும். விபூதி வெண்ணிறமாகவும், உருத்திராக்கம் கருமை முதலிய பல நிறங்களாகவுங் காணப்படலால், விபூதி வெண்ணிற முடைய சிவரூபமாகவும், உருத்திராக்கம் கருமைமுதலிய நிறங்களையுடைய சத்திவடிவமாகவும் எண்ணப்படுகின்றது. இதனால் சிவமுஞ் சத்தியுங் கூடியவழி எல்லாமாகு மென்பது பெறப்படும். சிவஞ் சத்தி என்னும் இரண்டானுமே முத்தி கைகூடுமென்பது இவற்றின் காரணத்தாற் றெரிகின்றது.

தேவாதியருஞ் சிவசின்ன தாரணரே.

விட்டுணுவும், அவர் அம்சமென்று வைணவராற் கொள்ளப்படும் விபவ நிலையரான சங்கரிடணர், பிரத்தியும்நர், அநிருத்தர், வாசுதேவர் எனப்படுவோரும், கூர்மர், வராகர், நாரசிங்கர், வாமனர், பரசுராமர், மற்சர், தசரத இராமர், பலராமர், கிருட்டிணர் என்னு மூர்த்தங்களும், இனிமேல் சம்பளம் என்னுங் கிராமத்திற் சிவபத்தரான விட்டுணுயசசு என்பவரது கிருகத்தில் உற்பவஞ்செய்யும் கற்கியும், பிரமன், இந்திரன், தேவர், முனிவர், கின்னரர், கிம்புருடர், வித்தியாதரர், கருடர், பூதர், இயக்கர், அசுரர், உரகர், சாரணர், சித்தர், கந்தருவர், பைசாசர், இராக்கதர், போகபூமியர், ஆகாயவாசிகள் முதலிய மேலுலகரும், அரிச்சந்திரன், நளன், புருகுச்சன், புரூரவன், முசுகுந்தன், கார்த்த

வீரியன் என்னும் அறுவர் சக்கிரவர்த்திகளும், கயன், அம்பரீடன், சசிபிந்து, சிபி, பிருது, மருத்துவான், பாதன், சுஹோத்திரன், திலீபன், இரகு, அந்திதேவன், யயாதி, மாந்தாதா, பகீரதன், அனங்கன் என்னும் பதினேவர் மகா மன்னர்களும், ஏனைய சூரிய சந்திரகுல அரசர்களும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணமுடையவர் என்பது வேதாகம உபநிடத ஸ்மிருதி புராணேதிகாச முதலியவற்றுற் குன்றின்மேலிட்ட தீபம்போற் காணப்படுகின்றது. அவற்றை யெல்லாம் பிரமாணங்களால் நிறுவ எம்மனம் பிடர் பிடித்து உந்துமாயினும் விரிவஞ்சி விடுத்தாம். அன்றியும் அதுபற்பல விவாத சபைகளினும் பூர்வ பக்கத்தார் முன்னிலையிற் பிரமாண சகிதம் நன்கு நிறுவப்பட்ட தொன்றுகலானும் அஃதொரீஇ மேற்சொல்லுதும்.

சூத சங்கிதை.

மாலயனிந் திரன்மற்றை யமரர்மலர் மகளிர்சசி மற்றைவானக்
கோலமட வாரியக்கர் கந்தருவ ரரக்கர்குல வசுரர்வேதச்
சீலமுனி வரர்மற்றே ரிவருளருந் தவமுடையீர் திருவெண்ணீறு
சாலவுமுத் தூளனமுப்புண்டரநா டொறும்போற்றித் தரியார்யாரே.

விஷ்ணுவும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணரே.

சிலர் ஆசாரியருட் சிறந்தவராய், சிவசத்திகளு ளொருவராய், சிவபத்தருட் சிறந்தவராய், காத்தற் கடவுளராய் விளங்கும் எம்பெருமாளுக்கும் அவரை வழிபடுவார்க்கும் விபூதி ருத்திராக்கதாரணம் தக்கதன்றுளன்கின்றனர். "பஸ்மதிக் தாங்கா ருத்திராக்ஷாபரணு:—தக்ஷிணுபாங் நிரிவி

ஷ்ணு'' எனவரும் (அதர்வணவேதம்) பஸ்மசாபால உப நிடத சுலோகத்தானே திருமால் ஸ்ரீகாசி க்ஷேத்திரத்திலே தென்றிசைக்கணிருந்து விபூதிருத்திராக்க தாரணமுடையராய் உபாசிக்கின்றனர் என்பது பெறப்படலானும், நாராயணஸ்தத்ர தேவேஜடீ பஸ்மவிலேபன: | ஸர்வாங்கோத்தூளித ஸர்வாங்க த்ரிபுண்ட்ராங்கிதமஸ்தக: || ருத்ராக்ஷமாலாபரணோ ருத்ரஜப்யபராயண:|| என்ற காளிகாகண்டச் சுலோகத்தானும், விஷ்ணுசிவசின்னதாரணரென்பது வெளி. "சிவேந விஷ்ணு நாசைவ'' எனவரும் சூதசங்கிதைச் சுலோகத்தானே திருமாலுக்கும் அவரது தேவியார்க்குஞ் சைவ தருமமும், விபூதி தாரணமுங் கூறப்பட்டமையானும், இன்னும் இராமாவதார மெடுத்தகாலத்து "த்யாத்வா ரகுபதிம் க்ருத்தம் காலாநல மிவாபரம்-பீத க்ருஷ்ண ஜிநதரம் பஸ்மோத்தூளன விக்ரஹம்'' என்னும் இராமாயண சுலோகத்தானும், "ஸ்வர்ண வர்ணஜடாபாரம் ஸாக்ஷாத் ருத்ர மிவாபரணம்-பஸ்மோத் தூளிதஸர்வாங்கம் த்ருஷ்ட்வா காமவசங்கதா'' என்னும் அத்தியாத்மராமாயண சுலோகத்தானும், விபூதி தரித்திருந்தனர் என்பது வெளியாகலானும் "கண்ணன்வெண் பூதிபூசிக் கண்டிகைமாலை சாத்திப் - புண்ணியத் திங்கள் வேணியரனிரு பாதம்போற்றி'' எனக் கண்ண அவதாரத்திலும் கண்டிகைநீறு மணிந்தனர். என்று கூர்ம புராணங் கூறுவதனாலும், "சிவஸ்ய விஷ்ணோர் தேவாநாம்'' எனவரும் பராசரஸ்மிருதி சுலோகத்தானே விபூதியைத்திரிபுண்டரமாகத்தரிப்பின் கேசவ மூர்த்திக்கும் இலக்குமி தேவியார்க்குந் திருப்தி யுண்டாகிறது எனத் தெரிதலானும்,

விட்டுணுவின் அவதாரமென்னும் தத்தாத்திரேயரும், விபூதி தரித்தார் என்று சாண்டில்லியோபநிஷத்தாற் றெரியப்பட்டலானும், க்ருஷ்ணாஜினோத்தரீயாம்ஸோ யஜ்ஞ ருத்ராக்ஷமாலிகாம்| பஸ்மாநுலிப்தோ வேதாந்த்ரோ ஹ்ரஸ்வகாம்சித:| என்ற பிரமாண்டபுராண சுலோகத்தானே வாமன மூர்த்தியும் விபூதி உருத்திராக்கங்களை யணிந்தன ரென்பது அங்கை நெல்லிக்கனி போலாயிற்று. ஏனைய பிரமாண நியாயங்களானும்; விஷ்ணுவும் அவர் அம்ச மூர்த்திகளுஞ் சிவசின்னதாரணரும், சிவசின்னதாரணப் பிரியருமாகலின், அவர்க்கும் அவரைவழிபடு மடியார்க்குஞ் சிவசின்னங்களுரியனவாமென்று தெளியப்பட்டது. மேலிதனைவிரித்துநிறுத்துவாம்.

பிரமரும் சிவசின்ன தாரணரே.

நாராயணர்க்கு நாம முண்டெனில் அவருந்திக் கமலத்தினின்றும் பிறந்த பிரமதேவராகிய புத்திரரும் மண் புண்டரமுந் துழாய்மணியுந் தரித்திருப்ப ரன்றோ? அவ்வாறின்றி விபூதி ருத்திராக்கங்களை யணிந்துளார் என்று பூதித்ரிபுண்ட்ர ருத்ராக்ஷ ஜடாமண்டலமண்டித:| அக்ஷமாலார்ப்பிதகர: சுசுபே ச பிதாமஹ:| (பூதித்ரிபுண்ட்ர ருத்திராக்ஷ ஜடாமண்டல மண்டித: அக்ஷமாலார்ப்பிதகர: சுசுபேசப் பிதாமக:) என்னுஞ் சுலோகத்தாற் கந்த புராணம் உரைத்தலால் இனிது தெளியப்படும். "தந்தை யெவ்வழி மகனுமவ்வழி" என்றபடி திருமால் விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணரா யிருந்தமையாற்றான் பிரமாகிய புத்திரரும் அவற்றைத் தரித்தனர் எனக.

திருமண்குறி இடையில் வந்ததென்பது.

திருமண் தாரணமாகிய ஊர்த்துவ புண்டரம், இடையில் உண்டாக்கப் பட்டதேயன்றித் தொன்று தொட்டு வந்ததன்று. இளையாழ்வார், உடையவர், பாடியக்காரர் என்று வைணவர்கள் புகழும் இராமாநுஜர் என்பவரால் இற்றைக்குச் சுமார் 863 வருடத்துக்கு (அதாவது கி-பி 1038 வருடம் ஜனவரிமீ க்குச் சரியான கலியுக சகாத்தம் 4140 வருடம் மானவெகுதானிய வருடம் தைமாதத்தின்) பின்னர்த் தான் ஏற்படுத்தப் பட்டதென்று அறிக. சென்னைக்கண் நடந்த வைணவ சைவசம்வாதத்தில் எம்மால் இது நன்கு நாட்டப்பட்டபோது, வைணவர் ஒருவீராவது அதனை மறுத்துரைத்தார் அல்லர். அன்றியும் "போலி வைணவர்க்குப் புத்திபுகட்டல்" என்ற பத்திரத்தும் இவ்வாறு வரைந்து விடுத்தேம். அதற்கும் இதுகாறும் பதில் எழுதினாரல்லர். அன்றியும் உடையவர் என்னும் இராமாநுஜரது குருவாகிய யாதவப்பிரகாசர் சிவசின்ன தாரணர் என்பது குருபரம் பரையாற் றெரியவரலானும், உடையவர் சகபாடியும் சகோதரருமாகிய பெரியபிராட்டி புத்திரர் கோவிந்தபட்டர் என்பவர், காசியிற் கங்கையாடும் போது ஓர் சிவலிங்கம் அவர் கையில் வந்ததென்றும், அதனால் அவர்க்கு உள்ளங்கைக் கொணர்ந்த நயினர் எனப் பெயர் வந்ததென்றும், அவராச் சிவலிங்கத்தை உடையவராசிரியர் ஆஞ்ஞைப்படி மழலை மங்கலம் என்னும் ஊரிற் பிரதிட்டை செய்தார் என்றும் வைணவரது குருபரம்பரையே கூறலானும், ஆழ்வார்களும்

பிரபந்தத்தில் "வெந்தாரென்புஞ் சுடுநீறு மெய்யிற்பூசி" கூத்தன் பொடியாடி, நீற்றானிழன்மணி வண்ணத்தான்" என்பன முதலிய செய்யுள்களால் சிவபெருமானுக்கு விபூதி கூறியதன்றி மட்குறி சொல்லாமை யானும், அவ்வாறே நாராயணர்க்கும் அவனடியார்க்கும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணம் விதித்தமையானும், மண்புண்டரமாகிய நாமம் இடையிற்றோன்றிய தென்றறிக.

விபூதி ருத்திராக்கத்தாற் கோளறுதல்.

விபூதி உருத்திராக்கங்களை யணிந்தவர் எவ்விடத்திற் போசனஞ் செய்கின்றாரோ அவ்விடத்திற் பார்வதி சமேதராகிய பரமசிவனும் உண்கின்றனர். உடம்பு முழுதுஞ் சிவசின்னங்களை யணிந்தவரை யெவர் பின் செல்கின்றனரோ அவர்கள் மகா பாதகராயினும் பரிசுத்தராகின்றனர் எனச் சூதசங்கிதை கூறுகின்றது, காலை, உச்சி, மாலையென்னு முக்காலங்களிலுந் தரிக்கின்ற மெய்யன்பர் எக்குலத்தவராயினும் அவரைச் சிவபெருமான் என்றேபாவிக்கக்கடவர்; எனமானவசங்கிதையிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மெய்யன்புடன் மந்திரத்தாற் றரிப்பவரைச் சிவபெருமான் நீங்காது நிற்பர். அவற்றாற் சர்ப்பம், சூரியன் முதலிய கிரகங்கள், நட்சத்திரங்கள், திசைத்தெய்வம், யமன், காலன், யமதூதர், அக்கினி, கொடுநோய்கள், அவுணர், இடி, பூதங்கள், சிங்கம், புலி, கரடிமுதலிய கொடியவுயிர்களால் வருந்துன்பங்கள் அவரை யணுகமாட்டாவாம். அவர் இருவினைகளையும் வென்று சிவஞானம்பெற்று முத்தியடைவார் என்பது சத்தியம்! சத்தியம்!! முக்காலுஞ் சத்தியமேயாம்.

தணிகைப் புராணம்.

பகைபிணி மண்ணேபன் மந்தி ரத்திஞ
மிகையறன் கடையுள வெருட்சி பித்திடர்
வகையெனத் தையுமற மாற்றி யாவர்க்குந்
தகைநல மளிப்பது தவள நீறரோ.

விபூதி ருத்திராக்க விரதம்.

நல்லியலமைந்த ஆசாரியரிடத்திற் சிவதீக்ஷை பெற்று விபூதி ருத்திராக்கங்களை யிடைவிடாது அணிவதே விபூதி ருத்திராக்க விரதமாகும். இது பாசுபத விரதம் எனவும், சிரோவிரதம் எனவும் பெயர் பெறும். பசுபதி வடிவாகிய விபூதி ருத்திராக்கங்களைத் தரிக்கும் விரதமாகலின் பாசுபத விரதம் எனவும், மேலாய சிவவிரதங்கள் எல்லாவற்றினும் உயர்வுடைத்தாய், அவற்றிற்குஞ் சாதனமாய் நிற்றலின் சிரோ விரதம் எனவுஞ் சொல்லப்படும். இவ்விரதம் பாவம் நோய், பயம், துக்கவிருத்தி என்பவற்றை நீக்கும். இவ்விரதத்தைக் கொண்டவர் பாசுபதர், மாவிரதர் என்றழைக்கப் படுவர். இதனைக் கண்ணபிரான் அனுட்டித்துப் பெரும் பேறுற்ருர் எனக் கூர்மபுராணம், வாயுசங்கிதை, சம்புபாரதம், காளிகண்டம் என்பவற்றிற் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. எங்ஙனெனில்:—

கண்ணமூர்த்தி ஆனவர் உருக்குமிணி, சத்தியபாமை காளி, மித்திரவிந்தை, சக்தியை, பத்திரை, சாம்பவதி இலக்கணை, நப்பின்னை என்னும் ஒன்பது பெண்களையும் பதினறுயிரத்து ஒருநூறு இடைச்சிகளையும் மணந்து,

சாம்பவதி தவிர மற்றையோர் யாவரிடத்தும் பலபுத்திரர்களைப் பெற்றனர். சாம்பவதி யென்பவள் தனக்குப் புத்திரரில்லாமையாற் பெரிதும் வருந்தியழ, கண்ணன் அவளைத் தேற்றி, உபமன்னிய முனிவரிடஞ்சென்று உபாயங்கேட்க, அவர் சிவ தீக்கை செய்து பாசுபத விரதியாக்கித் தவஞ் செய்யவிதித்தனர். அங்ஙனஞ்செய்து சாம்பவதியிடத்தில் சாம்பவன் முதலிய பத்துக் குமாரர்கள் தோன்றப் பெற்று, சிவோகம் பாவனை யடைந்து, அருச்சுனற்குக் கீதை கூறி வைகுண்ட மடைந்தார் என்க. என்னும் அளவில்லாதவர் இவ்விரதத்தைக் கைக்கொண்டு எண்ணிய வெண்ணியாங் கடைந்தார்.

பஸ்ம ருத்திராக்ஷத்தாற் பாலாரிட்ட நிவர்த்தி.

குழந்தைகள், பிறந்தபத்தாநாள் தொடங்கிப்பதினாறு வயதுவரையும், ஒவ்வோர் தேவதைகளாற் பீடிக்கப் படுமென்று நூல்கள் கூறுகின்றன. அத்தேவதைகளாற் குழந்தைகட்குப் பலவகைத் துன்பங்களும் நோய்களும், விகாரங்களும் வருத லநுபவமே. அவற்றி னிமித்தம், காப்புக் கட்டலும், பஞ்சாயுத மணி தரிப்பதும் வழக்கம், அவ்வகளாற் சிறந்த பயன் கிடையா. விபூதி ருத்திராக்கங்களைத் தரிப்பின், இடாகினி, சன்மினி, பேய், பூதம், பிரமராக்கதம் என்பன வகலுமன்றி, பால அரிட்ட தேவதைகளாகியதந்தை, பீடணி, காளிகை, விமலரூபி, அங்குசினி, பூதினி, முத்தகேசி, ஆகாயினி, அரிகோதினி, சகுனி, பூமாயி, உத்தமி, பிங்கலை, கோகர்ணி, பங்கயை, சீமுகி,

சேனி, கும்பகர்ணி, தாபதை, காலாக்கி, நந்தினி, குரோதனி, தாணுகி, சாகினி, பஞ்சாளை, காமினி, மேதினி, நளினி, மகாகும்பினி, அரனி, ஆகாசகர்ணி, வாயு சிவிக்கினி, சுகந்தினி, வனதேவி, குண்டலியென்னும் அணங்குகளின் பீடைகள் யாவும் சூரியன் முற்பட்ட பனிபோல் ஒழியும் என்க.

சிவசின்ன நிந்தனை யதிபாதகம்.

சிவசின்னங்கள் சிவமென்று துணியப் பட்டமையால் அவற்றை நிந்திப்பவர் சிவபெருமானை நிந்தித்தவ ராவர். பிரமகத்தி, சோகத்தி சிசுகத்தி, ஸ்திரிகத்தி முதலிய மாபாதகங்களை யெல்லாம் போக்கவல்ல சிவசின்னங்களை நிந்திப்பவர்க்குப் பிராயச்சித்த மில்லை. எவருக்குச் சிவசின்னங்களில் நம்பிக்கை யுண்டாக வில்லையோ அவர்க்குக் கருப்பாதான முதலிய வைதிகக் கிரியைகள் இல்லை யென்று சாபால உபநிடத முரைக்கின்றது. எஞ்ஞான்றும் அவற்றைத்தரித்த பெரியோர்களை எந்தக் கீழ்மக்கள் நிந்திக்கின்றரோ அவர்களை அரசன் ஆராய்ச்சியின்றித் தண்டிக்கக்கடவன் என்று "பஸ்மச்சந்த ராவாங்கம்" எனவரூஉஞ் சுலோகத்தாற் பராசரஸ்மிருதி தெரிக்கின்றது. வேதத்தால் விதிக்கப்பட்ட திருநீற்றையும் கண்டிகையையும் பிராமணன் ஆயினும் அத்தியாச்சிரமி ஆயினும் அணியாது விடுவரேல் பதிதராவாரென்று கந்தபுராணம் உரைக்குமேல், அவற்றை நிந்திப்பார்க்கு உய்தி யென்னே? எவனுக்குச் சிவசின்னங்களில் வெறுப்புண்டாகுமோ அவனது பிறப்பிற் சாங்

கரிய முண்டு என்று பண்டிதர் ஊகிக்க வேண்டும் என்பது பராசரவாக்கியம். சிவசின்னங்களையாவது அவற்றைத் தரித்தவரையாவது நிந்திப்பவர் யாவரோ அவருடைய வமிசபரம்பரை சங்கிரணமாய்விடும் என்று "யேபஸ்ம தாரிணந் த்ருஷ்ட்வா" எனவரூஉஞ் சுலோகத்தால் வாசிட்டலிங்க புராணம் உணர்த்திற்று. ஆதலாற் சிவசின்னங்களை நிந்திப்பவர் அதிபாதகராய், எரிவாய் நரகிற்கு இரையாகி, புழு, பன்றி முதலிய புன்பிறப்பு எடுத்தெடுத் துழல்வர் என்பது சத்தியமே.

சிவசின்ன தூஷண காரணம்.

சில பாஞ்சராத்திரிகளும், புறசமயிகளும், திருநீற்றைப் பிணச்சாம்பல் என்றும், மாட்டுச்சாம்பல் என்றும், உருத்திராக்கத்தை இலந்தைக் கொட்டை என்றும், அவை பிரமகத்தி முதலிய பாதகஞ்செய்தவர் அணிவது என்றும், கொடிய அசுரர் பொருட்டு விதிக்கப்பட்டன வென்றும், இன்னுஞ் சிலர் அவற்றை யணிவதால் யாதோர்பயனு மின்றென்றும் வாயில் வந்தவாறு நிந்திக்கின்றனர். நிந்திக்கும் அவர்கள் தத்தங் குறிகளும் அவ்வாறு பிறரால் நிந்திக்கப்படு மென்பதனை யறியாமை யென்னே? பிருந்தை யிறந்தெரிந்த பிணச்சாம்பலிற் புரண்ட நாராயணரைத் தெய்வமாக்கொண்ட இவர்க்குப் பிணச்சாம்பல் அருவருப்பாயது கலிகால விந்தையே. சிவசின்னங்கள் பிரமகத்தி முதலிய பாதகங்களை நீக்குமேல், மற்றைய பாவங்களையும் நீக்குமென்பது வெள்ளிடைமலையே. பாவ நிவாரணமெனவே ஞான

மும், அதனால் முத்தியும் சித்தித்தலினாலும், உலகத்துள்ளார் யாவரும் பாவமுள்ளாராகலானும், யாவராம் அணிய வேண்டுமென்பது அவரது வாய்ச்சொல்லானே போதரும். கண்மணிகொட்டையெனில் துழாய்மணியும் ஓர்கொட்டையென்றன்றோ முடியும். விட்டுணு விக்கிரகங்களும் கல், மண் என்றன்றோ கூறித் தமக்குத் தாமே குற்றம் எற்றுகின்றனராவர். இவ்வாறு நிந்தித்தல் அன்றி அவைதிகமாய மண், சாந்து, குங்குமம், மஞ்சள் முதலிய குறிகளை யிடுவது முற்செய்த தீவினைகளாலே யாம். திருநந்திதேவர், ததீசி முனிவரர், கௌதம விருடியனார், பிருகு முனிவர், கண்ணுவ மாதவர், வாமதேவ தாபதர், அகத்தியனார் முதலிய பெரியோரா லடைந்த சாபமே இப்பாதகங்கட்கு ஏது வாக்கியது. அதனை "விப்ராணாம்ஷாக்ஷிணாத்யாநாம் ஸாபொவஹதவெதஸாம்| ஸிவெஹ்யுதிரபஹ்ருஜகேஷுஸா கிம்வி நஜாயதெ||" என்ற பவிடிய புராணச் சுலோகத்தானும் பிறவாற்றானும் தெளிக.

சைவபூஷண மந்திர வகைகள்.

சிவபூஷணங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்கங்களை யணிவோர் மேற்காட்டப்படும் மந்திரங்களைக் குருமுகமாக அறிந்து தரிக்கவேண்டும். அவையாவன:—சுத்தப் பிராசாதம், மூலப்பிராசாதம், தத்துவப் பிராசாதம், ஆதிப்பிராசாதம், ஆன்மப்பிராசாதம் என்னும் ஐவகைச் சிருட்டி ரூபசிவமந்திரங்களும், மோக்கதம், அபிவிர்த்தி, காமியம், சாந்திகம்,

பௌட்டிகம் என்னும் ஐவகைத் திதிரூப சதாசிவ மந்திரங்களும், மூவகைச் சங்காரரூப மகேசுர மந்திரங்களும், சாகல்லியப் பிரணவம், சௌக்கியப் பிரணவம், சாம்பவப் பிரணவம், சருவவசிப் பிரணவம், சாயுச்சியப் பிரணவம் என்னும் ஐவகைப் பிரணவ மந்திரங்களும், மூல பஞ்சாக்கரம், தூல பஞ்சாக்கரம், சூக்கும பஞ்சாக்கரம், காரணபஞ்சாக்கரம், மிசிர பஞ்சாக்கரம், தார பஞ்சாக்கரம், முத்தி பஞ்சாக்கரம், மாயாக்கிய பஞ்சாக்கரம், பிராசாத பஞ்சாக்கரம், நின்மல சாக்கிர பஞ்சாக்கரம், நின்மல சொப்பனபஞ்சாக்கரம், நின்மல சுழுத்தி பஞ்சாக்கரம், நின்மல துரிய பஞ்சாக்கரம், நின்மல துரியாதீத பஞ்சாக்கரம் என்னும் பதினன்குவகைப் பஞ்சாக்கர மந்திரங்களும், சடக்கரம், அட்டாக்கரம், நவாக்கரி, தசாக்ஷரி, பஞ்சதசாக்கரம் என்னுந் தேவமூல மந்திரங்களும், சிவாஸ்திரம், க்ஷுரிகாஸ்திரம், பாசுபதாஸ்திரம், வியோமாஸ்திரம், அகோராஸ்திரம், என்னும் ஐவகை அத்திர மந்திரங்களும், ஈசானுதி பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களும், காயத்திரி, மிர்த்புஞ்சயம், தக்கிணமூர்த்தி மந்திரம், சரப விக்கினேசுர-வைரவ - வீரபத்திர-சுப்பிரமணிய - வித்தியேசுர - துவார பாலக - பிரம - விட்டுணு-சூரிய - தேவாதி - மந்திரங்களும், துர்க்கை, இலக்குமி, சரசுவதி, புவனேசுவரி, அசுவாரூடி, திரிபுராம்பிகை முதலிய மகாசத்தி மந்திரங்களும், சித்தசாவர், சத்திசாவார், மேருதந்திரர், சாகினி தந்திரர், இடாகினி தந்திரர், கூர்மாண்டர், சல்லியர்முதலாய சித்தமந்திரங்களும், எனை

ய கிரியா மந்திரங்களும் ஆம். இவை உபதேசக் கிரமமாக அறியவேண்டும் அருமைபற்றி விரிக்காதுவிட்டாம்.

மந்திரப் பிரயோகம்.

மேற்கூறப்பட்ட மந்திரங்களை யறிந்து அவற்றுடன், காலம், தேசம், காரியம் என்பவற்றிற் கேற்ற மந்திரங்கொண்டும், அவ்வம் மந்திரங்களின் வாசகம், வாச்சியம், பாவகம், இலக்கியம்; இலக்கணம், தியானம், நிறம், சந்தசு, அதிதேவதை, நியாசம், பீசம், வியாகிருதி, எண் என்பவற்றை யறிந்தும், ஆறங்க மந்திரங்களின் கிரமத்திற்கேற்ப நமஸ், ஷட், ஹூ, வஷட், ஹூம், வௌஷடு, பட் என்னும் ஆறு பல்லவங்களை யொட்டியும், பஞ்ச அங்க மந்திரங்களுக்கே நேத்திரபல்லவம்விட்டும், அங்கமிலா மந்திரங்களுக்கு அங்கம் கற்பித்தும், இருதயபல்லவம், சிரபல்லவம், சிகாபல்லவம், கவச பல்லவம், நேத்திர பல்லவம், அத்திர பல்லவம் என்பவற்றை யெவ்வெக் காரியங்களுக்கு எங்ஙன முச்சரிக்கவேண்டுமோ அங்ஙனஞ் சேர்த்தும், மானசிகம், வாசிகம், உபாஞ்சு என்னுங் கிரமம் அறிந்தும் பிரயோசிக்கவேண்டும்.

மந்திர சமஸ்காரவிதி.

இவ்விதி வாதுளாகமம், சாரதா திலகம், மந்திர தேவதாப் பிரகாசிகை, பிரபஞ்ச மந்திரசாரம், மந்திர சுகசிரோத்தம் என்னு நூல்களினும், அதர்வண வேதத்தும், தனுர் வேதம் ஆகிய உபவேதத்தும், சந்தசு என்னும் வேதாங்கத்

தும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது அது ஜெனம், சீவனம், புடேவதானம், போதனம், அபிடேகம், விமலீகரணம், ஆப்பியாயனம், தர்ப்பணம், தீபனம், குத்தம் எனப் பத்து வகைப்படும். இவற்றை வடநூலார் தச சமஸ்காரம் என்பர். இவையிற்றை விரிப்பிற் பெருகும். ஆகலின் விடுத்தாம்.

விபூதி விசேட மந்திரம்.

முன்னர்க் கூறப்பட்ட மந்திரங்களுரிய வாயினும், அவற்றுள் வேதாகம உபநிடத மிருதி புராணங்களில் விதந்து சொல்லப்பட்ட மந்திரங்கள் ஐந்துவகையுள. அவை பஞ்சப்பிரமம், திரியம்பகம், திரியாயுஷம்மாநஸ்தோகம், அக்கிநிரிதி என்பனவாம். பஞ்சப் பிரமத்தைப் பஸ்மசாபால உபநிடதமும், திரியம்பகமுதலியனவற்றைச் சித்தம் காரணம் முதலிய சிவாகமங்களும், திரியாயுஷாதி மந்திரங்களைச் சாங்கியாயனகுகியம், மாத்யந்தினகுகியம், பிருகச்சாபால உபநிடதம் என்பவும் மாநஸ்தோகே என்னு மந்திரத்தைச் சுவேதாச்சுவதர உபநிடதமும் விசேடித்தனவென்று கூறுகின்றன. அவற்றினும் அக்கிநிரிதி என்பது முதலாய சத்த மந்திரங்களே விசிட்டமென்று, சாபால உபநிடதமும் அக்நிரித்யாதிநா ஹஸ்ம ஹ்ருஷீகா ॥ என்று அதர்வசிரோபநிடதமும், அக்நிரித்யாதிபிர்மந்த்ரை: ॥ என மற்சபுராணமும், அவ்வாறே சூதசங்கிதையும் முழங்குகின்றன.

திருநீறே நல்வழி:

நல்வழி கூறவந்த தெய்வப்புலமை ஔவைப்பிராட்டியாரும் "நீறிலா நெற்றிபாழ்" என்றார். அன்றி மண்ணில்

லா நெற்றிபாழ் என்றுவது, சந்தன மில்லாத நெற்றிபாழ் என்றுவது அருளினாரல்லர். அதனால் அவை அவைதிக மென்றுவது, சிறந்த பயனுடையன அல்ல வென்றுவது, அக்காலத்து நவீன மண்புண்டரம் இல்லை யென்றுவது கொள்ளற்பாற்று. திருநீறு நல்வழியிற் சேர்ந்தமையா லன்றோ கூறினர். "திருவெண்ணீ றணியாத திருவிலூரும் - அவை யெல்லா மூரல்ல வடவிகாடே" என்றார் தமிழ்வேதத்தாரும். திருநீறணியாத நெற்றியைக் கொளுத்துக; சிவாலய மில்லாத கிராமத்தைச் சுடுக. என்று ധിஜ்ஞானவிதம ஷாலம யிஜ்ராஃ ஃஶிவாஶ்ரயம। எனவரூஉஞ் சுலோகத்தாற் கூர்மபுராணந் தெரித்ததுங் காண்க. இதனானும் திருநீறே நல்வழி யென்பது தெளியப்பட்டது.

விபூதி ஸ்நானம்.

விபூதிஸ்நானம் ஆக்கினேயஸ்நானம் எனவுஞ் சொல்லப்படும். "ஆக்கினேயம் பஸ்மஸ்நானம்" என்று வேத முழங்குகின்றது. ஆக்கினேயஸ்நானம் என்றால், அக்கினி சம்பந்தமான நீற்றிற்குளித்தல் என்பது பொருள். முக்கியமா நீரின்மூழ்குதற்கு வாய்க்காதகாலத்தும், நீரினுமொழியாக் குற்றநேர்ந்தகாலத்தும் இந்தஸ்நானங் கொள்ளப்படும். இந்த ஸ்நானம் கங்கை முதலாய புண்ணிய நதிகளிற் றோய்வதைப்பார்க்கினும் கோடிமடங்கு பலம் அதிகம் என்றுணர்க. அதி "பஸ்மஸ்நாநம் ஜலஸ்நாநாத் கோடி புண்ய குணம்பவேத்" என்ற காமிகாகம சுலோகத்தாலுணர்ந்தாம். விபூதிஸ்நானஞ்செய்வோன் உடம்பினைச் சுத்திசெய்து

"உத்திஷ்டந்து பூத பிசாச்சா ஏதேஷாம விரோதே நப் ரம்மகம்ம சர்மாரபே" என்று நீரினை யெடுத்து நிலத்திற் புரோக்ஷித்துப் பூமி சுத்தஞ் செய்து, வடக்கு முகமாகப் பதுமாசனத்திலுட்கார்ந்து, மும்முறை ஆசமனபிராணுயாமங்கள் இயற்றிக் சங்கற்பித்து, குரங்குமுத்திரையினுல் நீற்றைப் பஞ்சப்பிரம மந்திரஞ்சொல்லி யெடுத்து வலக்கையினுன்மூடி, வலத்தொடைமீதுவைத்து "அக்நிரிதி" முதலான எழுமந்திரங்களையும் எழுதரமுச்சரித்து, "மாநஸ்தோகதே," என்ற மந்திரத்தாற் சர்வாங்கமும் புரோக்ஷிக்கக் கடவன். அதன் பின்னர்,

"பிராணுயாம பூர்வோக்த சிவப்பிரீதி யர்த்தம் (காலை உச்சி-மாலை) சந்தியா" சந்தியாங்கம் யதாசக்தி காயத்ரீ செபம் கர்ஷயே" என்று சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு "ஓம் பூர்புவ: சுவ: தத்ஸவி துர்வரேண்யம் பர்க்கோதே வஸ்ய தீமஹி தியோயோந ப்ரசோதயாத்" என்ற காயத்திரி மந்திரம் இயன்றவரை செபித்து, விபூதிக்குள் மூழ்கினதாகப் பாவித்துப் பஞ்சாக்கரத்துள் பதி, அருள், ஆன்மா என்னும் மூன்றெழுத்துச் சேர்ந்த மந்திரத்தைச் செபிப்பதேயாம். அது [illegible] என்றத் தொடக்கத்தவாகப் பிருகச்சாபால உபநிடதத்தில் ஆறுவது பிராம்மணத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

விபூதி தரிக்குங் காலங்களில் ஓதவேண்டியதிருநீற்றுப் பதிகத்தைக் காட்டுதும். அஃது திருவருண்ஞானச் செல்

வராய திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாராற் கூன்பாண்டிய னுடைய வெப்புநோயைத் தீர்த்தற்காகவும், எம்மனோரது பிறவித் துன்பங்களை வேரறக் களைதற்காகவும் ஓதி யருளப் பட்டது. ஆரியவேதத்திற் பஸ்மசாபால உபநிடதம்போலத் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தும் இது பெருமை வாய்ந்தது. ஆதலால் தரிக்குங் காலத்து ஒவ்வொருவரும் அதனை மெய் யன்புடன் ஓதக்கடவர்.

திருநீற்றுப் பதிகம்.

பண் - காந்தாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மந்திரமாவது நீறு வானவர்மேலது நீறு
சுந்தரமாவது நீறு துதிக்கப்படுவது நீறு
தந்திரமாவது நீறு சமயத்திலுள்ளது நீறு
செந்துவர்வாயுமைபங்கன் றிருவாலவாயான் றிருநீறே. 1

வேதத்திலுள்ளது நீறு வெந்துயர்தீர்ப்பது நீறு
போதந்தருவது நீறு புன்மைதவிர்ப்பது நீறு
வோதத்தகுவது நீறு வுண்மையிலுள்ளது நீறு
சீதப்புனல்வயல்சூழ்ந்ததிருவாலவாயான் றிருநீறே. 2

முத்திதருவது நீறு முனிவரணிவது நீறு
சத்தியமாவது நீறு தக்கோர்புகழ்வது நீறு
பத்திதருவது நீறு பரவவினியது நீறு
சித்திதருவது நீறு திருவாலவாயான் றிருநீறே. 3

காணவினியது நீறு கவினைத்தருவது நீறு
பேணியணிபவர்க்கெல்லாம்பெருமைகொடுப்பது நீறு

1. மந்திரம்—மந் - நினைப்பவனை, திர - காப்பது. நீறு - பாவங் களையெல்லாம்நீறாக்குவது. தந்திரம் - சிவாகமம். செந்துவர் - செந் நிறமுடைய பவளம்.

மாணந்தகைவது நீறுமதியைத்தருவது நீறு
சேணந்தருவது நீறுதிருவாலவாயான் றிருநீறே. 4
பூசவினியது நீறுபுண்ணியமாவது நீறு
பேசவினியது நீறுபெருந்தவத்தோர்களுக்கெல்லா
மாசைகெடுப்பது நீறுவந்தமதாவது நீறு
தேசம்புகழ்வது நீறுதிருவாலவாயான் றிருநீறே. 5
அருத்தமதாவது நீறுவவலமறுப்பது நீறு
வருத்தந்தணிப்பது நீறுவானமளிப்பது நீறு
பொருத்தமதாவது நீறுபுண்ணியர்பூசும்வெண்ணீறு
திருத்தகுமாளிகைசூழ்ந்ததிருவாலவாயான் றிருநீறே. 6
எயிலதுவட்டது நீறுவிருமைக்குமுள்ளது நீறு
பயிலப்படுவது நீறுபாக்கியமாவது நீறு
துயிலைத்தடுப்பது நீறுசுத்தமதாவது நீறு
வயிலைப்பொலிதருசூலத்தாலவாயான் றிருநீறே. 7
இராவணன்மேலது நீறுவெண்ணத்தகுவது நீறு
பராவணமாவது நீறுபாவமறுப்பது நீறு
தராவணமாவது நீறுதத்துவமாவது நீறு
வராவணங்குந்திருமேனியாலவாயான் றிருநீறே. 8
மாலொடயனறியாதவண்ணமுமுள்ளது நீறு
மேலுறைதேவர்கடங்கண்மெய்யதுவெண்பொடிநீறு
வேலவுடம்பிடர்தீர்க்குமின்பந்தருவது நீறு
வாலமதுண்டமிடற்றெம்மாலவாயான் றிருநீறே. 9

(2) போதம் - ஞானத்தெளிவு. (3) சித்தி - அணிமா முதலிய அட்டமாசித்திகள். அன்றிச் சாத்துவிககுண சித்தி முதலியவும், யோகசித்திகளுமாம். (*) அருத்தம் - மெய்ப்பொருள். (7) எயிலது- எயில் - மும்மதில். அது - பகுதிப் பொருள்விகுதி. அட்டது-அழித்தது. அயில் - கூர்மை. (9) இராவணன் - அழுதலைச் செய்தவன்; இலங்கையரசன் பார - பரையின், வணம் - வடிவம்.

குண்டிகைக்கையர்களோடுசாக்கியர்கூட்டமுங்கூடக்
கண்டிகைப்பிப்பதுநீறுகருதவினியதுநீறு
வெண்டிசைப்பட்டபொருளாரேத்துந்தகையதுநீறு
வண்டத்தவர்பணிந்தேத்துமாலவாயான்றிருநீறே. 10

ஆற்றலடல்விடையேறுமாலவாயான்றிருநீற்றைப்
போற்றிப்புகலிநிலாவுபூசுரன்ஞானசம்பந்தன்
தேற்றித்தென்னனுடலுற்றதீப்பிணியாயினதீரச்
சாற்றியபாடல்கள்பத்தும்வல்லவர்நல்லவர்தாமே. 11

திருச்சிற்றம்பலம்.

விபூதி யுபநிடதம்.

விபூதியின் மகிமைகளை யெல்லாம் எடுத்துரைப்பது விபூதியுப நிடதமாம். இது பஸ்மசாபால் உபநிடதம் என்று அழைக்கப்படும். இவ்வுபநிடதம் நூற்றெட்டு உபநிடதங்களுள் எண்பத்தேழாவது உபநிடதம். நான்காம் வேதமாகிய அதர்வண வேத பாகமாயுள்ளது. இதனை யோககுண்டலீ யுபநிடதத்திற்கு முன்னர் வைத்து, முத்திகோபநிடதம் பிரதிபாதித்தமையால் யோகிகளாலும் தள்ளத் தகாதது திருநீறென்பது பெறப்படும். விபூதியின் பெருமைகளை முன்னர்க் கூறிய உபநிடதங்களுரைத்தாலும் இது அவை போலின்றிச்சிறப்பாக எடுத்துப்பேசும். இது புசுண்டமகாரிஷியானவர், வேறொரு சகாய மின்றித் தானொன்றே கொள்ள, முத்தியைக்கொடுக்கும் பொருளெதுவென்று வினவ, "கைலாச சிகராவாச மோங்காரஸ்வரூபிணம் மஹாதேவம்" என்று சிறப்பிக்கப்பட்ட இரணிய நிறமுடைய காலாக்கினி

(11) குண்டிகைக்கையர் - சமணர், சாக்கியர் - புத்தர். கண்டிகைப்பிப்பது என்க. (11) அடல் - வெற்றி. புகலி-சீகாழி. தென்னன் - கூன்பாண்டியன்.

ருத்திராராலே விபூதியே அவ்வாருக முத்தியை யளிப்பதொன்று. வேருேர்சாதனமும் அத்தன்மையதாகாது; என்று அதன் மகிமைகளையும் விதிகளையும் மந்திரங்களையும் பலன்களையும் எடுத்தோதின விடயங்களைச் சொல்வது, "அத்வைதம் சதுர்த்தம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்திராதீத மேகமாசாச்யம் பகவந்தம் சிவம்" என்று சிவபெருமானே அத்வைதமாகிப் பிரமவிட்டுணு ருத்திரர்களுக்குமெட்டப்படாத பகவராய், ஏகராய், நான்காவது பொருளாயிருப்பவரென்றும் எடுத்து முழங்கும், ஏனைய சித்திர புண்டரங்களையாவது ஊர்த்துவ புண்டரங்களையாவது எடுத்து விதந்திலது. இதுவன்றி எழுபத்தேழாவது உபநிடதமாகியபாசுபதப்பிரமோபநிடதமும் ஆங்காங்கு இவ்விபூதி மகிமையைக் கூறுகிற்கும்.

விபூதியுட்கொள்ளும் மருந்துமே.

விபூதி மேனிமேலணியப்படு மொருபொருளாக இருக்கின்ற தன்றி, மருந்தாகவும் உட்கொள்ளும் மேன்மையுடைத்து. அதனை யுட்கொள்ளின் தேக அசுத்தங்களைப் போக்கி, எழுபத்தீராயிரம் நாடிகளுக்கும் வலிமையை உண்டாக்கும். வாதத்தா லுண்டாகும் எண்பத்தொரு வியாதிகளையும், பித்தத்தா லுண்டாகும் அறுபத்துநான்கு வியாதிகளையும், கபத்தா லுண்டாகும் இருநூற்றுப்பதினைந்து வியாதிகளையும் நீக்குமென்பது அநுபவத்தி லுள்ளதேயாம். இது பற்றியே உபவேதத்து ளொன்ருய், எல்லாவற்றையும் அட்டித்தற்குச் சாதனமாகிய உடம்பை நிலைபெறச் செய்தற்கு

வேண்டப்படு மவைகளைக் கூறுகின்ற ஆயுள்வேதமும் திருநீற்றைப் பூசும் மருந்தாகவும், புசிக்கும் மருந்தாகவும் வியந்து கூறிற்று. மண்ணையாவது கோபி சந்தனத்தையாவது கூறவில்லை. அநாரியர் முதலிய பிறசமயிகளும் நீராடியவுடன் சிலர் இதனையும், வேறு சிலர் இதுபோன்ற ஓர்மாவினையும் இட்டுவருதல் பிரத்தியக்ஷமே. பிணச்சாம்பல் என்று தூஷிக்குங் குரூர வைணவர் தாமும், வைசூரி, விடபேதி காலங்களில், வேப்பிலையுடன் விபூதியையும் வைத்து ஆதரித்து வருகின்றமை யாவரு மறிந்த விடயமே. இங்ஙனமே.

தசாபஸ்மார குஷ்டாத்யா நச்யந்தி வ்யாதய: க்ஷணாத்||

(தசாபஸ்மார குஷ்டாத்யா நச்சந்திவ்யாதய: க்ஷணாத்) என்றதனாலே, திருநீற்றினால் அபஸ்மாரம், குஷ்டமுதலிய நோய்கள்யாவும் ஒருகணகாலத்துள் நீங்கும் என்று கந்தபுராணம் உரைக்கின்றது. பஜநீத் சர்வபாபக்நம் ஸ்மரணச்ச சிவசங்கரம்" என்ற சங்கரசங்கிதைச் சுலோகத்தானே விபூதியை யுண்ணுவதனால் எல்லாப் பாவங்களும் தொலையும் என்று அறியக்கிடக்கின்றது. இதனாலன்றோ திராவிடவேதமும் "வருத்தந்தணிப்பதுநீறு, ஏலவுடம் பிடர்தீக்கு மின்பந்தருவதுநீறு, கவினைத்தருவது நீறு, மதியைத் தருவது நீறு" என்று முழங்காநிற்கும்.

அன்றியும் ஆயுள்வேதமும், தன்வந்திரி நூலும், சித்தர் நூல்களும் வியாதிகட்குப் பரிகாரமாக "மணிமந்திர ஔடதம்" என மூன்று கூறின. இம்மூன்றனையும் எவ்வித

நோயாளியாவது கொள்வானாயின், அவனுக்கு அந்நோய் நீங்கும் என்பது சத்தியம் என்று ஆணை கூறினர்பெரியோர் அவை யென்னவென்று ஆராயுங்காலத்து, மணி என்பது பொருள் எனவும் இரசமணி எனவும், மந்திரம் என்பது சுளுக்குமந்திரம், விட நிவாரணஞ் செய்யுங் கருடமந்திரம் முதலியன எனவும், ஔடதம் என்பது கலிகம், கியாழம், குளிகை, பற்பம், சிந்தூரம், சூரணம், இலேகியம், தைலம் முதலாயின வெனவுங் கூறுநிற்பர். இம்மூன்றும் ஒருவாறு பரிகாரமாகச் சொல்லப்படினும், அவையெல்லாம் துன்பத்திற்குக் காரணமாய் தீவினைக்கு மூலமான ஆணவம் அறுவிடத்துப் பயன் படாவாகலின் அதனையும், பிறவிப்பிணியையும், தேகப்பிணியையும் ஒருங்கேயறுப்பன மூன்றேயதனாற் கூறப்பட்டபொருளாம். எங்ஙன் எனில், மணி என்பது உருத்திராக்க மணியாம். மந்திரமென்பது திருவைந்தெழுத்தாம். ஔடதம் என்பது விபூதியேயாம். இவைகளே பிணிகளை வேரோடுகளைவனவாம். மருந்து ஆவன பலபிணிகட்கும் ஏற்றனவாயும், சுவை வீரியம் விளைவாற்றல்களான் மேம்பட்டனவாயும், எளிதி னெய்தப் படுவனவாயும், பகுதியோடு பொருந்துதலுடையனவாயும், விளங்கும் நால்வகைத்திறத்தன. இவ்விலக்கணம் நிரம்பப்பெற்ற மருந்து, முற்சொல்லப்பட்ட கலிக முதலாயின வாகா; அவ்விலக்சண முடைய மருந்து எதுவெனத் தீர்மானிக்கின், சொல்லப்பட்ட தன்மைகளை யுடைய விபூதியேயாம். இவ்விபூதியை மெய்யன்புடன் உட்கொண்டக்கால் சர்வ பிணிகளும் நீங்கு மென்பதற்கு ஐயமின்று. மேற்கூறிய

மூன்றுங்கொண்டே நாயன்மார்கள் பிறவிப்பிணி முதலிய வெல்லாவற்றையும் நீக்கிச் சிவசாயுச்சியத்தை யடைந்தனர்.

காஞ்சிப் புராணம்.

பேயன்னபுறச்சமயப் பிணக்குநூல்வழியனைத்தும்
பிழையே யன்றி
வாயன்மைதெளிந்துசைவ சித்தாந்தவழிதேறி
யதீத வாழ்விற்
போயண்மியஞ்செழுத்துந் திருநீறுங்கண்டிகையும்
பொருளாக்கொண்ட
நாயன்மார்திருக்கூட்டம் பணிந்திறைஞ்சும்பெருவாழ்வு
நான்பெற்றேனல்.

இதனாலும் விபூதி முதலிய மூன்றுமே பொருளாகக் கொண்டாரென்பது தெற்றெனவிளங்குகின்றது. இன்னன நியாயங்களான் விபூதி தரிக்கத்தக்க மருந்தாவதன்றி யுட்கொள்ளற்கு முரியபெரிய அருமருந் தென்பது சித்தாந்தமாயிற்று. மற்றைய திருமண்ணாவது கோபிசந்தனமாவது அங்ஙனமே இரண்டற்குஞ் சிறப்பாகாமை யறிக.

விட்டுணு விபூதியுண்டது.

ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியானவர் விபூதி ருத்திராக்கங்களைத்தமது திருமேனியில் அணிந்தனர் என்று வித்தைகள் கூறுமன்றி, திருநீற்றை மாசு நீங்கும்பொருட்டு உண்டனர் என்றும் வேதம் முழங்கா நிற்கின்றது கௌதமர்க்கும் அகலிகைக்கும் நடந்த விவாகத்திலே போயிருந்த முனிவர் தேவர் யாவரும். அகலிகையின் அழகினாலே மோகமீறித்

தாது கலிதப்பட்டனர். அவ்வாறு சீதரார்க்குமாயது. அத ஞல் மனத்துக்கமுற்று, அந்தப்பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்த மெதுவென்றுகேட்ப, தத்தாத்திரேயர், துருவாசர்முதலிய இருடியர் திருநீறே அதனையும், அதுபோன்ற பாவங்களையும் மாற்றுவது என்றுகூற, அவ்வாறே மற்றையோரும் நாரா யண மூர்த்தியும் விபூதியைத் தாரணஞ் செய்ததன்றி மரு ந்துபோல உண்டனர் என்றும் இருபத்தாறுவது உபநிடத மாகிய பிருகச் சாபால உபநிடத முரைக்கின்றது. அதனை ஸ்ரீ மள தஉவிவா ஹகாலெ தா உஹெலி ‖ என்று தொட ங்கிச் சொல்லும் ஷ உபநிடதத்து ஆறுவது பிராஹ்மண சுருதி வசனங்களால் உணர்க.

விபூதி யிலக்கணம்.

விபூதியாவது சிவாக்கினியினுலாவது யாக அக்கினிக ளாலாவது நல்லிலக்கணமுடைய பசுவின் சாணத்தைக் கொள்ள வேண்டிய முறைப்படி கொண்டு, மந்திரங்களா லுருட்டி தகிப்பித்த திருநீறும்.

சிவாக்கினி விபூதி.

அஃதாவது சிவமாகிய அக்கினியினின்றும் பூத்ததிரு நீறும். இதனையே குருபற்பம், மகாபற்பம் என்பர். "ஆதி பகவன் ஞானவடி வழலிற் பூத்து நித்தியமாய்" என்றார் திருப்போரூர்ப் பிள்ளைத்தமிழாரும். "நீறுபூத்த நெருப்பு" என்ற வழக்குமுணர்க. சிவபெருமான் அக்கினி வடிவரும், அக்கினிக்கண்ணரும், அக்கினிதாரணரும், அக்கினிபூதேச ரும் ஆகலின் அக்கினியென வேதங்கள்முழங்கும். அதனைற்

ரூன் புதுச்சந்நிதிக்கோயிற்க ணெழுந்தருளு நங்குல தெய்வச் சிரோமணியாம் முருகவேளையும் அக்கினிபூ என்று நூல்கள் கூவாநிற்கும். சிவாக்கினி மூர்த்தியானவர் ஆகவனீய முதலிய மூன்றக்கினிக்குங் காரணராகி, தூம்பிரம், அர்ச்சிடம், ஊடம், மச்சவலினி, சுவாலினி, விஸ்புலிங்கினி, சுசுரிச்சுவரூபம், கபிலம், அவ்வியம், கௌவியம், வகா என்னும் பத்துவகைக் கால அக்கினி மண்டல நடுவில் இருக்கின்றவராய், இருதலை, சிருங்கம், கபர்த்தம், சந்திரகலை முக்கண், உபவீதம், திரிமேகலை, மூன்று பாதம், என்பவற்றுடன், சுவாகாசத்தி, சத்தியக்கினி, சுருக்கு, சுருவை என்பன தரித்த வலக்கரங்கள் நான்கும், தோமரம், தாலவிருத்தம் (விசிறி) நெய்ப்பாத்திரம் தரித்த இடக்கரங்கள் மூன்றும், இரத்த நிறமும், இரத்த வத்திரமுமுடைய, இரத்த கந்தாதிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அக்கினி மூர்த்தியாம். இவ்வக்கினியி னின்றுந் தோன்றிய திருநீறே எல்லாவற்றினும் விசேடித்ததென்ப. அதுவே சிவாக்கினி விபூதியாகும்.

விபூதி வரலாறு.

திருவருளுருவாகிய உமாதேவியார் தமக்குப் பத்தினியாகத்தோன்ற, ஆணவமலத்தை நீக்கி யருளும் வேதியராகிய சிவபெருமான் பிரளயவெள்ளமே நீராகவும், அளவில்லாத அண்டங்களே மண்டபங்களாகவும், சமுத்திரத்தாற் சூழப்பட்ட பூவுலகமே வேதிகையாகவும், அரி, பிரமன், இந்திரன்முதலிய தேவர்கள்யாவரும் அவியாகவும், ஏனைய உயிர்களே பசுக்களாகவுங் கொண்டருளித் தமது நெற்றியா

கிய குண்டக்கனுள்ள அக்கினிக்கண்ணினின்றும் அக்கினியைமூட்டி யாகஞ்செய்தருளினர். அந்த யாகத்தினின்றுந் தோன்றிய வெண்திருநீற்றை அகங்கார மமகாரமாகிய அகப்புறப் பற்றுக்களழியுமாறு விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்னும் மூவகை யான்மாக்களுஞ் சரீரத்திற் றரிக்கும்படி அமைத்தனர் என நூல்கள் கூறுகிற்கும்.

தணிகைப் புராணம்.

பூதியா முறைமையும் புகலக் கேட்டியாற்
கோதிலா மனுமுறைக் கொற்ற வேந்தனே
பாதியாள் சத்திபத் தினியின் வைகுற
வேதிலா னவந்திப் பிணையில் வேதியன்.

ஊழியே பாணிக ளுலப்பி லண்டமே
கேழிலா மண்டபங் கேழ்த்த வேதிகை
யாழிசூழ் புவிபவி யரிமெய் யாதியா
வாழிமா மெய்ம்மைவண் பசுக்க ளாவியா.

நெற்றியங் குண்டத்து நெடித டங்கிய
பொற்றநீள் விழியெரி புணர்த்து வேள்விசெய்
தற்றமில் வேள்வியி லவிர்வெண் பூதியைப்
பற்றற வுயிர்க்கெலாம் படிவத் தாக்கினன்.

விபூதி வகை.

விபூதிபற்பம், மகாபற்பம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் மகாபற்பமென்பது அத்துவிதஞானத்தைக் கொடுத்துச் சிவசாயுச்சிய முத்தியைக் கொடுத்தலால் அஃது சிவபெருமானேயாம். அந்த மகாபற்பம் விளங்கப் பெற்றவ

ருஞ் சிவபெருமானேயாவர். அதன் வரலாற்றைச் சிவாக்கினி விபூதி என்றதிற்காண்க. மற்றைய பற்பம் என்பது திருநீறாகும். அது சிரௌதம், சமார்த்தம், இலௌகிகம் என மூன்று பகுப்பினையுடைத்து. இவற்றுள் முன்னையவிரண்டும் பிராமணர்க்கும், பின்னையது மற்றையோர்க்கும் ஆகும் என நூல்கள் கூறும். சிரௌதமாவது - வைதிகமாயுள்ளது, சமார்த்தம் ஆவது மிருதி சம்பந்தமாயுள்ளது இலௌகிகம் ஆவது - உலக சம்பந்தமா யுள்ளது.

சூதசங்கிதை - எக்கியவைபவ காண்டம்.

முழுஞானமினிதளித்து மகாபாவமுருக்குதலான்
மழுமானங்கைப்பரனே மகாபற்பமெனப்படுவான்.
துரிசறுநன்மகாபற்ப சொரூபம்விளங்குறப்பெற்றோ
னரியசிவனெனயாரு மறைவர்மறைமுதலான
பெரியநூலோதுபயன் பிறங்குறுமகாபற்ப
முரியதிருஞானமடை குதலாகுமுணர்வுடையீர்.
சீர்மருவுபற்பந்தான் சிரௌதமேசமார்த்தமே
யேர்மருவிலவுகிகமே யெனமூன்றுவகையிவற்றுட்
பார்மருவுமுன்னிரண்டும் பார்ப்பார்க்கும்பின்னொன்று
பேர்மருவுமற்றையர்க்கு மாகுமெனப்பேசுவரால்.

இவையன்றி வைதிக விபூதி, சைவவிபூதி எனத் திருநீறு இருவகைப்படும். அவற்றுள் வைதிக விபூதியாவது வேதவிதிப்படி செய்யப்பட்ட யாகங்களிற்பொடிபட்ட நீறாகும். அது புராதனி, சத்தியோசாதை என இருவகைப்

படும். அவற்றுள் புராதனியாவது பிரமதேவரது ஓமகுண்டத்தில் விளைந்தது. சத்தியோசாதையாவது வேதியர்கள் வளர்க்கும் யாகங்களி லுண்டாயதாம். இவை புத்தியை மாத்திரம் அளிக்கும். மற்றைய சைவ விபூதியாவது இருவினையொப்பு மலபரிபாகமுற்ற சிவசத்திநி பாதர்க்கு உரியதாய்ச் சிவாகம விதிப்படி சிவதீக்ஷை செய்யப்பட்ட அக்கினியிற் பொடிபட்ட நீறும். இது புத்தியை யல்லாமல் முத்தியையுங் கொடுக்கும். இவ்விபூதி கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம், அகற்பம் எனநான்கு வகைப்படும். அவற்றை மேற்கூறுதும்.

தணிகைப்புராணம்.

உலகருக்குரியமறைவழிவேட்கு மோங்கியவிரசையிற்பொடித்த
விலகுவெண்ணீறுவைதிகபூதி யின்னதுபுத்தியேயளிக்கு
மலமறுசத்திபதிந்தவர்க்குரித்தாய் வயங்குமாகமவழித்தீக்கை
நிலவுசெங்கனலிற்பொடித்தவெண்பூதி நிகரிலாச்சைவவெண்ணீறு.

முத்தியேயன்றிப்புத்தியும்வெஃகின் முகிழ்க்குமாற்சைவவான்பூதி
யத்தகுசைவமூன் றதாங்கற்ப மநுகற்பமுபகற்பமென்ன.

விபூதியின் பெயரும் காரணமும்.

விபூதி, நீறு, பசுமம் (பற்பம்) பசிதம், சாரம், இரக்ஷை எனப் பெயர்பெறும். வி=மேலான பூதி=ஐசுவரியம். எனவே, தன்னைத் தரித்தவர்களுக்கு அழிவில்லாத மேலாய ஐசுவரியத்தைக் கொடுத்தலால் விபூதியெனப்பெயர் பெற்றது. ஈண்டு ஐசுவரிய மென்பது முத்திப் பேற்றினையேயாம். அதுவே மேலான ஐசுவரிய மெனப்படும்

இங்ஙனமாகவும் இராமாநுஜர் முதலிய பாஞ்சராத்திரமதத்தர்கள் செல்வமெனப் பொருள்கொண்டு நிந்தித்து அதிபாதகத்துக்காளாயினர். பாவங்களை யெல்லாம் நீறுக்கலால் நீறெனவும், பசுமம், பற்பம் எனவுஞ்சொல்லப்படும். அறியாமை யழியும்படி சிவஞானமாகிய சிவத்துவத்தை விளக்கலாற் பசிதமெனப்படும். உயிர்களது மலத்தைக் கழுவுதலாற் சாரம் எனப்படும். ஆன்மாக்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்கி இரக்ஷித்தலால் இரக்ஷை (இரக்கை) எனப்படும் காப்பு என்பது தமிழ்மொழியாம்.

சித்தாந்த சிகாமணி.

பூதியெனப்படுஞ்செல்வவேதுவினுற்சிவமாகும்பொருடிகழ்த்து
மேதுவினிற்பசிதமிகுபாவங்கடம்மையச்சத்திசைத்தலாலே
யோதலுறும்பற்பமெனவிடரிடைகின்றகற்றுதலாலொன்றுஞ்சாரந்
தீதகலவனைவரையுமளிப்பதனுலிரக்கையெனச்செப்புநூலே.

பேரூர்ப் புராணம்.

நீடலுறுந்தீவினையனைத்துநீற்றிவிடலாநீறென்றும்
வீடில்வெறுக்கைதருதலினுல்விபூதியென்றுமுயிர்தோறுங்
கூடுமலமாசினைக்கழுவுங்குணத்தாற்சாரமென்றுமட
மோடவளர்சோதியைத்தரலாற்பசிதமென்றுமுரைப்பாரால்.

திருநீறு.

கோமயத்தா லுண்டாக்கப்படுவதற்குக் காரணம்.

விபூதியை, மிருகங்களுட் சிறந்த யானையின் இலண்டத்தைக் கொண்டும், குதிரை, ஆடு, எருமை, மான் இவற்றின் காரியங்களைக் கொண்டும், வேறு பொருள்களைக் கொண்டும் ஆக்காது, பசுவின் சாணத்தையே கொண்டு ஆக்குங் காரணத்தைப் பகர்வாம்.

முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளாகிய பரசிவக்கடவுள், பிரமதேவர், விஷ்ணு, உருத்திரநாயனுர், அனந்தேசுரர், சதாசிவபரமாப்தர் என்னும் பஞ்சமூர்த்திகளானும் முறையே சங்கரிக்கப்படுகின்ற நிவிர்த்திகலை, பிரதிட்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்திகலை, சாந்தியதீதகலை என்னும் பஞ்சகலைகளுக்கு முட்பட்ட தத்துவ புவனங்களின் சங்காரங்களாகிய பிரமாண்டப் பிரளயம், பிராகிருதப்பிரளயம், மத்திமப்பிரளயம், மகாப்பிரளயம், பிரதமமகாப்பிரளயம் என்கிற ஐவகைச் சங்காரத்துள், சுத்தமாயா புவன முடிவு வரைக்குஞ் சங்கரிக்கப் படுகின்ற அக்காலத்திலே, அனுசாதாக்கியரீறுதியாகவுள்ள தேவர்களது உடலங்களை யெல்லாம் தாம் தமது நெற்றிக்கண்ணினின்றுந் தோன்றும் ஒரு தீப்பொறியினுற் சுட்டுச் சாம்பராக்கி, அவற்றைத் தமது திருமேனிக்கண் பரவப்பூசி விளங்குதலால், அந்தத் தேவர்கள் யாவரும் ஒவ்வோருறுப்புக்களினும் வசிக்கப்பெற்ற பசுக்களின் சாணத்தைப் பொடித்த திருநீற்றை யதற்கு அறிகுறியாக ஆன்மாக்களும் பூசும்படி விதித்தருளினர். அன்றியும் மும்மலங்களாலுங் கட்டப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கும் பசுவென்னும் பெயரிருத்தல்போல, கோக்களும் ஆயராற் கட்டப்பட்டுப் பசுவென்னும் பெயரைக் கொண்டிருக்குமுண்மையினுலும், பசுக்களின் மலம் நீறுக்கப் படுதல்போல, ஆன்மாக்களாகிய பசுக்களின் மலங்களுஞ் சிவஞான அக்கினியாற் றகிக்கப்படல் வேண்டும் என்னும் ஒப்புமைக் காரணத்தினுலுமாம். பசுக்களின் உறுப்புக்களுள் பிரமவிட்டுணுக்கள் கொம்புகளின

டியினும், கோதாவரிமுதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களும், சரா சர வுயிர்வர்க்கங்களுங் கொம்புகளின் நுனியிலும், மேலான சிரசிலே சிவபெருமானும், நெற்றி நடுவிலே சிவசத்தியும், மூக்கு நுனியில் எம்பெருமானாராம் சிவகுகக்கடவுளும், மூக்கினுள்ளே வித்தியாதாரும், இரண்டு கன்னங்களி னடு விலே அசுவினிதேவரும், இருகண்களினுஞ் சூரிய சந்திரர் களும், பற்களிலே வாயுதேவனும், ஒளியுள்ள நாவிலே வரு ணதேவனும், ஊங்கார முடைய நெஞ்சிலே கலைமகளும், மணித்தலத்திலே இயமனும், இயக்கர்களும், உதட்டிலே உதயாத்தமன சந்திதேவதைகளும், கழுத்திலேஇந்திரனும் முரிப்பிலே துவாதசாதித்தர்களும், மார்பிலே சாத்தியதே வர்களும், நான்குகால்களினும் அநிலன் என்னும் வாயுவும், முழந்தாள்களிலே மருத்துவரும், குளம்பு நுனியிலே சர்ப் பர்களும், அதனடுவிலே கந்தருவர்களும், அதன்மே விடத் திலே அரம்பை மாதரும், முதுகிலே உருத்திரரும், சந் துகடோறும் அட்டவசுக்களும், அரைப்பரப்பிலே பிதிர் தேவதைகளும், யோனியிலே சத்தமாதர்களும், குதத்தி லே இலக்குமி தேவியும், வாலிலே சர்ப்பராசர்களும், வா லின் மயிரிலே ஆத்திகனும், மூத்திரத்திலே ஆகாயகங்கை யும், சாணத்திலே யமுனை நதியும், உரோமங்களிலே மகா முனிவர்களும், வயிற்றிலே பூமிதேவியும், முலையிலே சகல சமுத்திரங்களும், சடராக்கினியிலே காருகபத்தியமும், இ தயத்திலே ஆகவனீயமும், முகத்திலே தக்கிணாக்கினியமும், எலும்பினுஞ் சுக்கிலத்தும் யாகத்தொழில்முழுவதும், எல் லா வங்கங்கள்தோறும் கலங்கா நிலையுள்ள கற்புடை மட

வாரும் பொருந்தி யிருப்பார்கள். இப்பசுக்கள் சிவபெருமானது சந்நிதிக்கணுள்ள இடபதேவரின் பக்கத்திலிருந்தனவாம். இவற்றைச் சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் பொருட்டுப் பூமியிற்பிறக்கச் செய்தலால், ஆதியிலே அவை பாற்கடலின் வழியாய்த்தோன்றிப் பூமியில் விளங்கின வென்க.

சிவதருமோத்தரம்.

வேதாவுங்கரியவனுமாவினதுகோட்டடியின்விளங்கிவாழ்வர்
கோதரிவிமுதற்றீர்த்தங்கோட்டினுதிச்சராசரமுங்கூடிநிற்கு
மீதானசிரத்தமலன்விமலையதனடுநெற்றிவிசாகனுசி
மீதானந்தனிலதனுண்ணுசிதனிலுகேசர்விளங்குவாரே.

என்றது முதலாய ஆறு திருவிருத்தங்களானும், ஆகமங்களானும், பிறவாற்றானும் இஃது அறியப்பட்டது.

பசுக்களின் மகிமை.

பசுக்கள் முற்சொல்லப்பட்ட காரணத்தானன்றி யின்னும் அநேக ஏதுக்களால் விசேடமுடையன. சிவபெருமான் சந்நிதியிலிருப்பனவென்னலானும், தருமதேவதை சொரூபமென்னலானும், வைணவருஞ் சைவர்களுந் தானஞ் செய்யப்படும் பொருளாயிருத்தலானும் விசேடமுடையன தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் உண்டி யுதவுவது காமதேனு என்னும் பசுவேயாம். வைதரணி நதியைக் கடப்பிப்பதும் பசுவே. ஆதலால் அதனை யொவ்வொருவரும் தானஞ் செய்க என்று ஸ்ரீதரமூர்த்தியே கருடர்க்குக்கூறினர் என்று காருடபுராணங் கழறுகின்றது. யாகமெனுந்தச்சிவனால் நடத்தப்படுகின்றது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும், ஏனைய இலக்கணத்தாரும், அறுவகை வாழ்த்துப்பொருளிற் பசு

வையொன்றாகவைத்தனரன்றி, வேறுமிருகங்க ளொன்றனை யும்.வகுத்தோதினாரல்லர். சாதுவொருவனை நோக்கி உல கர், "இவன்பசுப்போலிருக்கின்றான்" என்று வழங்குவதனு லும் அவைகளின் சத்துவம் புலப்படுகின்றது. அவற்றைக் கொன்றால் மாபாதகம் என்றும், கோகத்தியென்றுந் தரும நூல்களுங் கதறுகின்றன. விசாரசருமர், ஆனாய நாயனார் என்னுமிவர் முதலாயினோர் மேலாய பதவி யடைந்ததும் அவற்றாலேயாம். பிராமணர் மேலாய் விளங்குவதும் அ வற்றானேயாம். உலகம், அரசு, குடிகள், அறம் முதலிய எல்லாம் நிலைபெறுவது மவற்றானன்றோ? கண்ணபிரான் இடக்குலத்திற் சேர்ந்ததும், அவற்றின் பின்னர்த்திரிந்து மேய்த்ததும் யாது கருதி? அவற்றின்மகிமைகண்டேயாம். கண்ணபிரான் எந்தப்பொருளைத் திருடி யுரலிற் கட்டப் பட்டு அடிபட்டனர்? பசுக்களின் பரிசுத்தமாகிய தயிர் பால், வெண்ணெயை யன்றோ? எங்கே படுத்துக் கொண் டாற் பாற்கடலிலன்றோ? கோவிந்தன் என்ற நாமம்கண்ண மூர்த்திக்கு எதனாற் கிடைத்தது. அப்பசுக்களாலேயே. வைணவர் சுபாசுபங்களில் எந்த நாமத்தைக் கூவுகின்றார். கோவிந்தநாம சங்கீர்த்தன மல்லவா? வைணவர் சைவர் என்னும் இருபகுதியாரும் பிதிர்காரியம், தருப்பணம், தீ க்ஷை, யாகம், விவாகம், விரதம், அதிதிபூசை, முதலிய சடங்குகள் எந்த மிருகத்தின்பொருளைக்கொண்டு நடத்து கின்றனர். இப்பசுக்களின் பொருள்களாலன்றோ? கண்ண மூர்த்திக்கு அபிடேகங் கருடனதுபால், தயிர், நெய், மலம், மூத்திரம் என்பவற்றைக் கொண்டா செய்து மகிழ்கின்ற

னர். இல்லை! இல்லை!! பசுவின் ஐந்துங் கொண்டே யியற்றி உவக்கின்றார். ததியாராதனை யென்று வயிறுவீங்க விலாப் புடைக்க வைணவர் கொண்டாடுவதற்குக் காரணமெது? பசுக்களின் தயிரே. கருடன், சிங்கம், பன்றி முதலியவை போல் அசுத்த பதார்த்தங்களை யுண்ணுமற் சுத்தமாகிய தாவர பதார்த்தங்களையுண்ணும் பெரும்புண்ணிய முள்ளன வும் பசுக்களே. மருந்துகளா யிருப்பன எவை? எவ்வெவ் விடங்களினுமுள்ள எவ்வெச் சமயத்தாராலுஞ் சாதியாரா லும் நீக்கப்படாது சுகாதாரத்திற்கு ஏற்றனவென்று உண் ணப்படும் பிராணியின் பொருள்க ளெவை? மிலேச்சர்கள் பசுவினிறைச்சி உடம்பிற்கு மிக்க சுகத்தை யளிக்கு மெ ன்று உண்பார்கள். இத்துணைப் பெருமைவாய்ந்த பசுக்களை த்தூஷிப்பதும், அதன் சாணத்தைத் தூஷிப்பதும், சாண த்தாற்றோன்றிய விபூதியை நிந்திப்பதும், விட்டுணு உண்டு உமிழ்ந்த மண்ணையிடும் வைணவர்க்கு அடாதடாது.

கோமயப்பசு.

விபூதி யுண்டாக்குதற்குக்கோமயம் (சாணம்) கொள் ளுமிடத்து, கன்று பிரசவித்துப் பத்துநாட் சூதகமுடைய பசு, கன்று பிரசவியாத கிடாரி, வியாதியுடைய பசு, தன் கன்று சாவப்பெற்ற பசு, கிழப்பசு, மலட்டுப்பசு, மலத் தைத் தின்னும் பசு ஆகிய இப் பசுக்களல்லாத மற்றைப் பசுக்களே நல்லனவாம். அவைகளினும் பிராமணர்க்கு வெ ள்ளை நிறப் பசுவும், க்ஷத்திரியர்க்குச் சிவப்பு நிறப் பசுவும், வைசியர்க்குப் பொன்மை நிறப் பசுவும், சூத்திரர்க்குக்கருநி

றப்பசுவும் உத்தமமாம். அகப்படாதேல் இவ்வரையறை யின்றிக் கொள்ளனுமாம்.

கோமயவிசேடம்.

பசுவின் சாணமே விபூதியுண்டாக்குதற்காக விதிக்கப் பட்டது. அதன் குறிப்புப்பொருளை முன்னர் ஒருவாறு காட்டினும், இன்னுங் கோமயத்தின் விசேடத்தைக் கூறு வாம். பசுவின் சாணத்தைப் போலப் பயிரை விளைக்கும் வஸ்து வேறொன்றில்லை. அதனாற் பயிர்களுக்கு நேரிடும் உரோகங்கள் மாறுகின்றன. இந்தியா இலங்கை முதலிய தேசக்களிலுள்ள உழவர்கள் இதனையே தேடியிட்டுப் பயிர் செய்வார்கள். எவ்வித துர்க்கந்தங்களும் இச்சாணத்தால் நீங்கும். எவ்வித அசுசிகளும் இதனால் நீங்கு கின்றன. உண்ட எச்சிலும் இதனால் மாற்றப்படுகின்றது. இராமா நுசரது மனைவியும் ஒரு வைணவர்க்கு அன்னமிட்டுச் சாணத்தால் உச்சிட்டமகற்றிய சரிதமும்வைணவர் எழுதி வைத்த குருபரம்பரையிற் காணலாம். இற்றைத்தினத்தும் சைவர், சமார்த்தர் முதலினோரன்றி வைணவர்களும், பிற சமயிகளும், இச்சாணத்தைக் கொண்டு மெழுகியும், உச் சிட்ட மகற்றியும், இன்னும் அவை போன்றன செய்தும் சுத்தமுடைப் பொருளாகவும், பிறவற்றைச் சுத்தமாக்கும் பொருளாகவும் மதித்து வருகின்றனர். ஆயுள்வேதக் கார ரும் பற்பல மருந்துகளை இச்சாண வரட்டி கொண்டு புட மிடுகின்றனர். சந்தான முதலிய சிவாகமங்கள் இதனிடத் தில் யமுனைநதி யிருக்கிறதென்று கோஷிக்கின்றன. புண்

ணியசாந்தம் என்றூர் சமண மதத்தார் ஆகிய வீரமண்டலவரும். இதனூற் பிள்ளையார் முதலிய தேவர்களைச் செய்து க்ஷணிகமாகப் பூசிப்பது முண்டு. இதனூற் செய்யப்பட்ட வரட்டிகொண்டு சமைத்த உணவு மகா புனிதமாயும், நோய் தீர்க்குமருந்தாகவும் இருக்கும் என்பர் பதார்த்தகுண நூலார். அநேக தத்துவ சாத்திரிகள் இதனிடத்துப் பெரிய சக்தி யொன்று ஈண்டென்று கூறுகின்றனர். இன்னனவிசேட மமைந்த சாணம் மந்திரபலத்தால் யாகாக்கினியிற் பட்டு நீறுகிச் சுத்த நீருடன் தரிக்கப்படுமேல் எத்துணைக் குணங்களைத் தானியற்றுது. இஃதறிந்தே யிறைவன் சாணங்கொண்டு விபூதிசெய்ய விதித்தனன். இவற்றையெல்லாமுணராது மாட்டுச்சாணியின் சாம்பல் என்று நிந்தித்தல் அறியாமையும் பாவமுமே.

கோமயங் கொள்ளுங் காலமும் மந்திரமும்.

பங்குனி மாதத்திலே பூசான மென்னும் நெல்லினது தாளைமேய்ந்த பசுக்களி னிடத்திலே அட்டமி, பௌர்ணிமை, சதுர்த்தசி என்னுந் திதிகளிலே கோமயங் கொள்ள வேண்டும். கொள்ளுதற்கு முன்னர் ஓம் கபிலே நந்தே நம: ஓம் கபிலேபத்திரே நம:, ஓம்கபிலேசு சீலே நம:, ஓம் கபிலே சுரபே நம:, ஓம்கபிலே சுமநே நம: என்னு மந்திரத்துள் எற்ற மந்திரத்தைக் கூறி வணங்கி, “பாற்கடற்கண்தோன்றி, ஆன்மாக்களின் துக்கத்தைப் போக்கும் பியோதரத்தையுடைய மாதாவே! இதனையேற்க” என்று ஒருபிடி புல்லுக் கொடுத்து, கோசாவித்திரி தோத்திரமுஞ் செய்து கொள்

ளக்கடவர். தாம் ஏற்கச்சென்ற பசு கருமைசேர்ந்த பொன்னிற முடைத்தாயின் முதலாம் மந்திரத்தையும், கருநிற முடைத்தாயின் இரண்டாம் மந்திரத்தையும், புகை நிறமுடைத்தாயின் மூன்றாவதையும், வெள்ளைநிற முடையதாயின் நான்கா மந்திரத்தையும், தாமிர நிறத்ததாஞல் இறுதிக்கணுள்ள மந்திரத்தையுஞ் சொல்லக்கடவர்.

கோமயங் கொள்ளும் முறை.

பசுவின் சாணத்தைக் கொள்ளுமுறை சாந்திகம், பௌட்டிகம், காமதம் என மூவகைப்படும். அவற்றுள் சாந்திகமாவது கோமயமிடும்போது பசுவின் பிற்றட்டிலே கைவைத்தேற்பது. பௌட்டிகமாவது சாணம் பூமியில்விழுமுன் தாமரையிலையிலேற்பது. காமதமாவது பூமியில் விழுந்தபின் மேல் கீழ் தள்ளி யெடுப்பது. இவற்றுள் பௌட்டிகம் உத்தமம். சாந்திகம் மத்திமம். காமதம் அதமம் எனவறிக.

கற்ப விபூதி.

முன்னர்க் கூறிய மூவகை விபூதிகளுள் கற்பவிபூதியைக் கூறுவாம். சொல்லப்பட்டபடி பசுக்களு ளொன்றனிடத்துப் பூமியில்விழுமுன் ஓம்சத்தியோ சாதாயநம: என்னு மந்திரத்தை யுச்சரித்துத் தாமரை யிலையிலேற்ற கோமயத்திலே பால் ஐந்து பலமும், தயிர் மூன்று பலமும், நெய் இரண்டு பலமும், கோசலம் ஒரு பலமுஞ் சேர்த்த கவ்வியத்தை ஓம்வாமதேவாயநம: என்று வார்த்து, ஓம் அகோராயநம: என்றுச்சரித்து, மெல்லப்பிசைந்து உண்டைபண்ணி,

சம்பாரெற்பதனைவிரித்து, அதன்மேல் ஓம் தற் புருடாயநம: என்று உச்சரித்து வைத்து, ஓமாக்கினியினாலேனும் நிருதி யாக்கினியினாலேனுந் தகனஞ் செய்யவேண்டும். அன்றைக்கே யெடுத்து, அன்றைக்கே உருண்டை செய்து, அற்றைத் தினத்திற்றானே தகனஞ் செய்தல் உத்தமோத்தமமாகும். அவ்வாறன்றி யுலர்த்திச் செய்தலுமாகும். அவ் விபூதி நன்றாய் விளைந்ததை யறிந்து கருகல் முதலியவற்றைத் தள்ளி, நல்லனவற்றைப் பார்த்து, ஓம் ஈசானாயநம: என்று உச்சரித்து எடுக்கக்கடவர். கருநிற விபூதி வியாதியை யுண்டாக்கு மாகலானும், செந்நிற விபூதி கீர்த்தியைப் போக்கு மாகலானும், புகைநிற விபூதி ஆயுளைக் குறைக்குமாகலானும், பொன்னிற விபூதி சம்பத்தைக் கெடுக்குமாகலானும் அவற்றை யெலாம் நீக்கி வெண்ணிற விபூதியே யெடுக்கக்கடவர். இதுதான் கற்ப விபூதியாகும்.

தணிகைப் புராணம்.

மந்திரங்கேட்டியாசனே சாதமயத்திளையேற்றல்வாமத்தா
னைந்தினைவாக்கலகோரத்தாற்பிசைதலழலிடையுருட்டிவைத்திடன்
சிந்துதற்புருடத்தாற்புகைபீதஞ்சிவப்பறுகருமையுந்தீர [மால்
விந்துநேர்பூதியெடுத்தலீசம்பெய்திருத்தல்காயத்திரிமனுவால்.

அநுகற்பவிபூதி.

அஃதாவது சித்திரை மாதத்திலே பசுக்கள் நிற்கும் மந்தையிற் சென்று உலர்ந்து கிடந்த கோமயங்களை யெடுத்து ஓரிடத்திலே குவித்து, உரலிலிட்டு இடித்துத் தூளாக்கி, அதிலே கோசலத்தை ஓம் வமதேவாயநம: என்றுச்

...WANATHA PILLAI
INSPECTOR OF E...

சரித்து வார்த்துக் கையினாலே கலந்து, ஓம் அகோராயநம: என்று நன்றாகப் பிசைந்து உண்டைசெய்து, பதரை விரித்து, ஓம்தற்புருடாயநம: என்று அதன்மேல்வைத்து ஓமாக்கினியினால் தகனம்பண்ணி ஓம்ஈசானாயநம: என்று எடுத்த திருநீறும்.

உபகற்ப விபூதி.

உபகற்ப விபூதியாவது கோமயங் கிடைக்கா விடத்துக் காட்டின்கண் மரத்தோடு மரம் இணைந்து தானேயுண்டாகிய அக்கினியினாலே வெந்து விளைந்த சாம்பரையாதல், அல்லது செயற்கையாயுள்ள செங்கற்சூளை முதலியவற்றில் விளைந்த சாம்பரையாதல் எடுத்து, பஞ்சகவ்வியத்தை வாமதேவ மந்திரத்தினாலே வார்த்துப் பரிகமறிந்து கலந்து, அகோர மந்திரத்தினாலே யள்ளிப் பிசைந்து உண்டை செய்து பதரைப்பரப்பி, அதன்மேலே தற்புருட மந்திரத்தினாலே வைத்துச் சிவாக்கினியினாலே தகனம்பண்ணி, ஈசான மந்திரத்தினாலே யெடுப்பதாகும்.

அகற்ப விபூதி.

மேற்சொல்லிய விபூதிகள் கிடைக்காவிடத்து இடிவிழுந்த விடத்தில் உண்டாகிய திருநீறும், மலையினுச்சியிலும் பூமியிலும் யாதொரு காரணத்தினால் விளைந்த திருநீறுந் தரிக்கலாம். அது அகற்ப மெனப்படும் அவைகளை யெடுத்து "ஓம்நிவிர்த்தி கலாயைநம:, ஓம்பிரதிஷ்டாகலாயைநம:, ஓம்வித்தியாகலாயைநம:, ஓம்சாந்திகலாயைநம:, ஓம்சாந்தியாதீதகலாயைநம:" என்னுங் கலாமந்திரங்களானும், ஓம்

சிவாயநம: என்னும் சிவமூல மந்திரத்தானுஞ்சுத்திசெய்தே தரிக்கவேண்டும்.

விபூதிப்பையி னிலக்கணம்.

அங்ஙனம் எடுத்த விபூதிகளைப் பரிசுத்தமாகிய புது வஸ்திரத்தினலே வடித்துப் புதுப்பாண்டத்திற் பெய்து, விபூதி காயத்திரி மந்திரத்தை உச்சரித்துச் சுத்த பாத்திரத்து வைத்திடுக. அதனுள் மல்லிகை, முல்லை, பாதிரி, சிறு சண்பகமுதலிய வாசனைமலர்களைச் சத்தியோசாத மந்திரத்தினல் இட்டுப் புதிய வஸ்திரத்தினல் அதன் வாயைக் கட்டி, இதுவே நம்முடைய பெருந்திரவியமென்று வைக்கக் கடவர். அதனுள் அணிந்து கொள்வதற்காகச் சிறிதுபாகம் எடுத்து, அவ்விபூதியைப் பையினிட்டுவைத்துத் தரிக்கவேண்டும். பட்டுப்பையி னல்லாமற் சம்புடத்திலேனும், வில்வக்குடுக்கையிலாயினும், சுரைக் குடுக்கையிலேனும், மான்றோல், புலித்தோல் என்னு மிவைகளாற் செய்யப்பட்ட பையிலேனும் வைத்துத் தரிக்கவேண்டும், அவற்றுள் தோலினுற் செய்யப்பட்ட பைகள் நைட்டிகப் பிரம சாரிக்குஞ் சந்நியாசிக்குமே யுரியனவாம். பைசெய்யுமிடத்து அகலம் எட்டங்குலமும், உயரம் பன்னிரண்டங்குலமும் உடைத்தாய், வாய்வட்ட முடைத்தாகச் செய்தல்வேண்டும் குடுக்கைகளினன்றிப் பிறவற்றினுமுள்ள விபூதியைக் கவிழ்க்கலாகாது. கவிழ்க்கின் மகாரௌரவம் முதலிய கொடிய நரகங்களில் வீழ்ந்து வருந்துவர்.

விபூதி வாங்கும் விதி.

ஆசாரியர் ஆயினும், சிவனடியார் ஆயினும் விபூதி கொடுப்பின், அவர்களை மூன்று தரமாயினும், அல்லது ஐந்து தரமாயினும் விழுந்து வணங்கி, எழுந்து கைகூப்பி, இரண்டு கைகளானும் வாங்கி, முகத்தை மாறியிட்டுத் தரித்தல் வேண்டும். அதன் பின்னர் முன்போல மீட்டும் வணங்கல் முறையாம். குதிரை, சிவிகை, ஆசனம், அம்பலம், திண்ணையென்பவற்றி லிருந்துகொண்டு வாங்குதல் ஆகாது. விபூதி கொடுப்போர் கீழ் நிற்க, தான் மேலிருந்து வாங்குவதும் ஆகா. சிவபத்தி யில்லார் ஈவதும், பொருட்குக் கொடுப்பதும், மதுமாமிச பக்ஷண முதலிய ஆசார மில்லாதவர் செய்ததும் ஆகிய விபூதிகள் வாங்குதல் முறையன்றாகும்.

தரிக்கக் கூடாத விபூதிகள்.

ஒருகையால் வாங்கிய விபூதியும், விலைக்குக் கொண்ட விபூதியும், சிவதீக்ஷை யில்லாதவர் கொடுத்த விபூதியும், கருநிற விபூதியும், செந்நிற விபூதியும், பொன்னிற விபூதியும், புகைநிற விபூதியுந் தரிக்கலாகாது. சிவதீக்ஷை யில்லார் கொண்டுவந்த விபூதிப் பிரசாதத்தை யொருபாத்திரத்தில் வைப்பித்து, அதனைப் பத்திர புட்பங்களால் அருச்சித்து நமஸ்காரஞ் செய்து எடுத்துத் தரித்தல்வேண்டும். தீக்ஷை முதலியவற்றால் தம்மினின்றும் உயர்ந்தவரா யிருப்பின் அவரை நமஸ்கரித்து வாங்கித் தரித்தல் வேண்டும். ஆசாரியராயின் மூன்று அல்லது ஐந்துதரம் நமஸ்கரித்து

எழுந்து கும்பிட்டு வாங்கித் தரித்து, பின்னரும் நமஸ்கரிக்க வேண்டும்.

தரிக்கு மிடங்களும் அளவும்.

உச்சி, நெற்றி, கழுத்து, மார்பு, நாபி, முழந்தாள்களிரண்டு, தோள்களிரண்டு, முழங்கைகளிரண்டு, மணிக்கட்டுகள், இரண்டு, விலாப்புறம் இரண்டு, முதுகு என்னுமிடங்களிற் றரிக்கவேண்டும். இவற்றுள் விலாப்புற மிரண்டனையும் நீக்கிச் செவிகள் இரண்டனையுங் கொள்வதும், முழங்கைகளையும் மணிக்கட்டுகளையு நீக்கிப் பன்னிரண்டு தானங் கொள்வதுமுண்டு. நெற்றியில் இரண்டு கடைப்புருவ வெல்லை நீளமும், மார்பினுந் தோளிரண்டினும் அவ்வாறங்குல நீளமும், மற்றைத் தானங்களில் ஒவ்வோரங்குல நீளமும் பொருந்த அணிதல் முறையாகும். இவ்வளவினின்று கூடினுங் குறையினுங் குற்றமாம்.

இவ்வருணத்தார்க்கு இவ்விபூதி யாமெனல்.

சிவபெருமான், உமை, விநாயகர், கந்தர், வைரவர், வீரபத்திரர் என்னுங் கடவுளரது யாகசாலையிலே, உற்சவ முதலிய காலங்களில் வெந்து விளங்கிய திருவெண்ணீறு பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர் என்னு மூவர்க்கு முரியது. திருக்கோயிலின் கண்ணும், திருமடங்களினு முள்ள திருமடைப்பள்ளியிற் பாகஞ் செய்ததனு லுண்டாகிய திருநீறு சூத்திரருக்கு மாகும். காட்டுத்தீயிலே இயல்பா விளைந்த திருநீறு இவரல்லாத பஞ்சம சாதியார்க்கு உரியதாம்.

தரிக்கலாகாத இடங்கள்.

சிவபெருமான் முன்னும், சிவாக்கினிமுன்னும், ஆசாரியர் முன்னும் விபூதி தரியாதொழிக. தரிக்க வேண்டுமாயின் முகத்தை மாறியிட்டுக்கொள்க. இங்ஙனமன்றிச் சண்டாளர் முன்னும், பாவிகள் முன்னும், அசுத்த நிலத்தும், வழிநடக்கும் போதுந் தரிக்கலாகா.

அவசியந் தரிக்குங் காலங்கள்.

காலை, உச்சி, மாலையென்னுஞ் சந்தியாகால மூன்றினும், சூரிய உதயாத்தமயன காலங்களினும், ஸ்நானஞ்செய்தவுடனும், மலசல மோசனஞ் செய்து சௌசம்பண்ணியாசமனஞ்செய்த பின்னும், பூசைக்கு முன்னும் பின்னும், தீக்ஷையில்லாதவர் தீண்டியபோதும், போசனத்துக்கு முன்னும் பின்னும், நித்திரைக்கு முன்னும் பின்னும், பூனை, கொக்கு, எலி, நாய், காகம், பன்றி முதலியன தீண்டிய போதும், பிக்ஷைக்கு முன்னும் பின்னும், பிதுர்க்கிரியையினும், யாகத்திலும், செபத்திலும், ஓமத்திலும், வைசுவதேவமென்னும் நித்திய கர்மத்தினும், சிவபூசையினும் அவசியம் விபூதி யணியவேண்டும். எவர் விபூதி தரியாதிருக்கின்றனரோ அவர் செய்யும் நற்கர்மங்கள் நிஷ்பலமாகும். அவரது அறிவு, ஆசாரம், சத்தியம், தவம்முதலியனவுங் குன்றும். அவர் முகம் சுடுகாட்டிற்குச் சமமாகும். ஆகலின் அவரைக்காணின் அஞ்சி யகல்க! அகல்க!! இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு :—

திருவாசகம்.

பிணியெலாம்வரினுமஞ்சேன்பிறப்பினேடிறப்புமஞ்சேன்
றுணிநிலாவணியினன்றன்ரெழும்பரோடழுந்தியம்மா
றிணிநிலம்பிளந்துங்காணுச்சேவடிபரவிவெண்ணீ
றணிகிலாதவரைக்கண்டாலம்மநாமஞ்சுமாறே.

விபூதி தாரண வகை.

ஸ்நானம், திரிபுண்டரம், உத்தூளனம் என மூவகைப் படும். ஸ்நானம் முற்கூறியுள்ளாம். உத்தூளனமாவது பரவப் பூசுதல். திரிபுண்டரமாவது முக்குறியாகத் தரித் தல். திரி=மூன்று, புண்டரம்=குறி. சிவதீக்ஷையில்லாத ஆடவர்களும், பெண்களும், வைதிகவழியொழுகுஞ் சந்நி யாசிகளும், பிரமசாரியும், வானப் பிரத்தனும், கன்னிகை யும் உச்சிக்காலத்திற்குப் பின் சலங்கூட்டாமல் உத்தூ ளனமாகத் தரிக்கக்கடவர் தீக்ஷை பெற்றவர்களும் காலை, உச்சி, மாலை யென்னு மூன்று காலங்களில் மாத்திரம் நீரு டனே கூட்டித் தரிக்கக் கடவர். மற்றைக் காலங்களில் நீர் சேர்க்காது உத்தூளனமாகத் தரிக்கக் கடவர். விலக் கிய காலங்களில் நீர்சேர்த்துத் தரிப்பாராயின், அந்த நீர் பனை நீரை (மதுவை) யொக்குமென்று சிவாகமங்கள் செப்பு கின்றன.

புண்டரவகை.

புண்டரம் ஊர்த்துவ புண்டரம், திரியக்கு புண்டரம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் ஊர்த்துவபுண்டரம் மே னேக்கி யிடப்படுங் குறியாம் திரியக்குபுண்டரம் ஆவது

குறுக்காக இடப்படுங் குறியாம். திரியக்கு=விலங்கு. விலங்கு குறுக்கு வடிவினதாகலின், அதுபோன்ற அடையாளத்தையுந் திரியக்கு புண்டரம் என்ப. திரியக்கு புண்டரம் திரிபுண்டரம் எனவும் படும். ஊர்த்துவபுண்டரம் வாசுதேவோபநிடதத்திற் கூறப்படினும் மண், குங்குமம், மஞ்சள் என்னுமிவைகளால் இடும்படி சொல்லப்படவில்லை. கோபி சந்தனத்தாலிட்டு அதற்குமேல் திருநீறு தரித்தல் வேண்டுமென்று வாசுதேவரே நாரதமுனிவர்க்குச் சொல்லியிருக்கின்றார். ஆகலாற் சுவேதமிருத்து, ஸ்ரீசூர்ணம், அரித்திரா சூர்ணம் என்ற வெள்ளைநாமம், சிவப்புநாமம், மஞ்சள்நாமங்கள்யாவும் நவீனபுண்டரம் என்று நன்கு வெளிப்பட்டன. சுவேதமிருத்து தாரணம்முதலியன வராகோபநிடதம், காத்தியாயனம், பிரமாண்ட புராணம், பாத்மோத்தரம், வைகானசம் முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டுள்ளனவென்று வைணவர் கொண்டாடுவது கற்பிதமேயன்றி யுண்மையன்று. அங்ஙனமாயின் விஷ்ணுவினுற் சொல்லப்பட்ட கருட புராணத்தில் "பஸ்மநைவ ப்ரகுர்வீத நகுர்யாத் ம்ருத்திகாதிபி: என்ற சுலோகப்படி, "திருநீற்றுலேயே புண்டரந்தரிக்கவேண்டும். மண்ணினுல் தரிக்கலாகாது" என்று விஷ்ணு சொல்லியதென்னே? பராசரபுராணமும் ஊர்த்துவமண்புண்டரம் வேதத்திற் சொல்லப்படவில்லை யென்றுரைத்ததே. ஆதலால் திரிபுண்டரமே சிறந்ததும் வேதவிதிப்பட்டதும் என்றறிக.

திரிபுண்டர திருட்டாந்தம்.

திரிபுண்டரதாரணமே வேதத்திற்சொல்லப்பட்டதுஞ் சிறந்தது மென்பதற்கு உதாரணமாக மானுடர் யாவருந்

தத்த நெற்றியைப்பார்த்துணரக் கடவர். நாராயண புத்திரரான பிரமர் நெற்றியும், அவராற் படைக்கப்பட்ட மீனுடர் நெற்றியுந் திரிபுண்டரத்திற் கிசையயக் குறுக்காகப் படைக்கப்பட் டிருக்கின்றனவன்றி, ஊர்த்துவ புண்டரத்திற்கிணங்க நெடுமையாகப் படைக்கப்படவில்லை. திருமால் நெற்றியும் ஊர்த்துவமாகவும், விருத்தமாகவும் இருக்குமென்று சிற்பவிதியும் புகலவில்லையே. இத்திருட்டாந்தம் "ஸ்ரஷ்டாஸ்ருஷ்டிற் சமேலநாஹ த்ரிபுண்டரஸ்யப்ரஸஸ்ததாம்" என்ற சுலோகத்தாற் கூர்மபுராணம் கூறியதே. புதிதாக எடுது யுக்தியாற் கூறியதன்று. இங்ஙனம் எவ்வித்தைகளாவது திரிபுண்டரங்கூடாதென்று திருட்டாந்தங் காட்டி மறுத்ததில்லை. இதனானுந் திரிபுண்டரமே வேதாகம விதியென்றும், ஏனைய புண்டரங்கள் விலக்கென்றுந் தெரிக.

நாமம் நவீனமென்பதற்குத் திருட்டாந்தம்.

நாமம் வேதத்திற் கூறப்படாமையானும், "நாமம்போட்டான்" மண்போட்டான் என்று உலகர் கூறிவரும் பழமொழிகளானும், இராவணனைக் கொல்லவந்த இராமர் இலங்கையிற் பாடிவீடாக்கொண்ட விட்டுணு தலத்தினும் பிறதலங்களினும் விபூதி யபிடேகம் பெருமானுக்கு நடத்தப்படலானும், சிவசின்ன தாரணரான அந்தணரே யாங்குப் பூசைசெய்தலானும், இராமேச்சுரம், திருமாற்பேறு, திருவண்ணாமலை, விண்டுபுரம் முதலிய விட்டுணுபூசித்த சிவஸ்தலங்கள் இன்றுமிருத்தலானும், சிவாலயங்களில் விட்டுணு ஆவரண தேவதையாய்ப் பூசிக்கப்படலானும், நாமத்துள்

சிவப்பு நாமம், மஞ்சள் நாமம், வடகலை நாமம், தென்கலை நாமம் என்ற பேதங்கள் இருத்தலானும், அவைகள் அவை திகமென்றும், தாழ்ந்தன வென்றும் ஒவ்வோர் பகுதி வைணவர்களே சண்டையிட்டுத் தூஷித்துப் புத்தகவாயிலாக வெளியிட்டமையானும், விபூதிக்கு அவ்வித பேதங்களில்லாமையானும், நாமம் நாராயணர் திருவடியெனின் அவர் தந்நெற்றியிற் றங்காலை வைக்கார் ஆகலானும் இடைப்பட்டு வந்த நவீனக்குறியே.

திரிபுண்டர அளவு.

பிராமணர் எல்லா விடங்களினும் ஆறங்குலப் பிரமாணமும், அரசர் நான்கு அங்குல அளவும், வைசியர் இரண்டங்குலப் பிரமாணமும், வேளாளர் ஓரங்குல வளவும் உடைத்தாய்த் திரிபுண்டரந் தரிக்கக்கடவர் இதற்கு வேறாகச் சொல்லும் விதியுமுண்டு. அஃதாவது :—

நெற்றியிற் கடைப்புருவ வெல்லை நீளமும், மார்பினும் புயங்களினும் அவ்வாறங்குல நீளமும், மற்றைத் தானங்களில் ஒவ்வோரங்குல நீளமும் பொருந்தத் தரித்தல்வேண்டு மென்பதாம். இவ்வெல்லயிற் கூடினுங் குறையினுங் குற்றமே. ஒன்றை யொன்று தீண்டினும், மிக அகன்று இருப்பினும், வளைந்திருப்பினும் இடை வெளியில்லா விடினும் குற்றமே. விதிக்கப்பட்ட அளவினின்றுங் குறைவுறுமாயின் ஆயுள் குன்றும். கூடுமாயின் தவங்கெடும் மூன்று குறிகளின் இடைவெளி ஒவ்வோ ரங்குல வளவினதாய் இருத்தல் வேண்டும்.

உத்தூளன விதி.

பிராமணரான நால்வகை யாச்சிரமிகட்குஞ் சர்வாங்க உத்தூளனமும், அரசருக்கு முகம் நீங்க ஏனைய இடங்களில் உத்தூளனஞ்செய்தலும், வைசியருக்கு நெற்றி மார்பு என்னு மிடங்களில் உத்தூளனஞ்செய்தலும், வேளாளர்க்கு நெற்றியில் மாத்திரம் உத்தூளனம் பண்ணுதலும் விதியாம். உத்தூளனம் பண்ணுங்கால் ஈசானாதி பஞ்சப்பிரம மந்திரத்தாலும், திரியாயுஷ மந்திரங்களாலுஞ்செய்க. நிலத்தில் விபூதி சிறிதுஞ் சிந்தலாகாது. இங்ஙன மன்றி,

உத்தூளனமாகத் தரிக்கு மிடத்துப் பிராமணர் தலை தொடங்கிக் காலளவுழ் நீருடனே யுத்தூளனம் பண்ணுக. அரசர் நாபிக்கு மேலே யப்படித் தரிக்கக்கடவர். வைசியர் பட்டமாகத் தரிக்கக்கடவர். அநுலோமர் வைசியரைப் போலவும், பிரதிலோமர் சூத்திரரைப்போலவுந் தரித்தல் வேண்டும். என்பது மோர் நூற் கொள்கை.

சந்நியாசி எஞ்ஞான்றும் வடக்குமுகநோக்கியே உத்தூளனஞ் செய்தல் வேண்டும் என்று (யதிருத்தூளநேநைவஸ்நா யாந்நித்யமுதங்முக :) என்னும் வசனத்தாற் காமிக ஆகமங் கூறுகின்றது. சிரம் முதலிய ஆறு தானங்களிலும், ஏனைய இடங்களிலும், பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களாலும் ஆறங்க மந்திரங்களாலுந் தரிக்க வேண்டுமென்னும் விதியு முண்டு. மந்திரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு ஒவ்வோர் காலத்தும் நான்குதரம் அல்லது ஐந்து, எட்டு, பதின்மூன்று

தரமாவது உத்தூளனஞ் செய்தன் முறையாகும். இங்ஙனஞ்செய்வார் சிவபெருமானோ டிரண்டறக் கலத்தலாகிய அத்துவித முத்தியை யடைவர் என்க.

விட்டுணு சங்கிதை. (மொழி பெயர்ப்பு.)

தேகமதிற் றத்தமக்கு விதித்தவா றந்தணரே சிறந்த மன்னர், நாய்கர்வே ளாண்குலத்தர் யாரெனினுந் தூளனத்தை நாரிஞேடும், வேகமின்றிப் பிரமத்தாற் றிரியபுடத் தாற்றரிக்கின் வினையை வென்று, பாகினருட் கொடிபடரும் பவளவரை யடிகுடியிற் படிவாரென்றும்.

சந்திக் கிரியைகள்.

பூசுத்தி, சலசுத்தி, விபூதிசுத்தி, சரீரசுத்தி, மந்திரசுத்தி, ஆன்மசுத்தி, ஆசமனம், சங்கற்பம், மார்ச்சனம், சுருதியாசமனம், பிராணயாமம், நிரீக்ஷணம், புரோக்ஷணம், அப்பியுக்ஷணம், தாடனம், திக்குபந்தனம், கரநியாசனம், அங்க நியாசம், இருதய நியாசம், கலா நியாசம், பஞ்சப்பிரம நியாசம், புருடசூக்த நியாசம், பஞ்சாக்ஷர நியாசம், அவகுண்டனம், அர்க்கியதானம், சந்தியாங்க தருப்பணம், க்ாயத்திரி முகம், காயத்திரி செபம், சூரியோப ஸ்தானம், காயத்திரி பிரத்தர்பணம், மகா மந்திர செபம், மாதுருகா நியாசம் முதலிய கிரியைகள் விபூதி ருத்திராக்கந் தரிப்பவர் அறிய வேண்டியனவாம்.

புதுச்சந்நிதிக் கந்தர் சதகம்.

சந்தியாவந்தனக்கிரியைகள்.

பூமிசல நீறங்க மாமந்த்ர சுத்திசிவ
 போதவழி யான்ம சுத்தி
புரிமார்ச் சனங்கற்ப முந்நீர் குடித்தல்வளி
 போகா தடைத்த லிவையோ
டார்முக்க ணந்தட்ட றிக்குபந் தனநியச
 மவகுண்ட னந்தருப்ப
ணம்மருக் கியதான மங்கதர்ப் பணமுகமு
 மறையுமறை முறையி னீரைக்
காமித்தல் காயத்ரி செபமுபத் தானம்ப்ர
 தாபனங் கீர்ட்டு மறையின்
கார்யமிவை முதலான சந்தியின் கிரியையாக்
 காணுநன் னெறியி னுறைபு
சேமித்த மாஞானர் வாழியாழ்ப் பாணநகர்
 சேர்புலோ லிப்பதி யினோர்
தேங்குநவ சந்நிதியி லோங்குமயில் கொண்டருளு
 தேவநங் கந்த வேளே.

கிரியா முத்திரைகள்.

சின்னந் தரித்தற்குச் செய்யப்படுங் கிரியைகளிற் பல வகை முத்திரைகள் கொள்ளப்படும். ஆதலின் முத்திரைகளின் பேதங்களை யறிதலின்றியமையாத தாகும். அவை யாவன-அத்திர முத்திரை, மகா முத்திரை, கும்பமுத்திரை, சக்கர முத்திரை, தேனு முத்திரை (சுரபி-முத்திரை)

பதாகை முத்திரை (துவச முத்திரை) சோதனை முத்திரை சங்கார முத்திரை, பஞ்சமுகம், திரவியம், முகிளிகா, பதுமம், சசகர்ணம், சத்தி, பீசம், சாந்தி, ஆவாகனம், மனோரம்மியம், இலிங்கம், காயத்திரி, காலகண்டம், சூலம், நமஸ்கார முத்ரை, விசோடண முத்திரை, ஆச்சியாகுண முத்திரை, மகாசங்கார முத்திரை யென்பன. இவற்றைமுக்கியமாகத் தரிப்பார் அறிதல் வேண்டும்.

தரிக்கும் நியமம்.

* சமயி பிராதக்கால சந்தி யொன்றிலேயே நீரிற்குழைத்துத் தரிக்கக்கடவன். $ புத்திரன் அதனோடுசாயங்கால சந்தியினும் நீரிற்குழைத்து அணிக. ¶ சாதகனென்பான் அவ்விரண்டனோடு மத்தியானசந்தியினும் அங்ஙனஞ்செய்யக் கடவன். § ஆசாரியர் அம்மூன்றனோடு அர்த்த ராத்திரிச் சந்தியினும் நீர் சேர்த்து இடக்கடவர் என்று கூறுவாருமுளர். யாவரும் இரு வஸ்திரந் தரித்து நீராடி ஈரம் துவட்டி விபூதிதரிக்கக்கடவர். இல்வாழ்வான் திருநீற்றை மூன்று காலங்களினும் நீர்கூட்டித் தரிக்கக்கடவன். பெண்களுந்

---

* சமயி என்பவன் சமயதீக்ஷை பெற்றுச் சிவாகம விதிப்படி நித்தியதருமஞ் செய்பவன்.

$ புத்திரன் அதனோடு விசேடதீக்ஷையும்பெற்றுத் தருப்பணம் சிவபூசை, அக்கினிகாரிய முதலியன செய்பவன்.

¶ சாதகனவன் அவ்விரண்டனோடு நிருவாண தீக்ஷையும் பெற்று நித்தியம் நைமித்திகம், காமிகம் என்னுங் கருமங்களைச் செய்து சாதனையினால்தன் மலமறுப்பவன். இம்மூவகையருஞ்சாமானியர் எனவும், விசேடர் எனவும் இருவகைப்படுவர்.

‡ ஆசாரியராவார் அம்மூன்று தீக்கைகளோடு ஆசாரியரபிடேகமும் பெற்றவர். அவரும் கிரியாகுரு, ஞானகுரு என இருவகையர்.

துறவிகளும் நீர் கூட்டாது தரிக்க. வானப் பிரத்தரும் கன்னியரும் தீக்ஷையில்லாதவரும் உச்சிக்குமுன் நீர் கூட்டித் தரிக்க வென்று ஆதித்யபுராணங் கூறுகின்றது ஈரவஸ்திரத்தையேனும் ஒரு வஸ்திரத்தையேனும் உடுத்துக்கொண்டும், கௌபீனந் தரியாமலும், நிருவாணமாக இருந்துகொண்டும் விபூதி தாரணஞ் செய்யலாகாது. அங்ஙனஞ் செய்யின் நிஷ்பலமாகும். தரிக்கும் இருவஸ்திரமும் சுத்தமுள்ளனவாய், வெண்ணிறத்தனவாய், உலர்ந்தனவா யிருக்கவேண்டும். நைட்டிகப் பிரமசாரியும் சந்நியாசியும் யாசகராய் வேறு வஸ்திரமில்லா திருக்கின் ஒரு வஸ்திரத்தையே இருவஸ்திரமாகப் பாவனை செய்து தரிக்கக்கடவர். அதுவும் ஈரவஸ்திரமாயின் சூரிய குரூர மந்திரத்தினலே யுலர்ந்ததாக அபிமந்திரித்து, ஓம்சிவாயநம என்று சலத்தைப் புரோக்ஷித்து, ஓம் கவசாயநம: என்று தலையிற் போட்டு, மகர முத்திரையுந் தேனுமுத்திரையுங் காட்டி, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று தலையையும், ஓம் இருதயாயவௌஷடு என்று மற்றை யங்கங்களையுந் துவட்டக்கடவர். நோயினலே ஸ்நானம் பண்ண இயலாதவருந் தலை தொடங்கிக் கால் வரையும் சொல்லியபடி துவட்டுதலாகிய காபில ஸ்நானத்தை முடித்துக் கொண்டு தரிக்கக்கடவர். தரிக்கு மிடத்து நுரை, குமிழி, நுண்ணிய புழு என்னு மிவையுள்ள நீரும்; வடித்தெடாத நீரும், இழிகுலத்தார் தீண்டிய நீரும், கலங்கனீரும், பாசி நீரும், உவர் நீரும், வெந்நீரும், பழமையாகிய நீரும், சொறி நீரும், கூவல் நீரும் ஆகாவாம்.

சந்தியாவந்தன சங்கற்பம்.

முதலில், "சிவசிவ சம்போ ராக்ஞயா ப்ரவர்த்தமான ஸ்யாத்ய ப்ரஹ்மணோ த்விதிய பரார்த்தே, ஸ்வேதவராஹ கல்பே, வைவஸ்வத மந்வந்தரே, கலியுகே, ப்ரதமபாதே, ஜம்புத்வீபே, பாரதவர்ஷே, பரதகண்டே, மேரோர் தக்ஷிண திக்பாஹே, பாஸ்கரக்ஷேத்ரே, ஸமஸ்ததேவதா ப்ராம்மணஸ்ஸந்நிதௌ, அஸ்மின் வர்த்தமான விவகாரிக சாந்திரமா சேந.....ஸம்வத்ஸரே.....அயநே....ருதௌ....மாஸே....பக்ஷே திதௌ....வாஸரே.....சிவநக்ஷத்ரே.....சிவயோகே..... சிவகரணே, ஏவங்குண விசேஷண விஜிஷ்டாயாம், சுபதிதௌ, ஸ்ரீபரமேஸ்வர முத்திச்ய, மமோபாத்த துரிதக்ஷயத்வாரா, ஸ்ரீபரமேஸ்வரப் பிரீதியர்த்தம்....ஸந்தியா முபாசிஷ்யே." என்று சங்கற்பஞ் செய்க. அதன்பின்னர்,

பூமிசுத்தி.

சுத்த சலங்கொண்டு தானிருக்கும் பூமியை ஓம் அஸ்திராயபடு என்று சுத்திசெய்து, ஆசனத்திலே கிழக்குநோக்கியாயினும் வடக்கு நோக்கியாயினும் இருந்து கொண்டு, ஓம் கணபதயேநம: என்று முட்டியாகப் பிடித்த இரண்டு கைகளினாலும் நெற்றியிலே மூன்றுதரங் குட்டி, ஓம் குருப்பியோந்நம: என்று நமஸ்காரமுத்திரையினாலே கும்பிடுக. சிலர், இங்ஙனமன்றி "உத்திஷ்டந்து பூதபிசாசா ஏதே பூமி பாரகா ஏதேஷாமவிரோதே நப்ரம்மகம் மசர்மாரபே' என்று நீரை யெடுத்து நிலத்திற் றெளித்துச் சுத்தஞ்செய்வர்.

சலசுத்தி முதலியன.

அநுட்டான சலத்தை ஓம்சிவாயநம என்று நிரீக்ஷண முத்திரையினாலே * நிரீக்ஷணஞ் செய்து, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று நிமிர்த்திய பதாகை முத்திரையினாலேபுரோக்ஷணஞ்செய்து, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று சுட்டுவிரலை நீட்டிய கையினாலே தாடனமும், ஓம் கவசாயவௌஷடு என்று கவிழ்ந்த பதாகை முத்திரையினாலே அப்பியுக்ஷணமும், வலக்கைப் பெருவிரலொழிந்த விரல்களினால் இடவுள்ளங்கையிலே ஓம் அஸ்திராயபடு என்று மூன்றுதரந் தட்டுதலாகிய தாளத்திரயமுஞ் செய்து, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று சோடிகை முத்திரையினாலே திக்குபந்தனமும், ஓம் கவசாயவௌஷடு என்று சுட்டு விரல் நீட்டிய கையினாலே அவகுண்டனமுஞ் செய்து, ஓம் சிவாய வௌஷடு என்று தேனு முத்திரையுங் கொடுக்க வேண்டும்.

அஸ்திர சந்தியோபாசனம்.

அதன் பின்னர், ஓம் அஸ்திராயநம என்று நிமிர்த்திய பதாகை முத்திரையினாலே சலத்துளியை மூன்றுதரஞ் சிர

* நிரீக்ஷணமாவது சூரியன், சந்திரன், அக்கினியென்னு மூவரும் முறையே வலக்கண்ணும், இடக்கண்ணும் நெற்றிக்கண்ணு மாவராதலால் வலக்கண்ணினாலே அதனை யுலர்த்தினதாகவும், நெற்றிக்கண்ணினாலே தகித்ததாகவும், இடக்கண்ணினாலே அமுதங்கொண்டு நனைப்பதாகவும் பாவிப்பது. புரோக்ஷணமாவது அங்ஙனம் நிரீக்ஷணஞ் செய்யப்பட்டது சுத்தியாதற் பொருட்டுத் தெளிப்பதாம். தாளத்திரயமாவது ஒருவன் கல்லையடிக்கும்போது அதனிடத்துப் பொறி தோன்றுமாறு போலச் சடமாகிய இந்தப் பதார்த்தத்தினிடத்துஞ் சித்துண்டாதற் பொருட்டுத் தட்டுவதாம். அப்பியுக்ஷணமாவது அந்தப் பதார்த்தத்தினிடத்துத் தோன்றிய சித்தினது பிரகாசமானது தன்னுடைய தானத்தைவிட்டு நீங்காமல் இருக்கும்பொருட்டு மூடுவதாம்.

சின்மேல் தெளித்து, ஓம் அஸ்திராய சுவாகா என்று மூன் றுதரந் தருப்பணஞ் செய்து, ஓம் அஸ்திராயநம என்று பத்துத்தரஞ் செபித்து, ஓம் அஸ்திராய சுவாகா என்று மீட் டும் ஒருதரம் தருப்பணஞ்செய்க.

ஆசமனம்.

அதன்பின் தருப்பையினுலே செய்யப்பட்ட பவித்தி ரத்தையேனும், பொன் வெள்ளி யென்னு மிவைகளாற் செ ய்யப்பட்ட பவித்திரத்தையேனும் அநாமிகை விரலிற்றரித் து, வலக்கையை விரித்துப் பெருவிரலையுஞ் சிறுவிரலையும் பிரித்துவிட்டுப் பெருவிரலடியிற் சார்ந்த உழுந்தமிழ்ந்து, ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்கும், வித்தியாதத்துவம் ஏ ழும், சிவதத்துவம் ஐந்துமாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்க ளுஞ் சுத்தியாகும் பொருட்டுச் சலத்தினுலே ஓம் ஆத்தும தத்துவாய சுவதா, ஓம் வித்தியாதத்துவாய சுவதா, ஓம் சி வதத்துவாய சுவதா என்று பிரம தீர்த்தமாகிய அங்குட்டத் தின் (பெருவிரலின்) அடி அதரத்திலே படும்படி ஆசமனம் பண்ணி, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று அதரங்களிரண்டையும் வலக்கையின் பெருவிரலடி கொண்டு இடமாக இரண்டுதர மும், உள்ளங்கை கொண்டு கீழாக ஒருதரமுந் துடைத்துக் கைகழுவுக.

இங்ஙனமன்றிச் சிலர் ஓம் அச்சுதாயநம:, ஓம் அனந் தாயநம:, ஓம் கோவிந்தாயநம: எனவும், சிலர், ஓம் கேசவா ன்யவாகா, ஓம் நாராயணஸ்வாகா, ஓம் மாதவாயஸ்வாகா எனவும் உச்சரித்து ஆசமனஞ் செய்வர். இவை சிவாகமத்

திற்கு மாறென்க. ஸ்மிருதி வழிச்செய்யப்படுவது ஸ்மிருதி யாசமனம் எனவும், சுருதி வழிச்செய்வது சுருதி யாசமனம் எனவும் சொல்லப்படும்.

மார்ச்சனம்.

இது சரீரத்தின் புறச்சுத்தி சாதனமாயுள்ளது. கை கழுவிய பின்னர்ச் சமார்த்தர் முதலாகினோர், வலக்கரத் தாழ் தர்ப்பை கொண்டு நீரையெடுத்து "ஓம் ஆபோஹிஷ்டாமயோபுவ:" என்று தலையின்மீதும், "ஓம்தானவூர்ஜ்ஜே ததாதன" என்று காலினிடத்தும், "ஓம் மஹேரணாயசக்ஷசே" என்று தேகத்தின் கீழிடத்தும், "ஓம் யோவஸ்ய சிவதமோரச" என்று ஷிதானத்தும், "ஓம் தஸ்யபாஜய தேஹந" என்று பீதத்தினும், "ஓம் உஸ திரிவபதா" என்று சிரமீதும் "ஓம் தஸ்மா அரங்கமாமவ" என்று பின்னருஞ் சிரமீதும், "ஓம் யஸ்யக்ஷயாயஜிந்வத" என்று கீழ்த் தேகத்தும், "ஓம் ஆமோஜன, யதாச்சந" என்று பாதமீதும் ஒரே தாரையாய்ச் சொரிந்து புல்லோடு நீரைக் கீழ்விடுத்துச் செய்வர். சிவாகம முறைப்படி செய்யவேண்டிய மார்ச்சன மெவ்வா றெனில், ஓம் இருதயாயவௌஷடு என்று பெருவிரலோடு கூடிய அணிவிரலினாலே முகம், வல மூக்கு, வலக்கண், இடக் கண், வலக்காது, இடக்காது, நாபிமார்பு, வலப்புயம், இடப்புயம், சிரசு என்னும் இப்பன்னிரண் டிடக்களையுந் தொட்டு விடுதலாம்.

சிலர், ஓம் கேசவாயநம: என்று பெருவிர லுனியால் வலக்கபோலத்தையும், ஓம் நாராயணாயநம: என்று இடக்க

போலத்தையும், ஓம் மாதவாயநம: என்று இடக்கண்ணை யும், ஓம் விஷ்ணுவேநம: என்று சுட்டுவிரலுனியால் வல மூக்கினடியையும், ஓம் மதுசூதனுயநம: என்று இடமூக்கி னடியையும், ஓம்திரிவிக்ரமாயநம: என்று சிறுவிரலுனியால் வலக்காதினையும், ஓம் வாமனுயநம: என்று இடக்காதினை யும், ஓம் ஸ்ரீதராயநம: என்று நடுவிரலுனியினுல் வலப்புய த்தையும், ஓம் இருஷிகேசாயநம: என்று இடப்புயத்தையு ம், ஓம் பத்மநாபாயநம: என்று கைகைக்குவித்து நெஞ்சினை யும், ஓம் தாமோதராயநம: என்றுகையைவிரித்துச் சிரத்தி னையும் முறையேதொடுவது முண்டு. இது சிவாகமவிரோத மாம். ஸ்மார்த்த நிலையினர் முக்கியமாய் இதை யனுசரிக்கி ன்றனர். அங்ஙனமாயினும் இந்நாமங்கள் யாவும் பரம்பொ ருளாகிய சிவபெருமானுக்கே சிறப்பாவதைதல் "கேசவாதி நாம சிவபரத்துவ நிரூபணத்தாற்" போதரலின் பொருந்து மென்றது மொன்றாம்.

திருநீற்றின் அளவு.

பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தாரும் விபூதி தரிக்குமிடத்து, பிராமணர் ஒரு கழஞ்சு விபூதியும், க்ஷத் திரியர் ஒன்றரைக் கழஞ்சும், வைசியர் இரண்டு கழஞ்சும், வேளாளர் இரண்டரைக்கழஞ்சுங் கொள்ளவேண்டும். அவ் வவ் வருணத்துப் பெண்களும் இவ்வளவே கொள்ளக் கட வர். ஒரு கழஞ்சு என்பது பன்னிரண்டு பணவெடை யுள்ளது.

விபூதிசுத்தி.

அதன் பின்னர், விபூதியை வலக்கைப் பெருவிரல், நடுவிரல், அணிவிரல்களால் எடுத்து இடக்கையில் வைத்துக்கொண்டு, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று விபூதியிலே சலத்தைத்தெளித்து, அவ்விபூதியில் ஒரு சிறுபாகத்தைப் பெருவிரல் அணிவிரல்களினலே தொட்டு, ஓம் அஸ்திராய உம் படு வென்று இராக்ஷதர் பொருட்டு நிருதிமூலையாகிய தென்மேற்குத்திசையிற் றெளித்து, ஓம் சிவாயநம என்று நிரீக்ஷணஞ்செய்து, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று புரோக்ஷணதாடனங்கள்பண்ணி, ஓம் கவசாயவௌஷடு என்று அப்பியுக்ஷணமுஞ் செய்து, விபூதியை வலக்கையால் மூடிக்கொண்டு, ஓம்நிவிர்த்திகலாயைநம:, ஓம்பிரதிஷ்டாகலாயைநம:, ஓம் வித்தியாகலாயைநம:, ஓம் சாந்திகலாயைநம:, ஓம்சாந்தியாதீதகலாயைநம: என்னும் பஞ்சகலாமந்திரத்தையும், ஓம் ஈசானயநம:, ஓம் தற்புருஷாயநம:, ஓம் அகோராயநம:, ஓம் வாமதேவாயநம:, ஓம் சத்தியோசாதாயநம:, ஓம் இருதயாயநம:, ஓம் சிரசேநம:, ஓம் சிகாயைநம:, ஓம் கவசாயநம:, ஓம் நேத்திரோப்பியோநம:, ஓம் அஸ்திராயநம: என்னுஞ் சங்கிதா மந்திரம் பதினொன்றனையும் உச்சரித்து அபிமந்திரித்து, ஓம் கவசாயவௌஷடு என்று அவகுண்டனமுஞ் செய்யக்கடவர்.

திரிபுண்டர தாரணம்.

அங்ஙனஞ் செய்த பின்பு, வலக்கையின் பெருவிரல் அணிவிரல்களால் விபூதித் தூளியை எடுத்து, ஓம் அஸ்தி

ராயபடு என்று தலை தொடங்கிக் காலளவும் பூசி, இடக்கையிலுள்ள விபூதியைப் பெருவிரலோடு கூடிய நடுவிரலினால் ஓம் இருதயாயநம: என்று நீர் விட்டு, ஓம் கவசாய வெளஷடு என்று குழைத்து, நடுவிரல் மூன்றினாலும் ஓம் ஈசானயநம என்று உச்சியில் மூன்று தரமும், ஓம் தற்புருடாயநம என்று நெற்றியில் மூன்றுதரமும், ஓம் அகோராயநம என்று நெஞ்சினில் மூன்றுதரமும், ஓம் வாமதேவாய நம என்று நாபியில் ஒருதரமும், ஓம் சத்தியோசாதாயநம என்று முறையே வலமுழந்தாள், இடமுழங்கை, வலமணிக்கட்டு, இடமணிக்கட்டு, வலவிலாப்புறம், இடவிலாப்புறம், முதுகு, கழுத்து என்னு மற்றை யிடங்களில் ஒவ்வொருதர மூந் தரிக்கக்கடவர்.

சிலர், சுவத்திகாசனமாக இருந்துகொண்டு, ஆசமனஞ் செய்து, விபூதியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு,

ஓம் த்ரியம்பகம் யஜாமஹே சுகந்திம் புஷ்டிவர்த்தநம்
உர்வாருக மிவபந்தனன் மிர்த்யோர் மிக்ஷீயமாமிர்தாத்.

என்னு மந்திரத்தைச் சொல்லிச் சலம் விட்டுக் குழைத்து,

ஓம் சத்யோசாதம் பிரபத்யாமி சத்யோஜாதாயவை நமோநம:
பவேபவே நாதிபவே பவஸ்வமாம் பவோத் பவாயநம:
வாமதேவாய நமோ ஜேஷ்டாய நமஸ்ரேஷ்டாய நமோ
ருத்திராயநம:
காலாய நம: கலவிகரணய நமோ பலவிகரணயநமோ
பலாயநமோ பலப்ரமதனயநமஸ் ஸர்வபூத தமனயநமோ
மனோன்மனயநம:

அகோரேப்யோத கோரோப்யோ கோரகோரதரேப்ய:
ஸர்வேப்ய:
ஸர்வசர்வேப்யோ நமஸ்தே அஸ்து ருத்ரரூபேப்ய:
தத்புருஷாய வித்மஹே மஹாதேவாய தீமஹீ தந்நோருத்ராய
பிரசோதயாத்
ஈசானஸ் ஸர்வவித்யானும் ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதானும்
ப்ரம்ஹாதிபதி ப்ரஹ்மணுதிபதிரு ப்ரம்ஹாசிவோமே
அஸ்து ஸதாசிவோம்.

என்னு மந்திரங்களைச் சொல்லித் தரிப்பவருமுளர்.

இங்ஙனம் நடுவிரன் மூன்றனுந் தரிக்குந் திரிபுண்டரம் திருநீற்றுமுத்திரை யெனவும் பெயர் பெறும்.

அநுலோம விலோம தாரணம்.

இதுவன்றிப் பெருவிரல், நடுவிரல், ஆழிவிரல் என்னும் மூவிரல்களாலும் அநுலோம விலோமமாக, அகாரமே பெருவிரல், உகாரமே நடுவிரல், மகாரமே ஆழிவிரல் என்ற பாவனையுடன், மூவெழுத்து, முக்குணம், மூவுலகம், மூவகையான்மா, மூன்று வேதம், மூவகை யக்கினி, மும்மூர்த்தி என்று முக்குறியையும் அநு சந்தானம் பண்ணித் தரிப்பதே விசேடமாம். அதுவே அநுலோம விலோம தாரணம் எனப்படும். தரிக்கின் மகாபாதகங்கள் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் நீங்குமென்க. அதனை அநுலோமப் பிரதிலோமம் என்றுங் கூறுவர்.

ஊர்த்வம் நாடிகாம் பார்ச்வே நாபேரதோ விதேயத: |
சூலம் ப்ருஷ்டே நக்ஷத்ராணேவ | த்ரிவர்ணம் ஸஹஸ்ர நக்ஷத்ரம் ||
தத்ர வர்ணம் ஸப்தவ்ருஷம் ஸ்தம்பம் | பாதக நாசனம் |

உலோகாக்ஷிஸ் மிருதி.

திரிசூல இடப முத்திரைகள்.

அல்லது,

திருவிலச்சினை.

சிவபெருமானது படையாகிய சூலவடிவாகவும், வாகனமாகிய இடப வடிவாகவும் விபூதி கொண்டு தரிப்பது திருவிலச்சினை யெனப்படும். திருநாவுக்கரசு நாயனார் சமண மதத்தினின்றுஞ் சைவ சித்தாந்த வுண்மை நிலையினுற்று, அரிய தமிழ்வேதம் பாடியருளுங் காலத்து, திருத்தூங்கானை மாடச் சிவபரஞ் சுடரைநோக்கி, பெருமானே! பொய்ச்சமயப் படுகுழியில் வீழ்ந்த புன்மை யுடல்கொண்டு வாழேன். என்னுயிரைக் காப்பதற்குத் திருவுள முண்டேல் அக்குற்றங்க ணீங்கத் தேவரீரது திருவிலச்சினையைப் பதித்தருளல் வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்து,

தேவாரம் - திருத்தூங்கானைமாடம்-க-க-ഠ.

பொன்னார் திருவடிக் கொன்றுண்டு விண்ணப்பம் போற்றிசெய்யு
மென்னா விகாப்பதற் கிச்சையுண் டேலிருங் கூற்றகல
மின்னா ருருவிலச் சூலமென் மேற்பொறி மேவுகொண்டாற்
றுன்னார் கடந்தையுட் டூங்கானை மாடச் சுடர்க்கொழுந்தே.

கடவுந் திகிரி கடவா தொழியக் கயிலையுற்றான்
படவுந் திருவிர லொன் றுவைத் தாய்பணி மால்வரைபோ
லிடபம் பொறித்தென்னை யேன் றுகொள் ளாயிருஞ் சோலைதிங்க
டடவுங் கடந்தையுட் டூங்கானை மாடத்தெந் தத்துவனே.

என்றவற்றை முதலு மிறுதியுமாக வுடைய தேவாரத் திருப்பதிகத்தை ஓதியருள, சிவபெருமான் அருள் கூர்ந்து, ஓர் பூதவழியாற் சூலக் குறியையும் இடபக் குறியையும் பொறித்தருளினர். அதற்கு மேற்கோள்.

பெரிய புராணம்.

நீடுதிருத் தூங்கானை மாடத்து நிலவுகின்ற
வாடகமே ருச்சிலையா னருளாலோர் சிவபூதர்
மாடொருவ ரறியாமே வாகீசர் திருத்தோளிற்
சேடியர்மூ விலைச்சூலஞ் சினவிடையி னுடன்பொறித்தார்.

அவைபோலச் செம்பு, வெள்ளிமுதலிய உலோகங்களி னாலே திரிசூலஞ்செய்தும், இடபவுருப் பண்ணியும் அவற் றால்நெற்றி, தோள் முதலாய தானங்களில் விபூதி தரிப்ப துமுண்டு. அங்ஙனந்தரிப்பவர் சிவலோகத்திலே யொருகா லும் நீங்காது வாழ்ந்திருப்பார்கள். அன்றியும், அது பாச மய பாதகம், உடற் குற்றம் முதலிய பாவங்களை யெல்லாம் நீக்கி ஞான முத்திக்ளை யளிக்கும் இதுகண்டே வைணவர் களும் சக்கர வடிவாகச் செய்யப்பட்ட இரும்பு கொண்டு சக்கர லாஞ்சனம் என்று சுட்டுக் கொள்வார்கள். விபூதி கிடையாக்கால் சந்தனத்தாற் றரித்தலுமுண்டு. இச்சூல முத்திரையைக்கண்டே வைணவர் மண்ணை ஊர்த்துவபுண்

டரம் என்று இட்டுவந்தனர் எனத்தெரிகின்றது. இது பற்றியே யோர் புலவர் நாமத்தை யோசிக்குங்காற் சூல முத்திரை யென்றார்.

வைரவக் கடவுள் இரத்த பிச்சைகொண்டு, தேவர் அகங்காரத்தை யடக்கச்சென்ற காலத்து, விஷ்ணுவின் நெற்றியிற் சூலத்தாற் குத்தினர் என்றும், அதனிடத்தி லிருந்து ஆயிரம் வருடம்வரையும் இரத்தம் வடிந்தும் பிரம கபாலத்திற் பாதியும் நிறைந்தில தென்றும், திருமால் மூர்ச்சையாகி வீழ்ந்திட, இலக்குமி தேவியார் காரி யுருத்திரரைத் துதித்து எழுப்பு வித்தனர் என்றும், அதனால் அச்சூல முத்திரையைத் தம் நெற்றியில் விட்டுணு, விபூதியாலிட்டு வந்தாரென்றும் பொருள்பட, "சூலக்கீறியல் லவோ நாமம் யாதெனச் சொல்லுவதே" என்றுங் கூறினர். மற்றைய அவசிய காலங்களிற் றரிப்பவரும், நோயாளரும் "சிவ சிவ" என்று நெற்றி முதலிய தானங்களிற் றரிக்கக்கடவர்.

தரிக்குங் காலத்து நிலத்திலே சிந்தாவண்ணந் தரிக்க. எத்தனை யணுக்கள் பூமியில் விழுகின்றனவோ அத்தனை வருடம் இரௌரவ நரகத்தில் வருந்துவர். வாயைத் திறந்துகொண்டும், தலையை யசைத்துக்கொண்டும், பிறருடன் பேசிக்கொண்டும், பராமுகஞ் செய்து கொண்டும், சிரித்துக்கொண்டும், நடந்து கொண்டும், தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டும், கண்ணாடி பார்த்துக் கொண்டுந் தரித்தல் குற்றமாம். ஒரு விரலாலேனும் ஒரு கையாலேனும் அணியற்க நிலத்திலே யொருகால் விபூதி சிந்துமாயின் அதனை யெடு

த்துவிட்டு, அவ்விடத்தைச் சலத்தால் மெழுக வேண்டும். இங்ஙனந் தரித்த பின்னர்ச் செய்ய வேண்டியனவற்றை யெல்லாஞ் செய்து கொள்ளக் கடவர். அக்கினி யின்றி யாகம் நடவாததுபோல, விபூதியின்றிச் சிவார்ச்சனை முதலிய கிரியைகள் நடக்கா விபூதி யிடாதவர் முகத்தைக்கண்டால், நல்லோர் அவரை விட்டகன்று பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் நூறுருச் செபிக்க்கடவர்.

இலிங்க புராணம்.

அருமறை வேள்விக் கணலினீ றெடுத்துப் பிரணவத்தையமைய வோதி, புரைபெறு பஞ்சப் பிரமத்தா லுச்சி நெற்றி யுரங்குய்யந் தாள்கள், வரன்முறையே யினிதணிந்து பிரணவத்தா லுடன்முழுதும் வயங்கமண்ணி, வி[illegible]திகில் வேறொன் றணிந்து விளங்குமறைமந்திரங்கள் விளம்பவேண்டும்.

விபூதியைச் சாபால உபநிடதத்திற் கூறப்பட்ட மந்திரங்களினால் உத்தூளனமாகத் தரித்துக் கொண்டு, பஞ்சப் பிரம முதலிய மந்திரங்களினாற் றிரியக்கு திரிபுண்டரமாக ஐந்து தானங்களிற் றரிப்பதுமுண்டு. நால்வகை யாச்சிர மத்தாருள், பிரமசாரி மேதாவி முதலிய மந்திரங்களையும், சந்நியாசி பிரணவ மந்திரத்தையும் உச்சரித்து, ஓர்கால் திரிபுண்டரம் அணியினும் அணியலாம்.

சூத சங்கிதை.

மேதாவிமுதன் மனுக்களாற்பிரமசாரியுமெய்ப்பிரணவத்தா
லோதார்வமுறச்சந்நியாசியுமுப்புண்டரநன்குறுத்தல்வேண்டும்.

பன்னிருமண்குறிப் பரிபாவம்.

மண்ணினால் 10, 9, 8, 7, 6, 5, அங்குல அகலமுடைய தாக, தீபம், மூங்கில் இலை, தாமரையரும்பு, மீன், ஆமை, சங்கு இவையிற்றைப் போன்ற வடிவுடையதாக நாமம் போட வேண்டுமென்று வைணவர் எழுதிவைத்திருக்கின்றனர். திருப்பாத வடிவாக இடவேண்டு மென்று கூறப்படவில்லை. கண்ணாடி பார்த்துக்கொண்டும், குச்சுக்கொண்டுந் தரிக்கும்படி எழுதப்பட்டிலது. அங்ஙன மிருப்பவும் இவர் செய்வதென்னோ? நாமம் போடுங்கால், ஓம் கேசவாயநம: என்று நெற்றியினும், நாராயணாயநம: என்று வயிற்றினும், மாதவாயநம: என்று மார்பினும், கோவிந்தாயநம: என்று கழுத்தினும், விஷ்ணுவேநம: என்று வலப்பக்கத்து வயிற்றினும், மதுசூதனாயநம: என்று வலப்புயத்தினும், திரிவிக்கிரமாயநம: என்று வலக்கழுத்தினும், வாமனாயநம: என்று இடப்பக்கத்து வயிற்றினும், ஸ்ரீதராயநம: என்று இடப்புயத்தினும், இருஷிகேசவாயநம: என்று இடக்கழுத்தினும், பத்மநாபாயநம: என்று முதுகு அடியினும், தாமோதராயநம: என்று கழுத்தின் பின்னும் ஆகப் பன்னிரு நாமமுந் தீட்ட வேண்டு மென்று சொல்கின்றனர். இவையிற்றிற்கு வேதப் பிரமாண மில்லாமையானும், இவை ஒன்றற் கொன்று பொருந்தாமையானும், அர்ச்சாவதார நாராயண விக்கிரகங்கள் பலவற்றிற்கும் அங்ஙன மிடப்படாமையானும், அது தன்னானொருபொருள் கருதிக் கூறலாகிய குற்றத்தின் பாற்பட்ட பரிபவமேயென்க. இருசமயவிளக்கம் என்னுந்

தூஷணச் சுவடி கூறுவனவெல்லாம் முரணு மொழியு மாற்றை இருசமய விளக்கச் சூறுவளியிற் காண்க.

வைணவ வாயாப்பு.

சுடர்வேயிலை நத்தோடிழி சுறவாமையின் குறியா
வடர் மண்குறி * பத்தைந்தக லத்தேயிட விதியே
தொடியாடிகொண் டுறுகுச்சது கைக்கொண்டடி வடிவா
யிடின்மாலது குறியாரது பதிதம்மிது பதகம்.

நீடென்றலை யேனக்கலை நெரிமஞ்சள்குங் குமமா
யாடுங்குறி நாலுட்பெரி தறையீரெது வுண்மை
நாடும்மகி சயனம் † திரு நடமாடிய ரங்கந்
தேடுங்குறுங் குடிமாயருக் கிலைமட்குறி தெரியீர்.

நாராயணமூர்த்தி.

திருநீற்றால் மாயை நீங்கிப் பிள்ளைபெற்றது.

முன்னோர் காலத்தில் நிலவுலகம் ஊழிவெள்ளத்தில் ஒடுங்க, அக்கொடிய பிரளய வெள்ளத்தின் மேல் சிவாஞ்ஞையால் விரிந்து வளர்ந்த ஆலமரத்தின் இலையொன்றிலே, ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியானவர் யோக நித்திரை செய்தனர். முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் உலகத்தை முன்போல நிறுத்த நினைந்து, பிரளயவெள்ளந் தமது திருவடிப் பாட்டினிற்கும் அத்துணைதி பெருவடிவு எடுத்துச்

---

* பத்தைந்தகலம்-பத்துமுதல் ஐந்து அங்குலம் வரையுமுள்ள அகலம். ஆடி - கண்ணடி. குச்சு - தூர். மாலது குறி யாருடையது என்க. அகிசயனம் - அனந்தசயனம் என்னுந்தலம். † திருநடமாடியது தன் கணவனுயிரைப் பெறற்கு என்று திருவானைக்காப் புராணங் கூறிற்று.

சென்று, திருமால்பார்த்து வியக்கும்படி அவர்க்கெதிரில் நின்றருளினர். மாயனார் அறிவு மயங்கி "நீயார்" என்று கேட்டனர். பெருமானார் "இவன் றன்னிடத்துள்ள மாயையினாலே மயங்கினன்" என்று திருவுளங்கொண்டு, பரிசுத்தமான திருவெண்ணீற்றை யவர்க்கு அருளிமாயையைப் போக்கினர். நீறு தரித்தவுடனே சீதரக்கடவுள் ஞானோதயமுடையராய் நான்குவேதங்களாலுந் துதித்தனர், சிவபிரான் திருநோக்கஞ்செய்து, திருமாலே! நீ எம்முடைய சத்திகள் நான்கனுள் ஆண்சத்தியாவை. முன்னர் அரிகரபுத்திரனைப் பெற்ற சத்தி வடிவத்தை யெடுக்குதி. பிரமனைத் தோற்றுவித்துப் புவனங்களைப் படைப்பிக்க வேண்டுமென்று திருவாய் மலர்ந்தருள, திருமால் அவ்வடிவுகொண்டு பெருமானைத்தழுவ, அவரது ஊர்த்துவசுவர்ண இரேதசு நாபியிற்றங்கி யதனால், அங்குக் கமலமொன்று அலர்ந்தது. அதினின்றும் தந்தையார் ஆகிய சிவபெருமானைப் போலச் சுவர்ண நிறமுடையராய், ஐம்முகத்துடன் பிரமதேவர் தோன்றினர். திருமால் மகிழ்ந்து பின்னரும் விபூதியின் பெருமையைக் கொண்டாடினர்.

உபதேசகாண்டம்.

வெள்ளொளி த்திரு நீற்றினா லாவிலே மேலோன்
கள்ள மாயைபோய்க் கண்ணுதற் காண்குறப் பெற்றான்
பிள்ளை யாமென மலரயற் பயந்தனன் பெரியோ
ருள்ள மோர்வது திரு வெண்ணீ றல்லதோன் றுளதோ.

விபூதியாற் பிரமர் மயக்க மகன்றது.

திரிபுரதகன நிமித்தம உலகமாயை தேரிலே, நான்கு வேதங்களாகிய குதிரை பூட்டி, பிரணவமாகிய முட்கோல் தாங்கிப் பிரமர் சாரதியாக நின்றார். பெருமானார் மேருமலையை வில்லாகக்கொண்டு, நாராயணரைப் பாணமாக்கி, அப் பாணத்தின் நுனியில் வடவையை வைத்து, அம்பின் இறகாக வாயுவை நிறுத்த, அதிற் கட்டிய மணிகளாகச் சரசுவதிநின்றனள். சாரதியாகிய பிரமர் தமது தேவியாகிய சரசுவதியைக்காணாது எங்கி, மனங்கலங்கி யிரங்கி மயக்கமுற்றனர். அதுகண்ட பெருமானார், தாமே சரசுவதி யுருவங்கொண்டு, திருவெண்ணீற்றை யவர்க்குத் தரித்து அவரதுமயக்கை நீக்கி, பாண்டரங்கம் என்ற திருக்கூத்தை யாடியருளினர்.

சிலப்பதிகாரம்-கடலாடுகாதை.

தேர்மு னின்ற திசைமுகன் காணப்
பாரதி யாடிய வியன்பாண் டரங்கமும்.

விட்டுணு பாணமான விடயத்தைப் போலிவைணவர் சிலர் ஒத்துக்கொள்ளாது மலைவுபடுவர். பின்னர் வரும் பிரமாணங்களால் அது தாபிக்கப்பட்டு நிகமனம் ஆதலால், அவர் மலை வொழியும். ஒழியவே, சிவபெருமானுக்குப் பாணமாய் நின்று அவரேவல் கேட்ட நாராயணர், அவரது திருவருட்குறிக் கேதுவாய விபூதியை யணிந்தார் என்றதனால் வருமிழுக் கென்னையோ?

ஷை காதை 39-43.

பாரதி யாடிய பாரதி யரங்கத்துத்
திரிபுர மெரியத் தேவர் வேண்ட
வெரிமுகப் பேரம் பேவல் கேட்ப
வுமையவ ளொருதிற னாக வோங்கிய
விமையவ ளாடிய கொடுகொட்டி யாடலும்.

திருமங்கையாழ்வார் செய்யுள்.

குழனிற வண்ணநின் கூறுகொண்ட
தழனிற வண்ணன் நண்ணார்நகரம்
விழநனி மலைசிலை வளைசெய்தங்
கழனிற அம்பது ஆனவனே.

என்று நாலாயிரப் பிரபந்தத்திற் கூறப்பட்ட இச்செய்யுளொன்றினாலேயே அது சித்தாந்தமாகும். ஆதலால் வேறு பிரமாணங்காட்டாது விட்டாம். காளமேகப்புலவர் முனையடித்தாற்போலச் சொல்லிய பாடலொன்றுந் தருகின்றாம்.

நாணென்று னஞ்சிருக்கு நற்சாபங் கற்சாபம்
பாணந்தான் மண்டின்ற பாணமே-தாணுவே
சீராரூர் மேவுஞ் சிவனேநீ யெப்படியோ
நேரார் புரமெரித்த நேர்.

விபூதியின் அற்புதச்செய்கை.

"* திருநீறிட்டார் கெட்டார் சிவனை மறந்தா ருய்ந்தார்" என்ற முதுமொழிப்படி விபூதியிட்டுக் கெட்டவர்

---

* திருநீறு இட்டு ஆர் கெட்டார், சிவனை மறந்து ஆர் உய்ந்தார் எனக் கொள்க. இங்ஙனம் ஐயமிட்டார் கெட்டார் எனவருவது முணர்க.

யார்? ஒருவருமிலர். எல்லாரும் பயன்பெற்றவரே: ஆயினும் சுத்த வித்தைகளிற் கூறப்பட்டார் சிலரைக்காட்டுதும். திருநீற்றைநிகழ்ந்த வங்கதேச ராசனாகிய புயபலன் என்பவன் தன் அரசாட்சியையும் மனைவியையும் இழந்து ஐயமேற்றுப், பின் பிராமணோத்தமரால் திருநீறிடப்பெற்றுப் பகைவரையும் வென்று, மனைவியையும் அரசியலையும் பெற்றனன். காஸ்மீர தேசத்திலிருந்த சுதர்மன் என்னும் பிராமணனும், அவன்றம்பியும் பிரம விஷ்ணுக்களைக் கடிந்து பேசியதனால், அவர்கள் ஊமையாகவும் முடவனாகவும் சாபமிட, அதனை விபூதிகொண்டு ததீசிமுனிவர் போக்கி நற்கதியடைவித்தனர். திரிபுரமழிக்கு நிமித்தம் தேர்ச்சாரதியாக நின்ற பிரமன் சரசுவதி தேவியின் பிரிவை யாற்றாதவனாய் இரங்கி வருந்த, எம்பரமன் பாரதி வடிவாய் நின்று பாண்டரங்கக் கூத்தாடி விபூதியை யவன் நெற்றியிலிட்டு மயக்கத்தைப் போக்கி யருளினர். சர்ப்பன், பஞ்சமேட்டி, அக்கினி என்னு மூன்றசுரர்கள் தேவர்களை யெல்லாங்கொல்ல, வீரபத்திரக் கடவுள் அவ்விடத்துச் சென்று விபூதியைத் தூவி யவர்களை யெழுப்பினர். வாமதேவ முனிவரைக் கொல்வான் பிடித்த பிரமராக்கதனொருவன், அவரது திருநீறு பரவப் பூசிய தேக பரிசத்தினால் நல்லறிவும் திவ்விய தேகமும் பெற்றான். பரதார கமனத்தினாற் றுர்மரணமடைந்து நரகத்தின் மூழ்கிய பிராமணன் தன் பிரேதவுடலில் விபூதி பட்டதனாற் சுவர்க்கத்தை யடைந்தனன். பின்னர்ச் சிவலோக முத்தியுங் கிடைக்கப் பெற்றனன். கௌ

ணிய குலதீபமாய், தவ முதல்வராய், சமயகுரவராய் விளங்கிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார், கூன்பாண்டியனது வெப்புநோயைத் திருநீற்றினாற் றீர்த்தருளினர். முழுநீறு பூசிய முனிவர் எண்ணிறந்தோர் சிவசாயுச்சிய முத்தியை யடைந்தனர் என்று பெரியபுராணம் அகத்தியபக்தவிலாசம் முதலிய உண்மை நூல்கள் முழங்குகின்றன.

திருநீற்றால் நாராயணர் பிரமனைப் பெற்றதும், மயக்கம் நீங்கியதும், அகலிகை மோகத்தாற் றூதுகலிதப்பட்ட பாவத்தினின்றும் அகன்றதும், பாசுபதராய்ச் சாம்பனைப் பெற்றதும், முன்னர் உரைத்தாம். உமாதேவியாராலே சபிக்கப்பட்ட குருட்டுப் பாம்பு வடிவத்தைத் திருமாலொழித்ததும் இத்திருநீற்றினலாம். மும்மூர்த்திகள் தங்கள் தொழிலைச்செய்வதும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், உருத்திரர்கள், சிவகணர்கள், பதினெண்கணத்தவர்கள் பெருமையடைந்ததும் இதனாலேயாம். சந்தசாச்சுவம் என்னுந் தீர்த்தக்கரைக்கணிருந்த மங்கணசித்தன் என்னும் வேதியன் தத்துவஞான முத்திகளை யடைந்தது மிதனாலேயாம். விபூதி ருத்திராக்கம் என்னும் படைகளால் மார்க்கண்டேயனார் யமனை வென்றனர். பாராசரமுனிவர் மச்சகந்தியென்பவளின் ஒரு யோசனை தூரம் வரைக்கும் நாறும் புலால் நாற்றத்தைப் போக்கியதும் விபூதியினாலேயாம். அவ்வளவு தூரம் பரிமளம் வீசும்படி செய்ததும் நீற்றினாலேயாம். அவளைச் சேர்தற்குப் பகற்காலத்தை யிரவாகச் செய்ததும் விபூதியே. அக்கூட்டத்தினால் உதித்த வியாசமுனிவர் வேதங்களை

யெல்லாமுணர்ந்து வகுத்தற்கும் துணையாயது நீறேயன்றி, மற்றைய வைணவ மண், குங்குமம், மஞ்சள்களும், மாத்துவர்களின் சந்தனம், சாந்துப்பொட்டுக்களுமல்ல. இதற்கு மேற்கோள் பராசர புராணம் அன்றிப் பின்வருஞ் செய்யுளும் பிறவுமாம். விபூதி தரித்த பேற்றினாலே இம்மை மறுமைப்பயனை யடைந்தவர்களின் றொகையை யளவிட்டறிதல் யாவர்க்கு மரிதரிதேயாம். அதன் அற்புதங்களும் அத்தன்மையனவே யாகும்.

வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்.

பரிதி தந்தமா நதிமருங் கொருபகற் பராசரன் மகப்பேறு,
கருதி வந்துகண் டென்னையு மெனதுமெய்க் கமழ்புல வையுமாற்
றிச், சுருதிவாய்மையின் யோசனைப் பரப்பெழு சுகந்தமு மெனக்
கீந்து, வருதி நீயெனப் பணியினன் மறைத்தொரு வண்டுறைக்
குறைசேர்ந்தான்.

விபூதி தூஷண மறுப்பு.

சிலர் அந்தண சாதியிற் பிறந்துஞ் சிவசின்னமாகிய விபூதி ருத்திராக்கங்களையிகழ்ந்து, அவைதிகமாகிய கோபி சந்தனம், சாந்துப் பொட்டிட்டும், வாயில் மண்ணிட்ட மாயனைப் பரம்பொருளாக மதித்து, நெற்றியில் ஊர்த்துவ புண்டரமாக மண்ணை யிட்டும், வேதாகம விரோதிகளாய், சிவநிந்தகராய், சிவனடியார் தூஷணராய், சிவசின்ன

---

* இதில் சுருதி வாய்மை யென்றது விபூதியேயாம். அவ்வாறு வடமொழிப் பாரதத்தும் இருத்தலால், வேறொன்று கொள்ளல் பொருந்தா. வடமொழிப் பாரதம் விபூதியினாலே மறைத்தாரென்பதையே சுருதிவாய்மை என்று கூறினர். திராவிடவேதமும், வேதத்திலுள்ள நீறு'' என்று முழங்குவதும் இதனை வலியுறுத்தும் என்க.

தூஷணராய் அதிபாதகத்திற் காளாகின்றனர். அந்தந்தோ! அவரறியாமைக் கென்செய்வோம். அவர்கள் சிவபெருமானை யிகழ்ந்து தக்கன் செய்த யாகத்திற் சேர்ந்து முன்னர்க் காலத்தில் விலாப் புடைக்க அவிர்ப்பாகங்களை உண்ட பாவங் காரணமாகத் ததீசி மகாமுனிவரும் பிறரும் இட்ட சாபங்களினாற் பூமியிற் பிறந்த சிவதூஷண சிவசமய தூஷண சிவதாச தூஷண சிவசின்ன தூஷண சிவாகம தூஷண அதிபாதகராய்ப்பிறந்த பாஷாண்டர்வமிசத்திற் றோன்றினவர்க ளாகலின், அவர்க்கவை யியல்பன்றோ? அது நிற்க, இவ்வுண்மைகளை யெல்லாம் அறியாத கிறிஸ்தவர்கள் "மாட்டுச்சாம்பர் பாவத்தைப் போக்குமா" என்றும், "இலந்தைக் காய்போன்ற உருத்திராக்கக் காய்கள் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்குமா" என்றும், உங்கள் ஞானிகளாகிய பட்டினத்து அடிகள் முதலாயினோரே "நீற்றைப் புனைந்தென்ன நீராடப் போயென்ன" என்றின்னன போன்ற வாக்கியங்களால், நீறு உருத்திராக்கங்களாற் பிரயோசனமில்லையென்றுங் கூறியிருக்கின்றனர் என்றும், நம்மவர்களை மருட்டித் திரிகின்றனர். அக்கிறிஸ்தவர்கள் தமது பைபிளில் கூறப்பட்ட வாசகங்களையெல்லாம் மறந்து இவ்வாறு குழறுதல் பொருந்துமா? ஆதலால் சைவசமயிகள் யாவரும் பின் வருவனவற்றைக் கேட்டு அவர் தூஷணங்களை நிராகரித்தல் முக்கிய கடமையாம். அக்கிறிஸ்தவர்களது பைபிள் நீற்றை யணியவேண்டும் எனவும், தேவனது முத்திரைகளைத் தரிக்க வேண்டும் எனவும், அவற்றாற் பாவம் நீங்கப்படும் எனவுங் கூறுகின்றது. அவை வருமாறு:—

எண்ணாகமம்—19-அதிகாரம், 5-9 வசனங்கள்.

"கடாரியின் தோலும் மாமிசமும் இரத்தமுஞ் சாணியும் எரிக்கப்படவேண்டும். சுசியாயிருக்கிறவ னொருவன் அந்தக் கடாரியின் சாம்பலைப் பாளயத்திற்குப் புறம்பே சுசியான ஒரு இடத்திலே கொட்டி வைக்கக்கடவன். அது இஸ்ரவேற் சந்ததியின் சபையார் நிமித்தஞ் சுசிசெய்யுஞ் சலத்தின்பொருட்டு வைக்கப்பட வேண்டும். அது பாவத்தைப் பரிகரிக்கும்" எனவும்,

எபிரேயர்—9 - அதி, 13 - வசனங்கள்.

"காளை, வெள்ளாட்டுக்கடா இவைகளின் இரத்தமும், கடாரியின் சாம்பலும் அசுசிப்பட்டவன் மேலே தெளிக்கப்பட்டுச் சரீர அசுசி நீக்கி யவனைச் சுத்திகரிக்கும்."

யாத்திராகமம்—12 - அதி, 22, 23, வசனங்கள்.

"இஸ்ரவேலர் எகிப்து தேசத்தி லிருந்த பொழுது யெகோவா விதித்தபடி ஆட்டு இரத்தத்தினாலே தங்கள் தங்கள் வாசல் நிலைக்கா லிரண்டிலும், நிலையின் மேல் விட்டத்திலும் அடையாள மிட்டு வைத்தார்களென்றும், அந்தத் தேவ வம்சத்தாரைக் கொல்லும்படி யெகோவாவாலனுப்பப் பட்ட தூதர் அவ்வடையாள முள்ள வீடுகளிற் போகாமல் அவ்வடையாளம் இல்லாத வீடுகளிற்போய் அங்குள்ள தலைப் பிள்ளைகளைக் கொன்றார்" எனவும்,

வெளி—9 - அதி, 4 - வசனம்.

"தேவனுடைய முத்திரையை நெற்றிகளிற் றரியாத மனுடர்களை மாத்திரமே வருத்தப் படுத்துகிறதற்கு அவை

களுக்குக் கட்டளை கொடுக்கப்பட்டது" எனவுங் கூறப்பட்டுள.

இவற்றானே, விபூதி சுத்தப்படுத்தும் பொருளாயும், பாவத்தை நீக்கும் பொருளாயும், நெற்றியிற் றரிக்கப்படும் பொருளாயும் விளங்குமென்பது பெறப்பட்டது. அவ்வாறிருக்கவும், கிறிஸ்தவர்கள் அநியாயமாகத் தூஷித்துத்திரிதல் பாவமேயன்றோ? சிவத்தின் அறிகுறியாகவுள்ள விபூதி ருத்திராக்கங்களைச்சைவர்கள் அணிதல் அறியாமையும் பயனின்மையுமாய் முடியுமெனின், கிறிஸ்தவர்கள் கோதுமை அப்பத்தையும் திராட்ச ரசத்தையும் முறையே இயேசுக் கிறிஸ்துவின் மாமிசமாகவும், இரத்தமாகவும், அல்லது அவைகளுக்கு அறிகுறியாகவும் பாவித்து உட்கொண்டு வருவது அறிவும் பயனுமாகுமா? இங்ஙனமே மத்தேயு 26-ம் அதிகாரம், இருபத்தாறும் இருபத்தெட்டாம் வசனங்களில் "யேசு அப்பத்தை யெடுத்துத் துதிசெய்து, அதனைப் பிட்டுச் சீஷருக்குக் கொடுத்து, "நீங்கள் எடுத்துப் புசியுங்கள்; இதுவே என் சரீர மென்றார்" எனவும், பின்பு பாத்திரத்தையும் எடுத்துக் கொடுத்து "நீங்கள் எல்லாரும் இதிற் பானம் பண்ணுங்கள். இதுவே புதிய உடன் படிக்கைக் கேற்ப, பாவ மன்னிப்புக் கென்று அநேகருக்காகச் சிந்தப்படுகின்ற என்னுடைய இரத்தமென்றார்" எனவுஞ் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. இப்படியே கிருஸ்துவினாலே அப்பமுந் திராட்ச ரசமும், மாமிசமாகவும், இரத்தமாகவும் விசேஷமடைந்தனவென்று பைபிளிலேயே காணப்படு

கின்றன. அவ்வாறே கிறிஸ்தவர்களும் அவ்விரண்டனையும் ஒப்பி இராப்போசன மென்று பீடத்தின்மேல் வைத்து மாமிசமாகவும் இரத்தமாகவும் பாவித்து உட்கொள்கின்றனர். அங்ஙனமாய அவர்கள் சிவத்துவப்பேற்றிற்குந் திருவருட் பேற்றிற்கும் அறிகுறியாக நம்பெருமானாராற் கொடுக்கப்பட்டு அணியப்பட்டு வருஞ் சிவசின்னங்களைத் தூஷித்தல் யாதாய்முடியும்? சிலுவைக் குறியைக் கழுத்தில் தரித்திருப்பதும், வீடுகள், பிரதிமைகள், சிகரங்கள், சுடுகாடுகள் முதலியவற்றில் அதனை நாட்டுதலும் பயனாகுமா? இவற்றைச் சிந்தித்து அடங்காது நிந்தித்தல். தாயைப் பழித்து மகள் குற்றத்துக் குள்ளாய தன்மை போலுமாம். இவைபோன்ற நியாயங்களை எல்லாம் எடுத்துக்காட்டி ஏசுமதம், காசுமதம் ஏசுமதம் ஆகும்படி சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், ஏசுமத நிராகரணம் என்னு நூலாற் கண்டித்தது முணர்க.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் முதலாய சிவஞானிகள் சொல்லியவற்றிற்குச் சமாதானமாக, உண்மைப்பொருளைக் கூறுவாம், பட்டினத்து அடிகளார்க்கு விபூதி தரித்தல் பிரயோசன மில்லையென்பது கருத்தாயின், அவரேபின்னரும் "ஐயுந் தொடர்ந்து" என்னுஞ் செய்யுளில், "செய்யுந் திருவொற்றியூருடை யீர்திரு நீருமிட்டுக்—கையுந் தொழப்பண்ணி யஞ்செழுத் தோதவுங் கற்பியுமே" எனவும், "ஊரீ ருமக்கோ ருபதேசங்கேளு முடம்படங்கப்-போரீர் சமணைக் கழுவேற்று நீற்றை" எனவும், "நாய்க்குண்டு என்னுஞ் செய்யு

ளில், "மதியாமல்வரும் பேய்க்குண்டுநீறு" எனவும், "உரைக்கைக்கு நல்ல திருவெழுத் தைந்துண் டுரைப்படியே - செருக்கித் தரிக்கத் திருநீறு முண்டு" எனவும் கூறியருளியது என்னையோ? மற்றைய சிவஞானிகள் வாக்கியமும் இப்படியே இருக்கும். இப்படி யிரண்டையும் ஒருவர் தாமே திருவாய் மலர்ந்தருளினமையால், அவைகள் ஒன்றை யொன்றழிக்க மாட்டாவாம். அவைகட்குச் சமாதானமிருக்கின்றது. அவ்வுண்மையைக்கேட்டு அறியாமல் எங்கேயாயினும் ஒரு செய்யுளை யெடுத்துப் படித்து, இப்படிச் சொல்லி யிருக்க நீங்கள் செய்வது தவறு தவறு என்று சொல்வது அறியாமையாம். மருந்துண்பவ னொருவன் வைத்திய சாத்திரத்தில் விதித்தவாறே அநுமானத்தோடு உண்ணுமையையும், அவபத்தியங்களைத் தள்ளிப் பத்தியங்களைக் கொள்ளாமையையும், வைத்திய சாத்திரம் வல்லானொருவன் கண்டிரங்கி, நீ உண்ணும் இம்மருந்தினாற் பயன் யாது என்றக்கால், அவற்கு அம்மருந்து உண்ணக்கூடாது என்பதுகருத்தாகுமோ? அன்றே. அதுபோல மலபரிபாகம் வரும்படி கிரியைகளைச் செய்வோர் சிவசாத்திரத்தில் விதித்தவாறே அன்போடு செய்யாமையையும், கொலை முதலிய பாவங்களைத் தள்ளி இரக்கம் முதலிய புண்ணியங்களைக் கொள்ளாமையையும் சிவசாத்திரம் வல்லார் கண்டிரங்கி, நீர் செய்யும் இக்கிரியைகளாற் பயன்யாது என்றக்கால், அவர்க்கு அக்கிரியைகள் செய்யற்க வென்பது கருத்தாமோ? அன்றே. அங்ஙனமே விபூதி ருத்திராக்க தாரணஞ் செய்வோர்

அன்புடன் செய்யாமை கண்டு, அவற்றாற் பிரயோசன மில்லையென்றால் அவர்க்கு அவை தரித்தல் வேண்டா மென்பது கருத்தோ? இல்லை! இல்லை!!

கிறிஸ்தவர்களுட் பற்பலர் இக்காலத்தும் ஒவ்வோர் வருட மாசி மாதங்கடோறும் வருகின்ற **Ash Wednesday** சாம்பரடிப் பெருநாள் என்ற தினத்திற் றிருநீறு தரிக்கின்றனர் என்பது யாவருமறிந்த விடயமே. இதுவன்றிச் சைவ சமயிகள் உருத்திராக்கந் தரிப்பது போலச் சிலுவைக் குறியைத் தரித்து வருதலும் உண்மையே. அச்சிலுவைக் குறியை நோக்குமிடத்து, சைவர்களுக் குரிய, திரிபுண்டரமும், (சிவபெருமானது) சூலக்குறி யென்னும் ஊர்த்துவபுண்டரமுஞ் சேர்ந்த வடிவாகக் காணப்படுகின்றது இந்திய சமயிகளின் முன் மாதிரியைக் கண்டே அவர்கள் நெடுமையாகத் தரிக்குங் குறியையும், குறுக்காகத் தரிக்குங் குறியையும் சிலுவையாகக் கொண்டார்கள் என்பதிற் சந்தேகமில்லை இங்ஙனம், அவைகளாற் பாவம் மன்னிக்கப்படும் என்று கொண்டொழுகும் அக்கிறிஸ்தவர்கள் விபூதி ருத்திராக்கங்களாகிய சிவ சின்ன தாரணஞ் செய்தலாற் பிரயோசன மில்லை யென்பதும், இழிந்தன வென்பதும் அநியாயமேயாம், இங்ஙனந் தரிப்பவர் சரியான கிறிஸ்தவர் அல்லர் என்று சொல்லின், தரியாதவர்களையும், அப்படியே தரிக்கின்ற கிறிஸ்தவர்கள் சொல்கின்றனர். இப்படித் தங்களுக் குள்ளேயே அறியாமையும், மாறுபாடும், தூஷணங்களு மிருப்பவும், அவைகளை யெல்லாம் பரிகரிக்

VISWANATHA PILLAI ... SPECIAL OFFICE

காமல் "தன்கண்ணுள்ள வுத்திரத்தைப் பிடுங்காது பிறர் முதுகினுள்ள துரும்பை யெடுக்கப் போவார்" போலச் சிவ சின்னங்களைத் தூஷித்தல் அடாதென் றறிவாராக. இவ ற்றை யறிந்து கிறிஸ்தவர்கள் தூஷிக்காது அடங்குவா ராக. போலி வைணவர்களே! நீவிருந் தூஷித்தல் நுங்கட வுளாகிய நாரணற்கும், அவரதுவிபவ வியூக அந்தர்யாமித் துவ அர்ச்சாவதார நிலையராக நம்மவர்களாற் சொல்லப் படும் மூர்த்திகளுக்கும் நும் ஆழ்வார் ஆதிய அடியவர்க்கும் அப்பிரியம் என்று நீவிரும் அறிந்தடங்கு வீராக.

விபூதி விளையுந் திருத்தலங்கள்.

விபூதி தானுக விளையுந் திருத்தலங்களும் உள. இல ங்கையிலே தென்கோடிக்கணுள்ள திருப்புகழ்பெற்ற சுப்பி ரமணிய தலமாய், ஏம கூடம்முதலிய திவ்விய நாமங்களைப் பெற்று, இன்றும் பற்பல தைவிக அற்புதங்கள் நிகழப்பெ றும் கதிரை எனப்பெயரிய கதிர்காமம் என்னுந் திருத்தல த்தும், கோயமுத்தூரின் ஓர் சார்க்கணுள்ள மருதமலை என் னும் க்ஷேத்திரத்தும், திருக்குறுக்கைப் பதியினிடத்தும், திருநீற்றுமலை என்னும் தெய்விகத்தலத்தும், கங்கைக்கரை யினும், திருவருணை, வில்வகானனம் என்பவற்றினும், இன் னும் பலவிடங்களினும் விபூதி சுயமாக விளைகின்றது. அவ் விடங்களிற் றோன்றுவன மிகுந்த மகிமை யுடையனவாய், புத்தி, ஞானம், நோய் நீக்கம்,பூதாதி கிருத்திரிமவுயிர்களின் பயநிவாரணம் முதலிய பயன்களை யின்றுங் கொடுத்துவ ரல் பிரத்தியக்ஷமே. கங்கைக்கரையில் விளையும் வெண்

திருநீற்றையே வைணவர் சுவேதமிருத்திகை வெள்ளைமண் என மாற்றி நாமம் போட்டனர்; போடுகின்றனர்.

இருசமயவிளக்கச் சூறவளி.

கங்கைக்கரை வில்கானன மருதைப்பதி கதிர்கா
மங்கைத்திரு நீற்றுமலை யண்ணுமலை மதில்சூழ்
சங்கைக்குறுங் குடியாமிவை தனிலேவிளை நீற்றைச்
சங்கைக்கர மாலுந்தரித் தார்மண்ணென றகுமோ.

விபூதி யபிஷேகம்.

விநாயகர் சிவபெருமான், உமாதேவியார், வைரவக் கடவுள், வீரபத்திரக் கடவுள், சுப்பிரமணியப் பெருமான் முதலிய சிவமூர்த்திகளுக்கு விபூதி யபிடேகஞ் செய்தல் விதியாகும் வைணவர்களால் தரிக்கப்படும் மண்ணால் அபிடேகஞ்செய்வது எவ்விடத்தும் இல்லை. இதனாலும் விபூதியினது மகிமை தெரியப்படும். அபிடேகதிரவியங்கள் பலவற்றுள்ளும் பஞ்சகவ்வியங்களை முதலில் அபிடேகஞ் செய்து, பின்னர்ச்சர்க்கரை, பழச்சாறு, இளநீர்முதலியன ஆட்டி, இறுதியில் விபூதியபிடேகமேசெய்ய விதித்தன சிவாகமங்கள். அதனாலும் அதன்பரிசுத்தத்துவம் நன்கு விளங்கும். விபூதியபிடேகிக்குங்கால், ஹ்ராம் இருதயாயநம: என்று பாத்திய ஆசமன அருக்கியங்கொடுத்து, பெருவிரல் ஆழிவிரல்களால் திருநீற்றையெடுத்து மந்திர நீருடன் சேர்த்து, ஓம் ஹ்ராம் தற்புருஷாயநம: என்று அபிடேகம் செய்யப்படும். இவ்வபிடேகம் செய்தவர், செய்வித்தவர், தரிசித்

தவர் யாவரும், கிடம் வேட்டுவனால் அதனுருவடைந்து அதற்குரியதொழில்களை அடைதல்போலத், திருவருளுருவி னராய், சிவபெருமானுக்குரிய இன்பங்களைத் தாமுமடை ந்து வாழ்வர் என்று உண்மை நூல்கள் கூறுகின்றன.

அபிடேகமாலை.

இருதயம் புருடங்கூறி யிறுதியி லியற்று நீற்றுப்
பெருமுழுக் கியற்றுவித்தோ ரியற்றினோர் காட்சிபெற்றோர்
கருவரை நீற்றுநீற்றுக் கருணைவார் பவளமேனி
மருவரை யவரையார்ந்து மருவுமித் தரையில் வாரார்.

விபூதி நமஸ்கார மந்திரம்.

அநுட்டான மண்டபத்துள்புகுந்து, ஓம் ஹ்ராம் பிரு துவியாத்மனேநம: நிவிர்த்தி கலாயைநம: என்னு மந்திரத் தினால் இடத்தைச் சுத்திசெய்து, திரியம்பகமென்னும் மந் திரத்தை யுச்சரித்துக் கொண்டு, கிழக்குமுக நோக்கிச் சுகாசனத்து இருந்து, பிரணவம், ஹௌம் என்னும் பீசம் இவற்றோடு கூடிய ஈசான மந்திரத்தை யுச்சரித்து, வலக் காத்துப் பெருவிரல், நடுவிரல், ஆழிவிரல் என்னு மூன்று னுந் திருநீற்றையெடுத்து, இடக்கையில் வைத்து, யகாராதி நகாராந்தமான பஞ்சாக்கரத்தை ச்செபித்து விபூதிக்கு நமஸ்காரஞ் செய்யக்கடவர். செய்யுங் காலத்தில், மேல் வரும் மந்திரத்தைச் செபிக்கும்படி அஞ்சுமான் என்னுஞ் சிவாகமங் கூறுகின்றது.

9

𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮 𑌸𑌦𑌾𑌶𑌿𑌵𑌃 ।
𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌬𑍀𑌜𑌾𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

புவநாத்யஜ் ஜகத்சர்வம் த்ரிபுண்டராத்ம சதாசிவ:
ஐச்வர்யப் பிராப்தி பீசாய தஸ்மை ஸ்ரீப்ஸ்மநேநம:

நியாசவகை.

நியாசம் என்பது கரநியாசம், சடங்கநியாசம், கலாநியாசம், இருதய நியாசம், புருடசூக்த நியாசம், பஞ்சப்பிரம நியாசம், பஞ்சாக்கர நியாசம், மாதுருகா நியாசம் என எண்வகைப்படும். அவற்றுள் கரநியாசம், இருதய நியாசம், புருடசூக்த நியாசம் என்னு மூன்றும் ஸ்மிருதிவழி நிற்பார் பெரும்பான்மை கொள்வர். ஏனைய சிவாகமவழி நிற்பார்க்குரியன.

கரநியாசமந்திரம்.

ஹம் சாம் சூரியாத்மனே - அங்குஷ்டாப்யாயநம:
,, ஸிம் சோமாத்மனே - தீர்ச்சநியாப்யாயநம:
,, சும் நிரஞ்சநாத்மனே - மத்யமாப்யாயநம:
,, சைம் நிராபாசாத்மனே - அநாமிகாப்யாயநம:
,, சௌம் அவ்வியத்தாத்மனே - கனிட்டிகாப்யாயநம:
,, ஸ: அநருக்ஷமாத்மனே - கரதலகர புருஷ்டாப்யாயநம:

ஈண்டுக் காட்டப்பட்ட மந்திரம் சிவாகமவழிச் சொல்லப்பட்ட மந்திரம். இன்னும் அது சிருட்டிநியாசமந்திரம், திதிநியாச மந்திரம், சங்கார நியாசமந்திரம், என மூவகைப்

படும். ஸ்மிருதிக் கொள்கையராற் செய்யப்படும் கரநியாச மந்திரமாவது:—

தத் சவிதுர் - அங்குஷ்டாப்யாம் நம:
வரேண்யம் - தர்ச்சநீப்யாம் நம:
பர்க்கோ தேவஸ்ய - மத்யமாப்யாம் நம:
தீமஹீ - அநாமிகாப்யாம் நம:
தியோயோந - கநிட்டிகாப்யாம் நம:
ப்ரசோதயாத் - கரதலகரப்ருஷ்டாப்யாம் நம:

என்பனவாம்.

இருதய நியாச மந்திரம்.

தத்ஸவிதுர் - ப்ரம்ஹாத்மநே ஹிர்தயாய நம:
வரேண்யம் - விஷ்ணுவாத்மநே சிரசேசுவாகா.
பர்க்கோதேவஸ்ய - உருத்திராத்மநே சிகாயைவஷட்.
தீமஹீ-சக்தியாத்மநே சுரோத்ராயகவசாயஹூம்.
தியோயோந-க்ஞாத்மனே நேத்ராப்யாம் வௌஷட்.
ப்ரசோதயாத்-சர்வாத்மநே அஸ்த்ராயபட்
பூர்புவஸ்வரோம்-இதி திக்பந்தஹ. என்று செய்வது.

புருடசூக்த நியாசமாவது.

பதினாறு இருக்கினால் பதினாறு உறுப்புகளில் வைத்துப் பதினாறு உபசாரத்தோடுஞ் செய்யப்படுவது. புருட சூக்தமென்பது பெரியோராற் பூசிக்கப்பட்டதுஞ் சிறந்ததுமாயுள்ள இரகசிய மந்திரம். பிராணாயாமஞ் செய்து இருடியையும் சந்தசுவையும், தேவதையினையும் உச்சரித்து, பதி

று மந்திரங்களையும், என்னுடம்பினும், தெய்வத்தினிடத்தும் நியாசஞ் செய்கின்றேன், என்று சங்கற்பித்து, ஒவ்வொரு மந்திரங்களாலும் ஒவ்வோரங்கங்களையும் நியாசஞ் செய்வது. புருட சூக்தத்திற்கு நாராயணரே இருடி. விராட் புருடராகிய பரசிவப் பிரபுவே அதிதேவதை. அநுட்டுப்பு என்னுஞ் சந்தசுவிற்றொடங்கி, திருஷ்டுப்பு என்னுஞ் சந்தசுவான் முடிவுறும். நியாச உறுப்புக்களை மேற்காட்டுதும். பதினாறு உபசாரங்கள் ஆவன * ஆவாகனம், தாபனம், பாத்தியம், அருக்கியம், ஆசமனம், ஸ்நானம், பரிவட்டம், உபவீதம், சந்தனம், புட்பம், தூபம், தீபம், நைவேத்தியம், நமஸ்காரம், பிரதக்கிணம், சயனம் என்பன.

கலாநியாசமந்திரம்.

திரியாயுஷ்ம ஜமதக்நே: என்றதுதொடங்கி, ஓம் உதர்ப்பவாயநமோ துவத்திரையைநம: என்று இறுதியாகவுள்ள மந்திரங்களால் நியாசஞ் செய்தல். விரிப்பிற்பெருகும்.

அங்கநியாசமந்திரம்.

ஓம் ஹ்ரும் சர்வஞ்ஞ சத்திதாமநே இருதயாயநம: ஓம் ஹ்ரீம் திசப்த சத்திதாமநே சிரசேஸ்வாகா, ஓம் ஹ்ராம் அநாதிபோத சத்திதா மநே சிகாயைவஷட், ஓம் ஹ்றைம் ஸ்வதந்திர சத்திதா மநேக கவசாயஹூம், ஓம் ஹ்ற

---

* ஆவாகனம்—தெய்வத்தை யழைத்தல். தாபனம்—பீடமளித்து அமரச் செய்தல். பாத்தியம்—திருவடிக்கு நீருதவல். அருக்கியம்—கைக்கு நீருதவல். ஆசமனம்—முக்குடி நீருதவல், முகசுத்தியின் பொருட்டு. ஸ்நானம்—அபிடேகம். பரிவட்டம்—அணிவதற்கு ஆடை. உபவீதம்—பூணூல். பிரதிக்கிணம்—வலம்வரல்.

றௌம் அநுப்த சத்திதா மநே நேத்ரத் திரயாயவஷட், ஓம் ஹ்றம் அநந்த சத்திதா மநே அஸ்திராயபட் என்று ஆறங் கங்களையுந் தொடுதல். இது சிவாகம விதி.

பஞ்சப்பிரம நியாசம் ஆவது: சிரம், முகம், இருதயம், குய்யம், பாதம் என்னும் ஐந்திடத்தும் நியாசித்துச் செய் யப்படும், பிரணவ பீசங்களோடு கூடிய ஈசாநாதி ஐந்து மந் திரங்களாம்.

பஞ்சாக்கர நியாசமந்திரம் ஆடை. தலை நெற்றி, கழு த்து, நெஞ்சு, நாபி என்பவற்றில் முறையே யகாராதி நகா ராந்தமான பஞ்சாக்கரங்களாம். இது சித்தாந்திகள் செய் தற்குரியது.

அக்நிரிதி மந்திரம்.

𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌸𑍍𑌮 - 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌸𑍍𑌮 - 𑌜𑌲𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌸𑍍𑌮 - 𑌸𑍍𑌥𑌲𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌸𑍍𑌮 - 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌭𑌸𑍍𑌮-𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌹𑌵𑌾𑌇𑌦𑌂𑌭𑌸𑍍𑌮- 𑌮𑌨𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿 ।

அக்நிரிதிபஸ்ம - வாயுரிதிபஸ்ம - ஜலமிதி பஸ்ம - ஸ்த லமிதிபஸ்ம - வ்யோமேதிபஸ்ம - சர்வங்கம்வாள தம்பஸ்ம- மநாயதா நிசட்சுக்ஷ்வி பஸ்மாநி.

இவ்வேழு மந்திரங்களும் விபூதி தாரணத்திற்குச் சிற ந்தனவென்று, அதர்வசிரோப நிடதம், சாபால உபநிடதம், சூதசங்கிதை, இலிங்கபுராணம், மற்சபுராணம் என்பனவும், சிவாகமங்களும் எடுத்துக்கூறும்.

மாநஸ்தோகே மந்திரம்.

𑌮𑌾 𑌨𑌸𑍍𑌤𑍋𑌕𑍇 𑌤𑌨𑌯𑍇-𑌮𑌾 𑌨 𑌆𑌯𑍁𑌷𑌿-𑌮𑌾 𑌨𑍋 𑌗𑍋𑌷𑍁-
𑌮𑌾 𑌨𑍋 𑌅𑌶𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌰𑍀𑌰𑌿𑌷𑌃 - 𑌵𑍀𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾 𑌨𑍋 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰 𑌭𑌾𑌮𑌿
𑌤𑍋 𑌵𑌧𑍀-𑌹𑌵𑌿𑌷𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌮𑌸𑌾 𑌵𑌿𑌧𑍇𑌮 𑌤𑍇 ||

மாநஸ்தோகேதநயே மாந ஆயுஷி மாநோகோஷு-மாநோ அஸ்வேஷுரீரிஷ:-வீராங்மாநோ ருத்ரபாமிதோவதீ-அவிஷ்மதோ நமசாவிதேமதே.

இம்மந்திரங்களுந் திரிபுண்டரத்திற்குச் சிறந்தனவென்று சுவேதாச்சுவதரோப நிடதம், பிருகச்சாபாலம், போதாயன கற்ப சூத்திரம், வீராகமம், காமிகாகமம்முதலாயின விதந்து பேசின.

திரியம்பக மந்திரம்.

𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍𑌬𑌕𑌂 𑌯𑌜𑌾𑌮𑌹𑍇 𑌸𑍁𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌮𑍍-𑌉
𑌵-𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑍁𑌕𑌮𑌿𑌵 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯 𑌮𑌾𑌮𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍 ||

த்ரயம்பகம் யசாமகே சுகந்திரம் புஷ்டிவர்த்தநம், உர்வாருகமிவபந்தநாந் ம்ருத்யோந் மிருக்ஷியயா மாமிர்தாத்!

இவை காலாக்கினி ருத்திரோப நிடதம், சாபால உப நிடதம், பஸ்மசாபால உபநிடதம் முதலியவற்றினும், சிவாகம ஸ்மிருதிகளினுங் கூறப்பட்டுள்ளன.

திரியாயுஷ மந்திரம்.

இம்மந்திரங்கள் ஐந்தனையும், இருக்காதி வேதங்களுஞ் சிந்தியம், விப்பம்முதலிய சிவாகமங்களும், சாங்கியாயன

குகியம், மத்தியந்தனகுகியம் என்னும் வேதசாரமான நால்களும் விபூதி தரித்தற்குச் சிறந்தன வென்று செப்புகின்றன. மந்திரம் வருமாறு:—

𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑍁𑌷𑌂 𑌜𑌮𑌦𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 - 𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑍁𑌷𑌂 - 𑌅𑌗
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑍁𑌷𑌂 - 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑍁𑌷𑌂 - 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇
𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑍁𑌷𑌂 |

திரியாயுஷ்ம ஜமதக்நே: - கஸ்ய பஸ்ம திரியூயுஷம்- அகஸ்தியஸ்ய திரியாயுஷம் - யதைவாநாம் திரியாயுஷம் - ந்மயயஸ்து திரியாயுஷம்.

காயத்திரி மந்த்ரம்.

𑍐 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌸𑍍𑌸𑍁𑌵𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌂 ॥
𑌭𑌰𑍍𑌗𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍀𑌮𑌹𑌿 𑌧𑌿𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍋𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥

ஓம் பூர்புவஸ் சுவ: தத்சவி தூர்வரேண்யம்பர்க்கோதே வஸ்ய தீமகி தியோயோநப் பிரசோத யாத்.

ஷடங்க மந்திரம்.

ஓம் ஹரும் இருதயாயநம: ஓம் ஹ்றீம் சிரசேஸ்வாகா, ஓம் ஹ்றூம் சிகாய வஷடு, ஓம் கிறைம் கவசாயஹூம், ஓம் ஹ்றௌம் நேத்ராய வௌஷடு, ஓம் ஹ்றா: அஸ்திராயபடு என்பனவாம்.

சிவாங்க மந்திரம்.

ஓம் ஹாம் ஹீம் ஹூம் ஹைம் ஹௌம் ஹ: என்பன.

பஞ்சப் பிராசாத மந்திரம்.

ஹ்ரூம், அம், ஆம், ஸ.

மூலபஞ்சாக்ஷர மந்திரம்.

ஓம் நமசிவாய.

தூல பஞ்சாட்சர மந்திரம்.

ஓம் ஹ்ராம் ஹ்ரீம் ஹ்ரூம் நமசிவாய.

சூக்கும பஞ்சாட்சர மந்திரம்.

ஓம் ஹ்ரீம் சிவாய:

மாயாக்கிய பஞ்சாட்சர மந்திரம்.

ஓம் ஹ்ரீம் ஹ்ரூம் நமசிவாய.

பிராசாத பஞ்சாட்சர மந்திரம்.

ஓம் ஹ்ராம் ஹ்ரீம் ஹ்ரூம் ஹ்ரௌம் நமசிவாய.

பஞ்சகலா மந்திரம்.

ஓம் நிவிர்த்தி கலாயை நம:, ஓம் பிரதிஷ்டா கலாயை நம:, ஓம் வித்தியா கலாயை நம:, ஓம் சாந்தி கலாயை நம:, ஓம் சாந்தியதீத கலாயை நம:.

பஞ்சப்பிரம மந்திரம்.

ஓம் ஈசானாயநம:, ஓம் தற்புருடாயநம:, ஓம் அகோராயநம!, ஓம் வாமதேவாயநம:, ஓம் சத்தியோசாதாயநம:,

ஏகாதச சங்கிதா மந்திரம்.

பஞ்சப் பிரம மந்திரத்துடன், ஓம் இருதயாயநம:, ஓம் சிரசேநம:, ஓம் சிகாயைநம:, ஓம் கவசாயநம: ஓம் நே

த்திரோர்ப்பியோநம:, ஓம் அஸ்திராயநம:, என்னும் அங்க மந்திரம் ஆறுஞ் சேர்ந்த பதினொன்றுமாம்.

அத்திர மந்திரங்கள்.

அத்திர மந்திரம் சிவாஸ்திரம், வியோம அஸ்திரம், பாசுபதாஸ்திரம், க்ஷுரிகாஸ்திரம், அகோராஸ்திரம் என ஐந்து வகைப்படும். அவை வருமாறு:—ஓம் அ: அநந்த சக்தி தாமநே சோதிரூபாய சிவாஸ்திராயபட், ஓம் ஆம், ஈம் ஊம் வியோம வியாபிநே வியோமாஸ்திராயபட், ஓம் ஸ்லிம் பஹூ ஹூம்பட், சிற்சிகீம், சிற்சிகிழுஷு பாசத க்ஷுரிகாஸ்திராயபட், ஓம் விரஸ்புர கோர கோர தம தனு ரூப சட சட பிரசட பிரசட கஹ கஹ வம பூம காதாய காதாய ஹூம்பட் என்பன. இவற்றை யுச்சரித்து விபூதி தரிக்கின் எவ்வித சித்தி புத்திகளையு மடைவதோடு முக்தியையும் பெறலாம்.

இம் மந்திரங்களினதும், ஏனைய மந்திரங்களினதும், பீசமுதலிய முறையிலக்கணங்களை யெல்லாம் மந்திரதேவதாப் பிரகாசிகை, சாரதா திலகம், மந்திர சகசிரோத்தம், அதர்வணசாரம் என்னு நூல்களினும், சற்குரவரிடத்தும் அறிந்து அநுட்டிக்கக்கடவர்.

பதினாறுஉறுப்பிற் றரிப்பதற்குக் காரணம்.

திருநீற்றைத் தலை, நெற்றி, நெஞ்சு, உந்தி, முழந்தாள்கள் இரண்டு, புயங்கள் இரண்டு, மணிக்கட்டுகள் இரண்டு,

* விலாப்புறம் இரண்டு, முதுகு, கழுத்து என்னும் பதினாறு இடங்களினுந் தரித்தற்குக் காரணம் என்னையெனிற் கழறுவாம். பதினாறு தானங்கள் தரிக்குமிடம் எனவே, சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையில்யோகம், சரியையின் ஞானம்; கிரியையிற் சரியை, கிரியையிற் கிரியை கிரியையில் யோகம், கிரியையின் ஞானம்; யோகத்திற் சரியை, யோகத்திற்கிரியை, யோகத்தில் யோகம், யோகத்தில் ஞானம்; ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்திற் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில் ஞானம் என்னும் பதினாறு தானங்களினும் ஒருவன் தரித்துச் சென்றால் மேலான ஐசுவரியம் (விபூதி) ஆகிய பேரானந்த முத்தி பெறுவான் என்பது குறிப்பாற் போதரும். சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி துரியம் என்னு நாள்கும் நந்நான்காய்ப் பதினாறு ஆகலின் அவ்வவத்தைகளைக் கடக்கின் (விபூதியாம்) முத்தியாமென்பது மொன்று.

† இதுவன்றி, பிராணவாயுவைப் பதினாறு மாத்திரை பூரித்து உகாரத் தியானஞ் செய்து, அறுபத்துநான்கு மாத்திரை கும்பித்து, அகாரதியானஞ்செய்து, மகாரமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானைத் தியானிக்கப் புகுங்கால் முற்சொல்

---

* விலாப்புறம் இரண்டையும் நீக்கிக் காதுகளிரண்டினையும் கொள்வது முண்டு.

† புருட சூக்தத்திலுள்ள பதினாறு இருக்கு வேத மந்திரங்களையும் முறையே, இடக்கை, வலக்கை, இடக்கால், வலக்கால், இடமுழங்கால், வலமுழங்கால், இடமருங்கு, வலமருங்கு, நாபி, நெஞ்சு, கழுத்து, இடப்புயம், வலப்புயம், வாய், கண்கள், தலை என்னும் உறுப்புக்களில் வைத்தும், சர்வ வியாபகராய சிவபெருமானிடத்து வைத்தும், பதினாறு உபசாரங்களோடு செய்யிற் சிவ சாயுச்சியம் அடைவான் என்னும் உண்மையும் தெரியப்படும்.

லிய பதினாறு இடங்களினும் பிரத்தியாகாரஞ் செய்வது வழக்காகலின் அவ்வுண்மையையும், தாரணை செய்யுங் காலத்துங் குறித்த பதினாறு தானங்களினும் தேவதைகளைத் தரித்தல் யோகிகட்குரிமையால் அவ்வுண்மையையும் பெற வைத்த குறியும் என்ப.

இனி, தலை முதலாகக்கழுத்து ஈறாகவுள்ளன பத்தாறுப்பாகவுங் கொள்ளப்படலால் தத்துவரூபம், தத்துவ தரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவபோகம், சிவானந்தம் என்னும் பத்துக் காரியங்களையும் அடையின் விபூதியாம் என்பது குறிப்பு. குறித்த உறுப்புக்கள் ஒன்றோடொன்று பொருத்தப்பட்டன வாகலின், அவற்றிற் றிருநீறு தரிக்கின் உடம்பைச் சுத்தியாக்கு மென்பது சிலர் கருத்து.

பன்னிரண்டு தானங்கொள்வதனை யெண்ணுமிடத்து பன்னிரு முக்குறி முப்பத்தாறாகலின், ஆன்மதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், சிவதத்துவம் என்னும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நேதிகளைந்து தரிக்கின் முத்திசித்தியாம் என்பது பெறப்படும். இதனைக் கிரியாவிவரணம் என்னு நூல் விரித்துக் கூறும்.

ஞானோத்தரம்.

பாதநான் கவத்தையவையொவ்வொன்றைநான் காகிப்பல்கலானு
மாதமாமெண்ணுறுப்புஞன்கைந்தாறத்தொகையினடத்தலானுஞ்
சாதகாரியம்பத்தாந்தத்துவநிலையாறுறுந்தரித்தலானு
மேதமினீற்றணிதானம்பத்தொடிரண்டாறாகவிலங்குமாலோ.

மூக்குறிகளின் சொருபலக்கணம்.

திருநீற்றினது முக்குறிகளின் சொரூபங்களை யுணரு மிடத்து, அவை மூன்றும், பதி பசு பாசம் என்னும் உண்மைப் பொருளாகவும், அகரம் உகரம் மகரம் என்னும் வியட்டிப் பிரணவங்களாகவும், பதி பரை ஆன்மா என்னுந் திரயாக்கர மந்திர சொரூபமாகவும், அருவம் அருவுருவம் உருவம் என்னு மூவடிவங்களாகவும், அவற்றினை யுடைய சிவன் சதாசிவன் மகேசன் என்னும் மூர்த்திகளாகவும், சத்தி சிவம் கந்தக்கடவுள் என்னு மூவருஞ் சேர்ந்த சோமாஸ்கந்த மூர்த்தமாகவும், பிரத்தியங்கம் சாங்கம் உபாங்கம் என்னும் மூவகை யருளுருப்பாகவும், அத்துவாமூர்த்தம், மந்திரமூர்த்தம் பஞ்சப்பிரமமூர்த்தம் என்பனவாகவும், விந்து மான் மோகினி என்னுஞ் சகோபாதான மாகவும், இலயம் போகம் அதிகாரம் என்னும் வத்தைகளாகவும், அவற்றிற்கு எதுவாகி ஆதாரமாய் விளங்கும் சத்தன் (இலயசிவன்,) உத்தியுத்தன் (போகசிவன்) பிரவிருத்தன் (அதிகாரசிவன்) ஆகவும், சிருட்டி திதி சங்காரம் என்னு முத்தொழிலாகவும், இச்சை கிரியை ஞானம் என்னும் முச்சத்திகளாகவும், தந்திரகலை மந்திரகலை உபதேசகலை என்பனவாகவும், பிரத்தியக்ஷம் அநுமானம் ஆகமம் என்னு மூன்றளவைகளாகவும், குரு லிங்கம் சங்கமம் என்னுஞ் சாதனங்களாகவும், சூரிய சந்திர அக்கினிகள் ஆகிய திரிசுடராகவும், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என்னு மூவகை யுயிர்களாகவும், அவன் அவள் அது என்னு மூவகை யுயிர்களாக

வும், மணி மந்திர ஔடங்களாகவும், போகம் போக்கியம், பிரோகம் என்னும் தத்துவங்களாகவும், மந்திரம் பாவனை கிரியை என்பனவாகவும், சகுணபாவனை நிர்க்குணபாவனை அத்தியாச்சிரம பாவனை ஆகவும் உணரப்படும்.

திரிபுண்டரத்தை அந்தணர் உபவீதம், சிகை, வேதம் என்பனவாக மதித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று ஆக்கினேயபுராணம் அறைகின்றது. ஹஸ்மஜ்யோதிர்ஹவத்யேவ ஶிவாவ்யம் நஹி ஸம்ஶய:॥ (பஸ்மஜ்யோதிர் பவத்யேவ சிவாக்யம் நஹிஸம்சய:) என்ற சுலோகத்தினல் சிவரூபம் என்று மானவ புராணம் சொல்லிற்று. திரிபுண்டரத்துள் மேலாக விளங்குங்குறி சாமவேத சொரூபம் என்றும், நடுவினுள்ள குறி யசுர் வேத சொரூபம் என்றும், அடியினுள்ள குறி இருக்கு வேத சொரூபம் என்றும்,

ஊர்த்⁴வம் ச ஸாமவேத³ஸ்ய மத்⁴யம் ச யஜுஷ:
ருக்³வேத³ஸ்யாத⁴ஸ்தாத்³ வ்யத்யாஸம் ॥

என்னும் வசனங்களால் பிருகச்சாபால உபநிடதம் பேசுகின்றது. அங்ஙனமே முத்தி, ஞானம், புத்தி என்னு மூன்றற்குங்காரணமான வடிவு என்று வேதங்கள் விளம்பா நிற்கும். விரசாக்கினி, ஔபாசன அக்கினி, பசாக்கினி என்று வாசிட்ட லிங்கபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டது. காருகபத்தியம், ஆகவனீயம், தக்ஷிணாக்கினியம் என்னு மூன்றக்கினியினதும், மும்மூர்த்திகளினதும், சத்துவமுதலிய முக்குணங்களினதும், மூன்றுவர்ணங்களினதும், மூவுல

கத்தினதும் சொரூபமாமென்று "திரிபுண்ட்ரங் த்ரிசுராத்மகம் த்ரிவேத வஹ்நி த்ரிகுண த்ரிவர்ண த்ரிஜகந்மயம்" என்ற சுலோகத்தால் காளிகண்டம் கழறுகிற்கும்.

விபூதி தத்துவம்.

விபூதி என்பது மேலான ஐசுவரியம் என்று பொருள் படுவதால்முத்தி என்பதே தத்துவமாம். ஏனையமண், குங்குமம், மஞ்சள், கோபி சந்தனம் என்பவற்றிற்கு இதுபோன்ற பெயர்தானு மில்லை. இதனாலும் நீறே விசேஷித்தது. பசுவின்மலத்தை அக்கினிகொண்டு தகித்தலால் உண்டாகியது திருநீறெனலால், அதனுண்மையை யறியுமிடத்து ஞானமும் பயக்குமென்பதுவிளங்கும். எங்ஙனமெனில், பசு என்பதற்குப் பந்திக்கப்படுவது என்றுபொருள். எனவே பசு என்பதனால் ஆணவம் கன்மம் மாயை யென்னு மும்மலங்களானும் பந்திக்கப்பட்ட ஆன்மா வென்பது குறிக்கப் படும். அதன் மலமாகிய ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களையும் சிவஞானமாகிய அக்கினி கொண்டு தகித்தலால் உண்டாகுஞ் சிவத்துவப் பேற்றைத் தரிப்பவர் யாவரோ அவரே முத்தியடைவார் என்னு முண்மையும் அறியப் படும். அன்றியும் நேராக வருகின்ற கங்கையைப் போல விளங்கும்படி வெண்ணிற முடைத்தாக நெற்றியினிடத்திற் றிரிபுண்டரமாக (முக்குறியாகத்) தரிக்கப்படும், விபூதியானது, காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னு முக்குற்றங்களையும், சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என்னு முக்குணங்களையுங் கெடுத்து, ஞானவெற்றியுண்டாக உயர்த்தப்பட்ட

மூன்று கொடிகள் போலவும் விளங்காநிற்கும். இவையன்றி மூவகைப் பசுத்துவங்களையும், உலகவிடணை தனவிடணை புத்திரவிடணை என்னும் ஈடணைத் திரயங்களையும், பிராரத்துவம் சஞ்சிதம் ஆகாமியம் என்னும் மூவினைகளையும், தூல் தமம், தூலதரம், தூலம் என்பவற்றையும், நல்வினை தீவினை ஒன்றிலும் படாத வினை என்னு மூவினைகளையும், ஆண் பெண் அலி என்னு மூன்றனையும், ஆன்மதத்துவம், வித்தியாதத்துவம் சிவதத்துவம் என்னு மூவகைத் தத்துவங்களையும், ஆண் பெண் அலி என்னு முப்பால்களையும், ஆணவகாரியம் மாயாகாரியம் கருமமல காரியம் என்னு முக்காரியங்களையும், ஞாதுரு ஞானம் ஞேயம் என்னும் முப்பொருள்களையும், ஆதிதைவிகம் ஆதியாத்மிகம் ஆதிபௌதிகம் என்னுந் துன்பங்களையும், பேதம் அபேதம் பேதாபேதம் என்னும் முக்கூறுகளையும், பொறி புலன்கரணம் என்னு மூன்றனையும், சந்தேகம் விபரீதம் மயக்கம் என்னும் மூன்று புத்திகளையும், தூலம் சூக்குமம் காரணம் என்னும் மூவுடம்புகளையும், சரியை கிரியை யோகம் என்னும் முச்சாதனங்களையும், மேல் கீழ் மத்தி என்னும் மூவுலகங்களையும், இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னும் முக்காலத்தையும், தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னு மூவிடச் சுட்டினையும், சகர் லக்கணை, அசகர்லக்கணை, சகதசகர்லக்கணை என்னு மூவகையிலக்கணைகளையும், அஞ்ஞானம் சமுசயம் விபரீதம் என்னு முத்தி விக்கினத் திரயங்களையும் நாமகற்பனை விவகாரகற்பிதம் உருவகற்பனை என்னு மூன்றனையும், பிரீதிவிடயம் துவேஷ விஷயம் உபேக்ஷாவிடயம் என்னும் விடயத் திர

யங்களையும், அவச்சின்னோபாதி பிரதிவிம்போபாதி, அத்தியாசோபாதி என்னும் உபாதித்திரயங்களையும், சதாசாரம் நிதாசாரம் கணுசாரம் என்னும் ஆசாரத் திரயங்களையும், சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தியென்னும் மூன்றவத்தைகளையும். பிரமலோகம் விஷ்ணுலோகம் உருத்திரலோகம் என்னும் முப்பதவிகளையும், காலம் தேசம் வஸ்து என்னும் முப்பரிச்சேதங்களையும், செய்தல் செய்வித்தல் உடன்படல் என்னும் பாவபுண்ணிய வழக்க மூன்றனையும், வாதம் பித்தம் சிலேத்துமம் என்னும் முப்பிணிகளையும், சுசாதிகம் விசாதிகம் சுகதம் என்னும் முப்பேதங்களையும், மனம் வாக்கு காயம் என்னுந் திரிகரணங்களையும், உத்தேசம் இலக்கணம் பரீக்ஷை என்னும் போதப்பிரகாரங்களையும், அம்மை இம்மை உம்மை என்னும் முப்பிறப்பினையும் நீக்கி நின்று, பேணிலையாய பெரும்பேற்றைத் தெரிவிக்குங் குறி ஆகவுந் தெளியப்படும்.

திருவாசகம்.

நீற்றுக் கொடிபோ னிமிர்ந்து காட்டியும்.

திருவிரிஞ்சைப்புராணம்.

உற்று நேரென வருந்திரி பதகை போலொளிர்
நெற்றி மேலவ ரிடுந்திரி புண்டர நீறு
குற்ற மூன்றையுங் குணமொரு மூன்றையுங் குலைத்து
வெற்றியாகவே யுயர்த்தமுப் பதாகைபோல் விளங்கும்.

திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை.

ஆதி பகவன் ஞானவடி
வழலிற் பூத்து நித்தியமா
யணிந்தோர் தமக்கு வசிகரமா
யருந்தி னோர்கட் காரமுதாய்
நீதி யறியும் பசுமலத்தை
நீக்கு மொருநற் குறிகாட்டி
நின்ற புகழ்வெண் டிருநீறே.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் புராணம்.

வினைவிருப்புடல்பால்காலம் விரியுலகுயிரெனத்தம்
நினைவருவழக்கம்போதம் நிறுபரிச்சேதம்போக
மினைவருபிணிபசுத்தங் காரணமுப்பிறப்புச்சாத
மெனவருதிரயமெல்லா மிறப்பதுகாட்டுநீறே.

உருத்திராக்க விளக்கம்.

உருத்திராக்கம் என்பது சிவசின்னங்களுள் ஒன்று. உருத்திர + அக்கம் என்னுஞ் சொற்கள் உருத்திராக்கம் எனத் தீர்க்கசந்தியாய்ப் புணர்ந்தன. உருத்திரன் என்னுஞ்சொல்லுக்கு வைணவமதத்தினர். உரோதனம் (அழுகையைச்) செய்பவன் எனப்பொருள் விரித்து மயங்குவர். "இன்னலங் கடலுட்பட்டோர் யாரையு மெடுக்கு மாற்றானனரும் பாழமூர்த்தி யுருத்திரனெனும்பேர் பெற்றான். என்னுங் கந்தபுராணத் திருவிருத்தப்படி, பிறவித்துன்பம் என்னும் பெருங்கடலுள் அகப்பட்டுழலும் ஆன்மாக்களை

யெல்லாந் திருவருள் என்னுந் தெப்பத்தினால் எடுத்து முத்திக்கரை சேர்ப்பவன் என்பதே உண்மையான பொருளாம்.

ஈண்டுச் சொல்லப்பட்ட உருத்திரர் ஏகாதச உருத்திரர், நூற்றெட்டுருத்திரர், புவனபதிகளான உருத்திரர், சாலோக, சாமீப, சாரூபமுற்ற உருத்திரர் என்பாருளொருவருமல்லர். பிரம விட்டுணுக்களோடு குணதத்துவத்தில் இருந்து அழித்தற்றொழில்செய்யுங் குணருத்திரரு மன்று ஏனெனில், அக்குணருத்திரர் பிருதிவிமுதற் பிரகிருதிபுவனம்வரையும் சங்கரிப்பரன்றி யதற்கு மேற்பட்ட புவனங்கட்குச் சங்கார காரண ராகாமையானும், பசுவர்க்கத்திற் பிரளயாகலரிற் பக்குவமுடையர் சிகண்ட வுருத்திரர் என்று சைவாகமங் கூறலானும் அன்றென்க. எனவே யீண்டைய வுருத்திரர் சுத்தமாயா புவனாந்தம் வரையுஞ் சங்கரிக்கும் பிரவிருத்தன் என்னுந் திருநாமமுடைய மகாருத்திரர் என்று எண்ணுக. இவ்வுண்மை யறியா வைணவர் மூவரிலொருவனென்று மயங்கி நிற்பர்.

அக்கம் என்பதற்குக்கண் என்பது அருத்தம். எனவே உருத்திராக்கம் என்பதற்குச் சிவபெருமானது கண் எனப் பொருள்கொள்க. பிறப்பு இறப்பு இல்லாதபெருமானது திருமுகக்கண்களாய், பழமையனவாய், ஒழியாத பிறவித்துன்பங்களைப் போக்குவனவாயுள்ளன உருத்திராக்கங்களேயாம். பரமநாதனது திரிநேத்திரங்களினின்றுந் தோன்றிச் சிறந்தனவாய் விளங்களால் அக்கம் (கண்) எனவும் பெயர் பெற்றன. உவம வாகுபெயராய்க் கண்போன்றன வென்

பதன்றிக் காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்த தென்னலு மாம். ஒருவனை நாயகனாகவுடைய பதிவிரதைக்கு மஞ்சள் அணிவதும், மங்கிலியந் தரித்திருப்பதும் முறையாமாறு போல, சிவபெருமானைப் பரமபதியாகக்கொண்டு வழிபடுஞ் சைவசமயிகள்யாவருக்கும் பூசுவதுவெண்ணீறும் பூண்பது கண்டிகையுமேயாம். திருநீறொன்றே முத்திப் பேற்றை யளிக்குமாயின், உருத்திராக்கமணி தரித்தல் அவசியமல்ல வே என்னின், உடம்பினின்றுந்தோன்றும் வியர்வையினு லும், விசேடித்த நீர் விளையாட்டினாலும், மழையினாலும், மனிதராது சரீரங்கள் நெருங்கி உராய்தலினாலும், தெய்வீ கம் அமைந்த விபூதியின் வடிவு மறையப்பெறும். மறைந் தால்கொடிய பூதங்களினாலும், பசாசுகளாலும், இராக்கதர், அசுரர்முதலிய தீயவராலும், இராகு கேதுமுதலிய கிரக ங்களினாலும் வருந்துவார்கள். விளங்கா நின்ற சிறந்த உரு த்திராக்கமணியொன்று தரிக்கின், கோரப் பற்களையுடைய பூத முதலியனவற்றால் வருந் துன்பங்கள் அணுகாவாம். ஆக வின் இரண்டும் அணியுமாறு விதிக்கப்பட்டன.

உபதேச காண்டம்.

அலங்குமாமணியுருத்திர வக்கமொன் றணியின்
விலங்கெயிற்றுவெம் பூதமேமுதலியமேவா
புலங்கொண்மாமணி புனைதரிற்போக்குறு தனை
விலக்குமாமணிநீற்றொடும் புனைவதற்கிசையும்.

உருத்திராக்க விசிட்டம்.

முத்துமணி, பவளமணி, பொன்மணி, மாணிக்கமணி, நீலமணி, தாமரைமணி, பளிங்குமணி, புத்திர தீபமணி,

சங்குமணி முதலாய பலவகை மணிகளினும், சிவபெருமானது கண்மணியாகிய உருத்திராக்கமணியே சிறந்தது. புத்திர தீபமென்பது ஓர்வகை இலந்தைக்காய். இதனைப் பத்திராட்சம் என்று வழங்குதலு முண்டு.

சைவசமயநெறி.

உண்டு மணிகள் பலவு மவற்றுள்ளுங்
கண்டி விசிட்ட மெனக் காண்.

உருத்திராக்க வரலாறு.

முற்காலத்திலே தாரகன் என்னும் அசுரன் எந்தையாகிய கந்தவேளாற் கொல்லப்பட்ட பின்பு, அவன் புத்திரர்களாகிய தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன், வித்துன்மாலி யென்னு மூன் றசுரர்களும் வரபலத்தினால் முறையே பொன் மதில், வெள்ளிமதில், இருப்புமதில் என்னு மூன்று நகரங்களைப்பெற்றுச் சிவபக்தியுடையராய்ச் சிவபூசை யாதியன செய்தும், தேவர்கள் யாவருந் தமது தந்தையைக் கொல்லுவித்தாராகலின் பழிக்குப் பழிவாங்க நினைந்து வருத்துவாராயினர். அத்துன்பங்களை யெல்லாஞ் சகிக்காத விஷ்ணு, பிரமன் முதலிய தேவர்கள் யாவருஞ்சென்று, சிவபெருமானது திருச்சந்நிதானத்தை யடைந்து முறையிட்டுப் புலம்பினர். அதனைத் திருச்செவியாற் கேட்ட அளவிலே, பரமநாதனாகிய சீகண்டபரமசிவன், அடைக்கலம் புகுந்த தேவர்களை நீக்காதுகாத்தலும், தம்மீது அன்புடையராய்ப் பூசையாதியன செய்தொழுகும் அசுரரை யொறுக்காது காத்தலும் முறையாமாதலின் மௌனங் கொண்டவராய், தேவர்

களின் பெருந்துன்பைத் தமது திருவுளத்தடைந்து இரக்கமுற்று, அவர் துன்பம் நீங்கு மெல்லையை நோக்கி, ஆயிரந் தேவவருடமளவுந் தமது மூன்று திருக்கண்களையும் மலர்த்திக்கொண்டிருப்ப, அவைகளினின்றும் நீர் பொழிந்தன. சூரிய வடிவாகிய வலக்கண்பொழிந்த நீரிலே பன்னிரண்டு உருத்திராக்க மரமும், சந்திர ரூபமாகிய இடக்கண் பொழிந்த நீரிலே பதினாறு உருத்திராக்கமரமும், அக்கினி யுருவாகிய நெற்றிக்கண் பொழிந்த நீரிலே பத்து உருத்திராக்கமும் உதித்தன. இடக்கண்ணில் வெண்ணிற வுருத்திராக்ஷந் தோன்றிற்று. வலக்கண்ணி னின்று கபிலநிற உருத்திராக்கமும், அதினின்று செந்நிற உருத்திராக்கமும், அதினின்று பொன்னிற வுருத்திராக்கமுந் தோன்றின. நெற்றிக்கண்ணிற் பொழிந்த நீரினின்றும் கருநிற வுருத்திராக்கந் தோன்றிற்று. அவைகளுள் ஒவ்வொன்றையுஞ் சத்தி, விஷ்ணு, பிரமன், சத்த மாதர்கள், அட்டவித்தியேசுரர், திக்குப்பாலகர், ஏகாதசருத்திரர், வாசுதேவர் முதலிய பன்னிருவர், சதருத்திரர், அட்டவசுக்கள், அசுவினி தேவர்கள், துவாதசாதித்தர்கள், ஆதிசேடன், முனிவர் முதலிய கணங்கள் யாவரும் பிரீதியாகக் கேட்டுச் சிவபெருமான் ஆஞ்ஞைப்படி தரித்துக் கொண்டனர்.

உருத்திராக்க உபநிடதங்கள்.

கண்டியின் பெருமை, நூற்றெட்டு உபநிடதங்களுள் திரிபுரதாபினி யுபநிடதம், திரிபுரோபநிடதம், சாபால உபநிடதம் முதலியவற்றில் ஆங்காங்குச் சிறப்பித்துச் சொல்

லப்படினும், சிறப்பாக உரைக்கும் இரு உபநிடதங்கள் உள் ளன. அவை உருத்திராக்க சாபால உபநிடதம், அக்ஷமாலி கா உபநிடதம் என்பன. இவ்விரண்டும் உருத்திராக்கத்தை யும் மாலையையும் பற்றியே உரைப்பனவன்றி வேறொன்ற னையும் எடுத்து உரைக்காவாம். வைணவரால் அணியப்ப ட்டு, முக்கியமென்று அவரால் கூறப்படும் துளசி மணி யைப் பற்றி, வேதங்களிலாவது உபநிடதங்களி லாவது கூறப்பட்ட வாக்கியங்கள் ஒன்றேனுமின்று. இத்துணை மகி மையுடைய உருத்திராக்கமே முத்திசாதனம் என்பது பெறப்படும். துளசிமணி அவைதிகமென்பது கன்மே லெழு திய எழுத்துப்போற் காணப்படுமென்க.

உருத்திராக்க சாபால உபநிடதம்.

முன்னர்க் கூறப்பட்ட இரு உபநிடதங்களுள் ஒன்றாய உருத்திராக்க சாபால உபநிடதம் எண்பத்தெட்டாவது உபநிடதமாயுள்ளது. சாமவேத பாகமாய் விளங்குவது. புசுண்ட மகாமுனிவர்க்குக் காலாக்கினி ருத்திர பகவா னாலே கூறியருளப்பட்டது.

(ஓம்!! அதஹைநம் காலாக்நி ருத்திரம் புசுண்டப் பப் பிரச்சகதம் ருத்திராக்ஷோத்பத்திஸ் தத்தாரணாத் கிம்பல மிதிதங்கோவாச பகவான் காலாக்நி ருத்திர:!! திரிபுர வதார்த்தமகம் நிமீலி தாக்ஷோபவம்) என்று தொடங்கிச் சிறப்பிக்கின்றது. இது அரிய உருத்திராக்கத்தின் தோற் றம், வகைநிறம், தரிசனபலம், உச்சாரணபலம், பரிசபலம், தாரணபலம், முகவகை, அவற்றினுணர்வு, பாவ நிவாரணம்

முதலாயினவற்றை எடுத்துரைப்பது. விபூதி யுபநிடதமாகிய பஸ்மசாபால உபநிடதத்தை எண்பத்தேழாவதாகவும், இவ்வுருத்திராக்ஷ சாபால உபநிடதத்தை எண்பத்தெட்டாவதாகவும் வைத்தி, முக்திகோபநிடதம் சிறப்பித்துப் பிரதிபாதித்தமையால், இவ்விரண்டுமே முத்திக்கு இன்றியமையாச் சாதனமென்பது பெறப்பட்டது. திருமண்ணுவது, குங்கும மஞ்சள்களாவது, துளசிமணியாவது, கோபிசந்தனமாவது இங்ஙனம் பேசப்படவில்லை.

அக்ஷமாலிகா உபநிடதம்.

இது அறுபத்தேழாவது உபநிடதம் இருக்குவேத பாகமாயுள்ளது. பரமகம்ச பரிவிராசகோபநிடதத்திற்கு முன்னர்வைத்து வேதம் புகழ்ந்தமையால் தத்வஞான மடைந்த சந்நியாசிகளானும் இதுவொன்றே தள்ளத்தகாத முத்திரையென்பது போதரும். இது, புதுச் சந்நிதி யென்னுந் திருக்கோயிலில் என்ஞான்றும் நீங்கா தெழுந்தருளும் குகக்கடவுளைப் பணிந்து கேட்ட பிரமற்கு, அவரால் உபதேசிக்கப்பட்டது உருத்திராக்க மாலையின் வகைகளையும், மாலையையணிந்தார் பலன்களையும், மாலைசெய்யும் விதிகளையும் பிரதிட்டை விதிகளையும், அதற்குரிய மந்திரங்களையும், வேறு விதிகளையும் எடுத்து விளக்காநிற்கும். அகரமுதல் க்ஷகர மிறுதியாகவுள்ள எழுத்துக்கள் முதலில்வரும் மந்திரங்களோடு உருத்திராக்ஷ பூசையையுங் கூறுகின்றது.

'ஓம்!! அதப்பிரசாபதிர்க்குகம் பரப்பிரச்ச

போப்பிரஹ்மன் க்ஷமாலா பேதவிதிம்ப்ரூஹீதி

சாகிம் லக்ஷணைகதி பேதா அஸ்யாம் காரி ரூத்ராணி

என்று தொடங்கிச் சிறப்பித்துப்பேசுகின்றது. இங்ஙனம் நான்கு வேதங்களாலும் வேதாந்தங்களாலும், சிவாகம சித்தாந்தங்களானும் விசேடித்தெடுத்தெடுத்துப் பேசப்பட்ட உருத்திராக்கத்தை மெய்யன்புடன் தரிப்பவர் யாவரேயாயினும் அவர் சிவனே யாவர்.

உருத்திராக்கமகிமை.

உருத்திராக்கந் தரிப்போர் எக்குலத்தவர் ஆயினுஞ் சிவன் முத்தரே யாவர். இழந்த நாய் தரிக்கப் பெறினும் அது மேலாங்கதியைப் பெறும். கங்கை, யமுனை, நருமதை, சிந்து, சோணநதி, துங்கபத்திரை, காவிரி, தாமிரபர்ணிமுதலிய தெய்வநதிகளினும் புண்ணிய நதிகளினும் மூழ்குதல், பரிமேதம், சோடசியம், வாசபேயம், அக்கினிட்டோமம் முதலிய யாகங்கள் செய்தல், பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்று அருந்தவம் புரிதல், தலயாத்திரை செய்தல், மூர்த்திதரிசன சேவைசெய்தல், முப்பாணிரண்டு அறமியற்றல், துலாபுருடமுதலிய தானங்களியற்றல் என்னு மிவை முதலியவற்றால் வரும் பயன்களை யெளிதினீவது இவ்வுருத்திராக்கமேயாம். இதனைத்தரிக்காமற் செய்யப்படும் ஓதல், ஈதல், வேட்டல், சிவபூசை, நீராடல், சந்தியாவந்தனம், பிதிரர் கிரியை, தருப்பணம், விவாகம், கிருகப்பிரவேசம், கருப்பாதானம் முதலிய சோடசக் கிரியைகள் எவையும், பிரயோசனத்தைக் கொடுக்காவாம். இதனை யணிகின்றவரிடத்துச் சிவபெருமான் என்றுஞ் சாந்நித்தியரா யிருப்பர்.

அவர் தங்கிடமும் முத்தித் தலமாகும். அவரைத் தரிசித்த வுருந் தேவர் ஆவார் என்று சிவாகமங்கள் செப்புகின்றன. வேதங்களை யெல்லாம் நன்கறிந்த பிராமணன் ஆயினும், விபூதியுடன் இவ்வுருத்திராக்கத்தையுந் தரியாது விடுவனேல், அவன் நாய்க்கடுவான் எனப்படுவான். (நாய்க்கடுவான் என்பான், சண்டாளன் பார்ப்பன மகளோடுகூடிய வழிப்பிறந்தவன்) அவன் எவ்விதயாகங்களைச் செய்யினும் அவற்றாற் பலன் அடையான் என்று உபநிடதமாகிய வேதாந்தங் கோஷிக்கின்றது.

கண்டிகைமணி விழுங்குதல்.

உருத்திராக்கம் தன்பெயரை உச்சரிப்பினும், தன்னைத் தரிசிக்கினும், பரிசிக்கினும், தரிக்கினும் பெரிய பயன்களை யளிப்பதன்றி, உண்ணினும் பேரின்பளிக்கும் என்று வேதாகமங்கள் கூறும். இறக்குங் காலத்தில் ஒருவன் ஒருருத்திராக்கத்தை விழுங்கி யிறப்பனேல், அவன் பிறவிகடோறு மீட்டிய பெரும்பவங்கள் தொலையப்பெற்றுப் பரிசுத்தனாய், உருத்திர லோகத்தை யடைந்து ஆங்குள்ள இன்பங்களை யநுபவித்து, பின்னர்ச் சிவசாயுச்சியத்தை யடைவன். அது,

காய மொருவும்போ தோர்கண் டிகைவிழுங்கி
மாயகர்தா மாயு மனத்தின்றி—யேய்வ
ருருத்திரலோ கத்தி னுதிப்பினுமீங் கேயா
சரித்தமலன் றாளையடை வார்.

என்ற செய்யுளாற் றெரிகின்றது. மணியை விழுங்குதல் கூடாதாயின், இறக்குங் காலத்தில் கண்டிகைக் கழுத்திற்

தரித்து இறக்கினும் அந்தப் பெரும்பேறு கிடைக்கு மென் பது திண்ணம். நூற்றெட்டு மணிமாலையை மார்பிற் றரி த்து நிருமலராகிய சிவபெருமானது திருவடிகளைச் சிந்தி த்து நடப்பவர், ஒவ்வோர் அடிக்கும் ஒவ்வோர் அசுவமேத யாகபலத்தை யடைவர்.

உருத்திராக்கம் தோன்றியகாலம்.

உருத்திராக்கம் அநாதியே யுள்ளதாயினும், வெளிப் பட்ட தன்மையால் அதன் றோற்றக் காலத்தை யாராயின் திரிபுரசங்காரம் நடந்தகாலமேயாம். அது,
(திரிபுர வதார்த்தம் மசம் நிமீலிதாக்ஷோபவம் ஸ்தேப்யோ ஜலபிந்தவோ பூமௌ பதிதாஸ்தே ருத்ராக்ஷா ஜாதாஸ் ஸர்வாநுக்ரஹார்த்தாய தேஷாம்) என்ற உருத்திராக்ஷ சாபால உபநிடதத்தாற் றெரிகின்றது.

திரிபுர சங்காரகாலம் இராவணன், இரணியன், சூர பன்மன், வாணன், அந்தகாசுரன், சலந்தராசுரன் முதலி னோர் காலத்திற்கு முற்பட்டதேயாம். சலந்தராசுர வதத் திற்கு முற்பட்டகால மென்பதனால் துளசிமணித்தோற்றத் திற்கும் எத்தனையோ கற்பகாலம் முன்னராகத் தோன்றிற் றென்று தெரிகின்றது. வேதம் அநாதியாயிருப்ப தொன் றானல் அதிற் சொல்லப்பட்ட கண்மணியும் அநாதியே. துளசிமணி வேத உபநிடதங்களிற் கூறப்பட்டமையால், இடையில் வந்ததென்பது உண்மையாம். திரிபுரசங்கார காலத்திலே தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன், வித்துன் மாலி என் னு மூவரும் எரியிற்பட்டழியாது உய்ந்து, திருக்கயிலையில்

வாயிற் காவலராய் நின்றதன் பின்பு, எண்ணில்லாத இந்திரர்களும், எத்தனையோ பிரமர்களும், பலகோடி விட்டுணுக்களும் இறந்தனர் என்று வேதம் பிரதிபாதிக்கின்றமையால் அக்காலத்தை யளவிட லெவர்க்கு மரியதே.

திருவாசகம் - திருத்தோணோக்கம்.

எண்ணுடை மூவ ரிராக்கதர்க ளெரிபிழைத்துக்
கண்ணுத லெந்தை கடைத்தலைமு னின்றதற்பி
னெண்ணிலி யிந்திர ரெத்தனையோ பிரமர்களு
மண்மிசை மால்பலர் மாண்டனர்காண் டோணோக்கம்.

உருத்திராக்க தானம்.

சிவனடியாரா யுள்ளார்க்கு உருத்திராக்க மாலையை யாவது, மணியை யாவது தானஞ் செய்தல் சொல்ல வொண்ணுப் பரம புண்ணியம் ஆகும். சுத்த வித்தைகளிலே சொல்லப்பட்ட துலாபுருட தானம், இரணிய கருப்பதானம், பிரமாண்ட தானம், இரணிய கற்பகதானம், அட்டோத்தர சகத்திர கோதானம், இரணிய விடபதானம், இரணிய வசுவதானம், இரணிய கன்னிகாதானம், இரணியதுவார பாலகதானம், சொர்ணரததானம், பஞ்சலாங்கல தானம், சுவர்ணபூமி தானம், கற்பகலதா தானம், இரணிய சத்தசாகரதானம், இரத்தினதேனு தானம், பொற்கும்ப தானம், சுவர்ணகணபதி தானம், விட்டுணுவிம்ப தானம், திலபதும தானம், திலபருவத தானம், திலதேனு தானம், இலக்குமி தானம், அன்னதானம், சுவர்ண தானம், வித்தியாதானம், சிவிகா தானம், கவிகா தானம், பாதரக்ஷாதி முதலிய தான

ங்கள் எவற்றினும் இது மிக விசேட முடையது. இத்தான த்திற்கு ஒப்பாகவாவது உயர்வாகவாவது வேறோர் தானமுளதென நினைத்தலும் மகாபாவம். தானஞ் செய்வார் அன்புடனே செய்க. மதுமாமிச பக்ஷணமுடையார், சிவ தீக்ஷையில்லார், தூர்த்தர் முதலிய அசற் பாத்திரர்க்குத் தானஞ் செய்தலாகா. சற்பாத்திர முடையார்க்குத் தானஞ் செய்தவர் இருவினையினின்றும் நீங்கிச் சிவசாலோக்கிய முத்தியையடைந்து, அங்கிருந்தவாறே பிரதமமகாப் பிரளய காலம் வந்துழிச் சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய சிவசாயுச்சிய முத்தியையடைவர்.

பெருந்திரட்டு.

துலைப்புருட முதலாகச் சுத்தவித்தை
    கிளக்குபல தூய தானக்
கிலையிதன்ற னிலேசமென வெண்ணியர
    னடியவர்க்கிங் கியன்ற கண்டி
யலைவின்றிப் பத்தியுடன் கொடுப்பரே
    லவர்முத்திக் கருக ரிந்த
மலைவகற்றுந் தானமொருபாத்திரர்க்கே
    செய்வதென மறைகள் பேசும்.

உருத்திராக்க சோதனை.

உருத்திராக்கங்களை வாங்குமிடத்து அவைமுகங்கள், வரைகள் தேய்தலில்லாதன வாகவும், முகமுதலியன விளக்க முள்ளன வாகவும், செய்கை யுருத்திராக்க மல்லாதன வாகவும், இளமை, பிஞ்சு முதலிய பருவங்களில்லாதனவா

கவும், நல்லிலக்கண முள்ளன வாகவும் ஆராய்ந்து கொள்ளல்வேண்டும். உயர்வுடைய பக்கமே முகமும், அது இல்லாத பக்கமே அடியுமாம். முகங்களை யிரேகையால் அறிக. சிலர் முகங்களை யுண்டாக்கியும் குறைத்துஞ் செய்துவைத்திருப்பது முண்டு. உருத்திராக்கங்க ளெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தது ஒரு முகமணி. அது கிடைப்பது அருமையினு மருமையே. ஒருவர்க்கு அது கிடைக்குமாயின் அவர் வணங்கா முடியராய் அரசாண்டு சிவகதியை யடைவர். அவருக்கு நோய், வறுமை, பயம், துன்பமுதலியன வில்லை. அங்ஙனமாய ஒரு முக உருத்திராக்க மணியென்று சிலர். முகத்தையழித்தும், செய்கையிற்செய்தும் காட்டுவதுவழக்கம். அவற்றை யறியாமையால் ஓர் முகமணி யென்று பலர் நம்பிவாங்கிப் பரிபவப்படுவதுமுண்டு. ஆதலால் தகுந்த உருத்திராக்கத்தை உரைத்துப்பார்க்கின் மேலானபொன் மாற்று இருக்கும். ஒரு முகமணி சோதனை பார்க்கின், ஓரிலக்கம், பதினாயிரம், ஆயிரம், நூறு என்னும் எண்ணவாய உருத்திராக்கங்களுள் ஓர் தொகைமணிகளை, ஒருமுகமணியைக் கீழே வைத்து மேலே குவிக்கின், அது அவற்றையெல்லாந் துருவிச் சென்று மேலே நிற்கும். இங்ஙனஞ் சோதித்துக்கொள்க.

உருத்திராக்கத்தின் பெயர்களுங் காரணமும்.

உருத்திராக்கத்தை அக்கம், கண்டி, கண்டிகை, கண்மணியெனச் சொல்வர், மந்திரவாதியின் கண்கள் விடத்தை நீக்குதல் போலவும், மீன்கள் முட்டையிட்டுத் திரும்பித்

தங்கண்களாற் பார்த்த மாத்திரத்தில் முட்டைகள் எல்லாம் மீனுருவமடைதல் போலவும், சிவபெருமான் தமது திருக் கண்களின் நோக்குதலாகிய சட்சு தீக்ஷையினால் ஆன்மாக் களின் மலங்களை நீக்கித் திருவருளுருவாக்கித் தம்முடன் இரண்டற்று நிற்கும் அத்துவித முத்திப் பேற்றைக் கொ டுத்தருளுவர். அதுபோலத் தன்னை யணிந்த அன்பரின் மும்மலங்களையும் நீக்கித் திருவருட் பேற்றைக் கொடுத் துச் சிவபெருமானது கண்போல விளங்கலின் அக்கம் என ப்பெயர் பெற்றது. குற்றங்களையுந் துன்பங்களையும் கண் டிப்பதனால் கண்டி, கண்டிகையெனப்பெயர் பெற்றது. சிவ பெருமானது திருக் கண்களினின்றும் பொழிந்த முத்துப் போன்ற நீர்வடிவாய் நிற்றலின் கண்மணி யெனப் பெயர் வாய்ந்தது. கண்ணாகிய மணியென இருபெய ரொட்டுப் பண்புத் தொகையாகக் கொள்வதுமுண்டு. எண்சாணுடம் பிற்குஞ் சிரசே பிரதானம். அதனினும் "சர்வாங்கம் நய னம் பிரதானம்" என்றபடி கண்ணே சிறந்தது. அதனினு ங்கண்ணுள் இருக்கும் மணியே சிறந்தது. ஆதலால் உவ மவாகுபெயராய்க் கண்மணியைப்போன்றது என்றலுமாம்.

தேவிகா லோத்தரம்.

பரசிவன்கண்மலர்போலப் பரித்தவரைப்பவமாற்றி
யருளுருவிற்செயலானக் கமுண் மாசொடாசரந்தை
யொருவுறக்கண்டித்தலினற் கண்டிகண்டிகையெவற்றும்
பெருமைமிகலான்மணியென் றெருவேதம்பேசிற்றால்.

உருத்திராக்க விசிட்டம்.

உருத்திரன்கண் ணீரி லுதித்தலினு லும்பே
ருருத்திராக் கம்மென் றுணர்.

உருத்திராக்க வருணம்.

வெண்மைநிற உருத்திராக்கம் அந்தணசாதி எனவும், பொன்னிற மணியும் செந்நிறமணியும் க்ஷத்திரியசாதி எனவும் வெண்மையுஞ் செந்நிறமுங் கலந்துள்ள மணி வைசிய சாதியெனவும், கருநிறமணி சூத்திர சாதியெனவுங் காண்க.

பேரூர்ப் புராணம்.

வெண்மையுந்திகழ்பொன்மையும் பொன்மைவெண்மையுஞ்
வண்மையுங்கருமையுமென வகுத்தநானிறத்து [சேர்
முண்மையக்கமா மணிகளவ்வுரைத்தனமுறையே
தண்மையந்தணர் முதலியநால்வர்க்குஞ்சாரும்.

நான்கு வருணத்தாருக்கு முரியமணி.

வெண்ணிற மணி பிராமணருக்கும், கருமை சேர்ந்த பொன்னிற மணியாகிய கபில நிறமணியும், செந்நிறமணியும் க்ஷத்திரியருக்கும், பொன்னிறமணி வைசியருக்கும், கருநிறமணி சூத்திருக்குந் தரித்தற் குரியனவாம். வெண்ணிறமணி கிடையாவிடின் பிராமணர் செந்நிறமணி தரிக்கக்கடவர். அதுவுங் கிடையாதேல் பொன்னிற மணியும், அதுவு மரிதேற் கருநிறமணியுந் தரிக்கலாம்.

உருத்திராக்க விசிட்டம்.

அரிதாகில் வெண்மைதா னந்தணர்க்குச் செம்மை
யுரிமை யெனவே யுணர்க—வரிதாகிற்
செம்மையும் பொன்மைதருந் தேடவரி தேலதுவு
நன்மை கருமையென நாடு.

உருத்திராக்கப் பதிகம்.

திருவருணெறித் தமிழ்முறையாகிய திராவிடவேதத்திலே, விபூதி, பஞ்சாக்கரம் உருத்திராக்கம் என்னும் சிவ சாதனங்கள் மூன்றனுள், பூசுவதும், பேசுவதும் ஆகிய விபூதியையுந் திருவைந் தெழுத்தையும் புகழ்ந்து, முறையே திருநீற்றுப்பதிகம் எனவும், நமச்சிவாயப் பதிகம் எனவும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பெருந்தகையாளர், பூண்பதாகிய உருத்திராக்கத்தைப் புகழ்ந்து உருத்திராக்கப் பதிகம் என்று அருளாது விடுவாரா? விடார் விபூதியையும் பஞ்சாக்ஷரத்தையும் பஸ்மசாபால உபநிடதமும் மந்திரோபநிடதமும் கூறுவதுபோல, உருத்திராக்கத்தையும் உருத்திராக்க சாபால உபநிடதமும், அக்ஷமாலிகா உபநிடதமும் சிறப்பித்துப் பேசுவதனால் விடமாட்டார் என்க. திருவருள்வழி நின்ற மூவர் முதலிகளும் ஓதியருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் ஓரிலக்கத்து மூவாயிரம்பதிகங்களெனவும், அவற்றுள், 797 திருப்பதிகங்கள் மாத்திர மிருக்க, மற்றையவையெல்லாம் இறந்துபட்டனவெனவும் திருமுறை கண்ட புராணத்தாற் றெரியவரலால், இவ்வுருத்திராக்கப் பதிகமும் அவற்றுட்பட்டு ஒளித்தது என்க. ஆதலால் உருத்திராக்க கவசமொன்று தருகின்றாம்.

ஸ்ரீருத்திராக்க கவசம்.

பரமணியுரோமங்காக்க பரத்துவஞ்சிரத்தைக்காக்க
திரமணிநுதலைக்காக்க சிவமணிபுருவங்காக்க
வரமணிசெவிகள்காக்க வருமக்கமக்கங்காக்க
புரமணிநாசிகாக்க புருடார்த்தங்கபோலங்காக்க. 1

வெண்மணிபற்கள்காக்க கண்டிகையுதடுவேட்க
எண்மணிநாதால்புரக்க விரக்கைநன்முகத்தைநோக்க
வண்மணிவாயைக்காக்க வருநந்திபிடரேகாக்க
தண்மணிகளத்தைக்காக்க சவிமணிபுயங்கள்காக்க. 2

மூளரிநல்யோனிநன்கு முதுகினைக்காக்கமார்ப
மளவில்சத்தியையளிக்க வருங்குயஞ்சாரங்காக்க
வளர்மணிக்கட்டுமுன்னு மணியதுகாக்கவன்கை
யளவில்சிர்க்கண்டிகாக்க வங்கைகிர்பாலுகாக்க. 3

வயிறுருத்திரமளிக்க வரைமறையுண்மைகாக்க
பெயருந்திசைவங்காக்க பெருவிலாச்சத்துக்காக்க
வயர்வுடையிடையைத்தேவ வருண்மணிகாக்ககோச
முயர்வருவித்தைகாக்க வொருகுதந்திருமைகாக்க. 4

பீசத்தையுருத்ரபீசம் பேணுகதொடைகடேவ
வாசத்தளிக்கசித்தி யருமுழங்கால்கணைக்கால்
தேசத்தபிரமரூபஞ் சிறந்திடக்காக்ககால்கைத்
தேயத்தவுகிர்கள்வேத மேத்திடுதெய்வங்காக்க. 5

புறவடிசாதனந்தா னுள்ளடிபுரக்கநாளங்
குறுகுநியெண்ணிரண்டா ரூருவத்தளிக்ககோபந்
துறுவினைபீதிநோய்துன் பிவையெலாம்போக்கித்தூய
பெறுபயன்யாவுமீந்து பெருமணிகாக்கவென்றும். 6

இதனை, நாடோறும் அநுட்டானம் முடித்த பின்னர் மெய்யன்புடன் ஓதி உருத்திராக்க தாரணஞ் செய்வரேல் நோய், பயம், துன்பம் இருவினை யென்னு மிவையெல்லா ஞ் சூரியனைக்கண்ட பனிப்படலம்போ னீங்கும். உலக

வசியமும், அழகும், திடசரீரமும், தீர்க்காயுளும், சத்துரு சயமும், புத்திராதிநற்பேறும், சிவஞான விருத்தியும் உண்டாகும். உயிருக்கும் உடலுக்கும், பொருளுக்கும் வேறு காப்பு வேண்டாம். இதுவொன்றே அம்மூன்றனையும் கண்ணுக்கு இமைபோலவும், வாய்க்கு உதடுகள் போலவும், உடம்பினுக்குக் கவசம் போலவும் நின்று காக்குமென்பது திண்ணம்! திண்ணம் !!

உருத்திராக்க வகை.

வெண்ணிறமணி, கபிலநிறமணி, செந்நிறமணி, பொன்னிறமணி, கருநிற மணியென உருத்திராக்கம் ஐந்து வகைப்படும். அவை யொவ்வொன்றும் ஒருமுகமணிமுதற் பதினறு முகமணியெனப் பதினறு விதப்படலால் எண்பது வகைப்படும்.

உருத்திராக்க அளவு.

வெவ்வேறு தானங்களிற் றரிக்கப்படும் உருத்திராக்க மாலைகளுக்கு எண்ணளவு, எல்லையளவு என இருவகையளவுண்டு. அவற்றுள், எண்ணளவாவது—இன்னதானங்களுக்கு இத்தனையெண்ணுள்ள மணிகள் தரிக்கவேண்டுமென்பதாம். அது வருமாறு:—குடுமியிலே ஒருமணியும், தலையிலே முப்பத்தாறுமணியும், காதுகளிலே ஒவ்வொருமணி அல்லது அவ்வாறு மணியும், கழுத்திலே முப்பத்திரண்டு மணியும், புயங்களில் தனித்தனி பதினறுமணியும், கைகளிலே தனித்தனி பன்னிரண்டு மணியும், மார்பிலே நூற்றெட்டு மணியுங்கொண்ட மாலை தரித்தலாம். எல்லையளவா

வது இன்ன தானத்திற் றரிக்கும் மாலை யிவ்வளவினதா யிருக்க வேண்டு மென்பது. அதுவருமாறு:—கையிற் றரிக்கும் மாலை கைப்பெருமையினதாகவும், சிரமாலை சிரத்தின ளவாகவும், மார்பிற் றரிக்கப்படும் மாலை பிடர்முதல் நாபிவரையினதாகவும், அல்லது மார்பு அளவினதாகவுஞ் செய்யப் படுதலாம்.

உருத்திராக்க சொரூபலக்கணம்.

உருத்திராக்கத்தின்மூலம் பிரமதேவரும், நாளம் விட்டுணு மூர்த்தியும், முகம் உருத்திரமூர்த்தியும் கேசரங்கள் சகலதேவதைகளும், உருமுழுவதும் திருவருட்சத்திரூபமுமாம் என்று ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. உருத்திராக்கமாலையின் சூத்திரம் பிரமரூபம் எனவும், அதன்வலப்பக்கம் ஸ்ரீகண்டப்பெருமா னுருவென்றும், இடப்பக்கம் விட்டுணு வடிவென்றும், முகம் சரசுவதி யுருவென்றும், புச்சம் காயத்திரி ரூபமெனவும், கேசரம் சாவித்திரி வடிவென்றும், கிரந்தி (முடிச்சு) பிரகிருதியுருவென்றும் அதர்வண வேதபாகமாகிய அக்ஷமாலிகா உபநிஷத்திற் சொல்லப்பட்டது.

பார்த்திவ ருத்திராக்கமணி.

பிருதிவி சம்பந்தமான மண், மரம், கல் முதலியவற்றான் ஆக்கப்பட்ட உருத்திராக்கம் பார்த்திவ உருத்திராக்கம் எனப்படும் வெண்ணிற முதலியன வாய்ந்த உருத்திராக்கமணிகள் கிடையாவேல், மண்ணாலாயினும் மரத்தால் ஆயினும், தருந்தகற்களால் ஆயினும், உத்திராக்கம்போல முகமும் வரைகளும் அடிகளும் குறையாமற்செய்து தரிப்ப

ரேல், அவர் மூவேழ் குலத்தோடும் சிவகதி யடைவரென்று நூல்கள் கூறுகின்றன. அங்ஙனமாயின், உண்மையானசிறந்த கண்டியை யணிவார் பலத்தை யாவரே கூறவல்லவர் "கண்டியரி தாகின்மண்ணுலே பணிக்கண்டி - கொண்டணிவார் மூவேழ் குலத்தோடும் - பண்டைவினை, வீட்டிவிண்ணுள்வ ரெனின்வியன் கண்டிக்குக் - காட்டிடுவாரார் பலத்தைக் கண்டு" என்றார் மறைஞானசம்பந்தரும்.

ஆக்கினேயமணி அல்லது பொற்கண்டிகை.

அக்கினி சம்பந்தமுள்ளது ஆக்கினேயம். அங்கியின் கூறாய பொன்னால் உருத்திராக்க மணிபோற் செய்தணிவதே ஆக்கினேயக் கண்டிகையாம். சிவபெருமான் அக்கினி வடிவரும், அக்கினீக்கதிபரும், அக்கினிக் கண்ணரும், அக்கினிதாரணரும், அக்கினிமேனின் ருடுவோரும், அக்கினி பூதேசரும் ஆகலால், அக்கினியின்கூறாய பொன்னாற்செய்த கண்டிகையும் அவரடியார்க்குத் தக்கதாம். அநேகர் பொன்னினுலே கண்டிகை செய்து தரிப்பது இக்காலத்துமுண்டு, பொன் பிருதிவியின் கூறுகாது தேயுவின் கூறுதல் வாதாரியம், நியாயசாரேயம், நீலகண்டீயப் பிரகாசிகை முதலிய தருக்கநூல்களானறிக. மாதவப்பெருந்தகைச் சிவஞானயோகிகள்கருத்து மிதுவே. வைணவர்க்குள்ளும் அநேகர் பொற்கண்டிகை தரித்துவரல் பாரம்பரியமாக விருக்கின்றது. அங்ஙனந்தரித்த வைணவக் குழுவினருட் பலர் இவ்வுண்மையறியாது இலங்கைக்காய் என உருத்திராக்கத்தை யிகழ்த லெவ்வறிவு கொண்டோ?

தரிக்கும் உறுப்புக்களும் முக எண்களும்.

உருத்திராக்கமணி அணிவோர் இந்நியமத்தின்படி தரிப்பாராயின் பெரும்பயனைப் பெறுவர். சிகைக்கு ஒருமுகமணி ஒன்றும், தலைக்கு இருமுகமணிபதின்மூன்றும், சிரோஊர்த்துவத்திற்குப் பதினொருமுகமணி முப்பத்தாறும், செவிகளுக்கு ஐந்து, ஏழு, பத்து முகமணிகளில் யாதாவது ஒவ்வொன்றும், கழுத்திற்கு எட்டுமுகமணி முப்பத்திரண்டும், வயிற்றிற்கு நான்கு முகமணி ஐம்பதும், ஒவ்வோர்புயங்களுக்கும் பதின்மூன்று முகமணி பதினாறும், இருமணிக்கட்டுகளுள் ஒவ்வொன்றற்கும் ஒன்பது முகமணி பன்னிரண்டும், எக்கிய உபவீதத்திற்குப் பதினான்கு முகமணி நூற்றெட்டும், மார்பினுக்கு எந்த முகமணிகளாயினும் ஐம்பத்து நான்கும், அந்தந்தமந்திரபூர்வமாகத் தரிக்கக்கடவர்.

அக்க தீபிகை.

குடுமி யொன்றென் றணிசிரத்திற்
குலவு மிரண்டிற் பன்மூன்று
தொடுமே லதனிற் பன்னொன்றிற்
சொலுமா றாறு செவிகடமக்
கடுமைந் தேழ்பத் * தவையொன்றெண்
ணதிலெண் ணான்கே களமுதாக்
கிடு ‡ ஈரைம் பதுவாகிற்
கீரா றென்பான் மணிமணியே.

---

* அவை ஒன்று—அவற்றுள் ஒன்று. எண் அதில்—எட்டு முகமணியில்.

‡ ஈர் ஈர் ஐம்பது—நான்குமுகமணியில் ஐம்பது. ஒன்பான் மணி—ஒன்பதுமுகமணி.

* நூலிற் கோேழ் நூற்றெட்டு
  நுனிமார் பிற்கெம் முகமேனுந்
தாலத் தரியீ ரையபானு
  நகமந் திரமோ டள்புடனே
வேலன் றாதை முழுமுதலான்
  விண்ணோர் பெருமாள் றிரிபுரமுஞ்
சால வெரித்தான் றன்னக்கந்
  தருநீ ரக்கந் தரிநீரே.

சந்தி தாரணம்.

உருத்திராக்க மாலையை எக்காலத்துந் தரிக்க வியலாதவர் காலை, உச்சி, மாலை என்னுஞ் சந்தியா காலங்களிலாவது தரிக்கவேண்டும். பட்டுவத்திரத்தினல் மணிமாலையைச் சுற்றிப் பெட்டகத்துள்ளே வைத்திருந்து, சுத்த வுடம்பினராய்ச் சந்தியா காலங்களில் தரிப்பாராயின், சிவபெருமான் பிரசன்னராய் வேண்டிய இம்மை மறுமைப் பயன்களையெல்லா மீந்து, இறுதியிற் றந்திருவடிப் பேரின்பத்தையும் அளிப்பர்.

உருத்திராக்க உபவீதம்.

துவிசத்துவத்திற்காக உபவீதந் தரித்தல் விதியே. அவ்வுபவீதம் பருத்தி நூலாற் பெரும்பாலார்செய்து தரிக்கின்றனர். சிலர் வெள்ளி, பொன் இவற்றிற் செய்து தரிப்பது முண்டு. இவையெல்லாம் பிரமஞானத்தை (சிவஞான

* நூல் - உபவீதம். தருநீர் அக்கம் - தந்த நீரினின்றுந் தோன்றிய உருத்திராக்கம். நீரே - அணியுந் தன்மையீதுவே.

த்தை) எளிதிற்கொடுக்க மாட்டாவாம். அதுபற்றியேதேப் வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்த திருமூல நாயனாரும் "நாலுஞ் சிகையு நவலிற் பிரமமோ - நூலது கார்ப்பாச நுண்சிகை கேசமாம்" என்று திருமந்திரத்திற் கூறி மறுத்தனர். எளிதில் அத்துவித ஞானமாகிய திருவருண் ஞானத்தை யளிப்ப தெதுவெனில், உருத்திராக்க உபவீதமாம். அது நூற்றெட்டு மணிகள் கோவைசெய்து, பிராசாதமந்திரங்கூறித் தரிக்கப்படுமென்று வேதாகமங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆயிரமணிந்தவர் அரனெனப்படுவர்.

உச்சி, கழுத்து எனச் சொல்லப்பட்ட தானங்களெல்லாவற்றினுஞ் சேர்த்து ஆயிரம் என்னுங் கணக்காக உருத்திராக்கமணி அணிந்தவர் யாவராயினும்அவரைச் சிவந்த சடைமுடியையுடைய பரமசிவன் என்று, விஷ்ணு பிரமன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், மற்றையகணத்தவர்களும் வணங்குவர் என்று வேதாகமங்கள் முழங்குமே யாயின் அவரை மனிதரென்று கூறல் பாவமே யாம்.

பிரமோத்தரகாண்டம்.

ஆய மாமணி யாயிரம் புனைந்திடி லவரை
மாய னுன்முகன் புரந்தரன் வானவர் முதலோர்
பாயு மால்விடைப் பரனெனப் பணிகுவ ரென்றுற்
றாய மாமணி யிலங்தவர் மனிதரோ சொல்வீர்.

தரியாமையால் வருங்குற்றம்.

உருத்திராக்கத்தைத் தரிப்பதற்குக் கூசுகின்றவர் மக்களுட் பதரெனப்படுவர். அக்கீழ்மக்களைச் சுத்த சாட்

குண்ய பதியாகிய சிவபெருமான் வெறுத்துப் பார்த்தற்குக் கூசுவர், அவர் செய்யும் சிவபூசை, சிவமந்திரசெபம், சிவாலயசேவை முதலியபுண்ணியங்களெல்லாம் நிஷ்பலமாகும்.

சைவ சமயநெறி.

பூணுதே கண்டியிகினக் கூசியிடும் புல்லியரைக்
காணுதே காணு மரன்.

தரிக்குங் காலங்கள்.

சிவமந்திரசெபம், சந்தியாவந்தனம், சிவபூசை, சிவத்தியானம், சிவாலய தரிசனம், சிவபுராண படனம், தேவார திருவாசக பாராயணம், அவைகேட்டல், தீர்த்தமாடல், விரதமநுட்டித்தல், சிரார்த்தஞ்செய்தல்முதலிய இவைசெய்யுங் காலங்களில் ஆவசியமாகத் தரித்துக் கொள்ளல்வேண்டும்.

தரிக்கலாகாத காலங்கள்.

சயனிக்குங் காலத்தும், மலசலமோசனத்தும், புணர்ச்சியினும், நோயினும், சனனசௌசம், மரணசௌசம் என்னு மிக்காலங்களிலும் உருத்திராக்க தாரணஞ்செய்தல் ஆகாவாம். ஆயினும் சிகையினும், காதுகளினும், உபவீதத்தினும் எப்போதுந் தரித்துக்கொள்ளலாம். உருத்திராக்கந் தரித்துக்கொண்டு மாமிசபோசனம், மதுபானம், விபசாரமுதலிய பாவங்களைச்செய்தவர்களும், ஆசாரமில்லாது நடப்பவர்களுந்தப்பாது நரகத்தில்விழுந்து வருந்துவர்.

உருத்திராச்க தாரணமுறை.

எவ்வெத் தானங்களுக்கு எவ்வெவ்வளவு சொல்லப்பட்டதோ அவ்வவ்வளவு தரிக்க: முகம் முகத்தைப் பொரு

ந்தவும், அடி அடியைப்பொருந்தவும் இடையிடையே பொன்னாயினும், வெள்ளியாயினும், தாமிரமாயினும், முத்தானாலும், பவளமாயினும், பளிங்காயினும் இட்டு, வெண்பட்டிலேனும் பருத்தியிலேனும் இருபத்தேழு இழையினாலாக்கிய கயிற்றிற் கோத்து, நுனியிரண்டையும் ஒன்றாகக் கூட்டியதிலே நாயகமணியை ஏறிட்டுக்கோத்து முடிசெய்து தரிக்க. பொன் வெள்ளி தாமிரமுதலிய இவற்றையிடாது நாகபாசம், பிரமக்கிரந்தி, சாவித்திரி என்பவைகளுள் இயன்ற முடிச்சை யிடுதலுமாம்.

தரிக்குந் தானங்கள்.

குடுமி, தலை, காதுகள், கழுத்து, மார்பு, புயங்கள், கைகள் என்னும் எட்டுமாம். ஸ்நானஞ் செய்யுங் காலத்தில் உருத்திராக்கந் தரித்தல் வேண்டும். ஏனெனில் உருத்திராக்க மணியிற் பட்டு வடியுஞ் சலம், கங்கா சலத்துக்குச் சமமாகும் என்று சிவாகமங்கள் முழங்கு மாகலால்.

உருத்திராக்க பூசை.

உருத்திராக்கத்தைச் சிவலிங்கப் பெருமானாக நினைத்து அபிடேகங்கள் செய்து, புட்ப மாலைகள் சாத்திப் பூசை புரியக்கடவர். உருத்திராக்கத்தைப் பட்டு வஸ்திரத்திலிட்டு ஓம், ஹ்ராம், ஸ்ரூம், உறும், ஜ்ஞாம், றவூம், ப்ராம், றாம், றாமாபிஸ், ஹ்றம், ஈம், மம், க்ஷாம், க்ஷூம், சிக்ஷாரவும், வம், நம: என்னும் மந்திரத்தால் அபிமந்திரித்து,

"ருத்திராக்ஷ விருக்ஷ பீசாயாம் பூதசம்பூதயேதவே! நேத்ரத்திரயாய ருததிராய நமோலோக ஹிதார்மநே!!

என்னும் மந்திரத்தால் வந்தித்து, அபிடேகமுதலியன செய்து பின்னர் எடுத்துத் தரிக்க வேண்டும்.

உருத்திராக்க தாரண மந்திரம்.

கண்டிகைமாலை தரிக்குங் காலத்து, தலை, நெற்றி, கழுத்து, இருதயம் நாபி, என்னும் ஐந்து தானங்களிலும் முறையே யகாராதி நகார அந்தமான பஞ்சாக்ஷர நியாசஞ் செய்து, ஓம் ஸ்ரீம் சதாசிவாயநம:—ஓம் வன்னி சூரிய சோமாதிப தரய நம:—ஷட்திரிஞ்சத் தத்வாத் மகாய பரசிவாய நம:—ஓம் சோமாயை நம:—ஓம் சோமாயநம:—திரியம்பகாத்மனே நம:—ஸ்ரீகண்டாயநம:—ஓம் ஸ்ரீகண்டாதிமூர்த்தியாத்மகாய நம:—ஸ்ரீசர்வஞ்ஞாய நம:—ஓம் சுகாசனதி சோடசமூர்த்தி யாத்மகாய ஸ்ரீகண்டாய நம:—ஓம் ஸ்ரீம் சோம கலாத்மகாய ஸ்ரீசோம நாதாயநம:—ஓம் துவாதசாதித்தியா யாதிஷ்டாய ஸ்ரீமகாதேவாய நம:—ஓம் கேசவாதித் தியாதிபாய உமாபதயே நம:—ஓம் சதருத்திர வித்ச்வாராத்மகாய ஸ்ரீவிச்வேச்வராய நம:—ஓம் சதுஷஷ்டி கலாபேத உமாயுக்தாய ஓம் ஹீம் சனனஸ்தான பூதையே சர்வாத்மனே சர்வகால ரூபாய உமாபதயே நம: என்னு மந்திரங்களைச்சொல்லித் தரித்தல் வேண்டும்.

தரிக்கும் நியமமும் மந்திரமும்.

உருத்திராக்க மணியைக் குடுமியிலுந் தலையினும் ஈசானமா மந்திரஞ்சொல்லியும், காதுக ளிரண்டினும் தற்புருட மந்திரத்தினலும், கழுத்தில் அகோர மந்திரத்தினலும், மார்பில் வியோமவியாபினி மந்திரத்தினலும், புயங்களிலும்

கைகளிலும் பிரசாத மந்திரத்தினலுந் தரிக்கவேண்டும். ருத்திராக்கமாலையை யன்புடன் றரிசிப்பவர்க்கு இலக்ஷமடங்கு பலமுண்டாம். பரிசித்தவருக்குக் கோடிமடங்கு பலமுண்டாம். சரீரத்தில் தரிப்பவருக்கு ஆயிரகோடி மடங்கு பலமுண்டாம். கையிற்கொண்டு செபித்தவருக்கு அநந்த மடங்கு பலமுண்டாகும். ஆறுமுகமணி வலப்புயத்திலும், ஒன்பது முகமணி இடப்புயத்திலும், பதினொரு முகமணி சிகையினும், பன்னிரண்டு முகமணி காதுகளினும், பதினன்கு முகமணி சிரத்தினுந் தரிப்பது உத்தமம்.

உருத்திராக்க தாரணபிரீதி.

ஒருமுக மணி தரிக்கிற் சிவனுக்கும், இருமுக மணி தரிக்கிற் சிவசத்திக்கும், மூன்றுமுக மணி தரிக்கின் மும்மூர்த்திகளுக்கும், நான்குமுக மணிதரிக்கிற் பிரமனுக்கும், ஐந்துமுக மணி தரிக்கிற் சதாசிவ மூர்த்திக்கும், ஆறுமுக மணி தரிக்கின் அசுரரைத்தடிந்த ஆறுமுகப் பெருமானுக்கும், ஏழுமுகமணி யணியின் சத்த மாதர்களுக்கும், எட்டு முகமணி தரிக்கின் அட்டவித்தியேசுரர்க்கும், ஒன்பது முக மணி தரிக்கிற் கங்கைமுதலிய நவ தீர்த்தங்களுக்கும், பத்துமுக மணி தரிக்கின் பத்துத் திக்குப் பாலகர்களுக்கும், பதினொருமுக மணி தரிக்கின் பதினே ருருத்திரர்களுக்கும், பன்னிரண்டுமுக மணி தரிக்கின் விட்டுணு மூர்த்தியாகிய வாசுதேவர்முதலிய பன்னிருவர்களுக்கும், பதின்மூன்றுமுக மணிதரிக்கின் சதருத்திரர்களுக்கும், பதினன்கு முக மணி யணியின் அசுவினிதேவதைகளுக்கும், அட்ட

வசுக்களுக்கும், பதினைந்துமுக மணிதரிக்கிற் சந்திரன் வருணன் முதலிய தேவர்களுக்கும், பதினாறுமுக மணி தரிக்கின் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், பிரமா, விஷ்ணு, சிவபெருமான் யாவர்க்கும் பிரீதியாம் என்றறிக.

உருத்திராக்க அதிதேவதைகள்.

ஒருமுக மணிக்கு அதிதேவதை தற்பரசிவன்; இருமுகமணிக்கு அதிதேவதை ஸ்ரீகண்டபரமசிவன்; மூன்றுமுகமணிக்கு அக்கினிதேவன் நான்குமுக மணிக்குப் பிரமதேவன்; ஐந்துமுகமணிக்கு அதிதேவதை காலாக்கினி ருத்திரர்; ஆறுமுக மணிக்கு அதிதேவதை எம்பெருமானாராய சுப்பிரமணியக்கடவுளாம். ஏழுமுக மணிக்கு ஆதிசேடன்; எட்டுமுகமணிக்கு அதிதேவதை முன்னவராய விநாயகக் கடவுளாம். ஒன்பதுமுக மணிக்கு வைரவ மூர்த்தியாகும். பத்துமுக மணிக்கு விட்டுணுவும், பதினொருமுக மணிக்குப் பதினொருருத்திரரும், பன்னிரண்டு முகமணிக்

மும்மூர்த்திகள்-பிரமன், விட்டுணு, உருத்திரன். சத்தமாதர்கள் ஆவார்-பிரமாணி, நாராயணி, மாகேசுவரி, கௌரி, வராகி உருத்திராணி, இந்திராணி, என்பவர்களாம். அட்டவித்தியேசுரர் ஆவார்-அநந்தர்-சூக்குமர், சிவோத்தமர், ஏகநேத்திரர், ஏகருத்திரர், திரிமூர்த்தி, ஸ்ரீகண்டர், சிகண்டி எனவிவர்களாம். நவதீர்த்தங்களாவன-கங்கை, யமுனை, சரசுவதி, நருமதை, சிந்து, காவேரி, கோதாவிரி, சோணநதி, துங்கபத்திரை, என்பனவாம். பத்துத் திக்குப் பாலகர்-இந்திரன், அக்கினி, பிரமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன், பிரமன், விஷ்ணு என்பவர்களாம், பிரமன் பூமிக்கும், விஷ்ணு ஆகாயத்திற்கும் பாலகர். பதினொருருத்திரர்-மாதேவன், அரன், உருத்திரன், சங்கரன், நீலலோகிதன், ஈசானன், விசயன், வீமதேவன், பவோற்பவன், கபாலி, சௌமியன் என்பவர். முப்பத்து முக்கோடி தேவர்-ஆதித்தர் பன்னிருவர், அச்சுவினிகள் இருவர், ஈசர் பதினொருவர், வசுக்கள் எண்மர். கோடி ஈண்டு முடிவு எனப் பொருள் படும்.

குப் பன்னிரண்டாதித்தரும், பதின்மூன்று முகமணிக்குக் குமாரக் கடவுளும், பதினான்கு முகமணிக்குச் சிவமும் சத்தியும், பதினைந்து முகமணிக்குச் சதாசிவ நாயனாரும், பதினாறு முகமணிக்கு அனந்தேசுரருந் தேவதைகளாம்.

அவற்றின் பலன்.

ஒருமுகமணி தரிக்கிற் பிரம கத்தியைப் போக்கும். இருமுகமணி தரிக்கிற் கோகத்தியை நீக்கும். மூன்றுமுக மணி யணிந்தவர் ஸ்திரீகத்தி நீங்கப் பெறுவர். நான்கு முகமணி யணிந்தவர் நரகத்தி தொலையப் பெறுவர். ஐந்துமுகமணி யணிந்தாற் புணரத் தகாதவர்களைப் புணர்ந்ததனால்வரும் பாவமும், புசிக்கற் பாலன வல்லாதவற்றைப் புசித்ததனால் வரும்பாவமும் போம். ஆறுமுகமணி தரிக்கின் அது பிரமகத்திமுதலிய மகா பாதகங்களை யெல்லாம் நாசமாக்கும். ஏழுமுகமணி தரிக்கின் கோகத்தியையும் பொற்களவையும் போக்கும். எட்டுமுக மணி யணிந்தாற் குருபன்னியைப் புணர்ந்த பாவமும், பொற்களவும், துலாபுருடதானம், இரணிய கருப்பதானம், திலபதும தானம், சொர்ன்ன பூமிதானம், சொர்ன்னதேனு தானம், இலக்குமி தானம், திலதேனுதானம், சகத்திர கோதானம், இரணிய வசுவதானம், இரணிய கன்னிகாதானம், சொர்ன்ன கசமுதலிய தானங்களை வாங்கிய பாவமும், பிறர் அன்னத்தைக் கவர்ந்துண்ட பாவமும் நீங்கும். ஒன்பது முகமணி தரிக்கின் ஆயிரம் பிராணகத்தியும், நூறுபிரமகத்தியும், பூதம் பிசாசம், சர்ப்ப முதலியவற்றா லாகும் விக்கினங்களும் நீங்

கும். அணிமாமுதலிய சித்திகளும் முத்தியு மூண்டாம. பத்துமுக மணி தரிக்கின், அது நாள் கோள் பேய் பூதம் பிரமராக்கதம் முதலியவற்று லுண்டாகுந் தீங்குக ளெல்லாவற்றையும் போக்கும். பதினொரு முகமணி தரித்தால் அது ஆயிரம் அசுவமேத பலத்தையும், நூறு வாசபேய பலத்தையும், இலக்ஷங் கோமேதபலத்தையுங் கொடுக்கும். பன்னிரண்டு முகமணி தரிக்கின் அது கோமேத பலத்தையும், அசுவமேத பலத்தையும், சுவர்ண தான பலத்தையுங் கொடுக்கும். பதின்மூன்று முகமணி தரிக்கின் அது சர்வா பீட்டத்தையுஞ் சர்வ சித்தியையுங் கொடுக்கும்; பிதாவையும், மாதாவையும், சகோதரரையும், புத்திரரையும், கருவையுங்கொன்ற பாவத்தையும்போக்கும். பதினான்கு முக மணி தரித்தால் தேவர் முனிவர் முதலாயினோ ரெல்லாரையும் வசப்படுத்திச் சிவ பதத்தைக் கொடுக்கும். பதினைந்து முக மணி தரிக்கின் சகல பாவங்களையும் நீருக்கும். இந்திரன், பிரமன், விஷ்ணுமுதலினோரது பதவிகளினுள்ள போகவின்பங்களையும் வசமாக்கும். பதினாறு முகமணி தரிக்கின் சிவசாயுச்சிய வாழ்வையளிக்கும். இவற்றுள் பதினாலு, பதினைந்து, பதினாறு முக மணிகள் கிடைப்பதருமை யருமை.

சித்தாந்த சிகாமணி-

வேதியர்க்கனையத்ததுக்கொண்மகவினுக்குத்
தீதிழைத்தவன்கள்ளுண்ணிசெய்க்ஙன்றிசெற்றோன்
போதநற்குருதற்பரன்பொன்கொளியென்னும்
பாதகத்தினினீங்குவன்பரன்மணிதரிப்பின்.

செபமாலை யிலக்கணம்.

உருத்திராக்கத்தைத் தரிப்பதே யன்றி, சிவமந்திரம், தேவி விநாயகர் வைரவர் வீரபத்திரர் கந்தர் என்னு மிவர்களின் மந்திரங்களையுஞ் செபித்தற்கு, மாலையாகக்கொள்ளுதலும் விசேடமாம், ஸ்ரீ பஞ்சாக்கராதி செபிப்பதற்கு விரலினும் விரலிறை யெண்மடங்கதிகமாம். அதனினும் சங்குமணிமாலை பத்து மடங்கு அதிகம். அதனினும் புத்திரதீபமணிமாலை நூறு மடங்கு அதிகம். அதினும் பவளமணிமாலை ஆயிர மடங்கதிகம். அதனினும்படிக மணிமாலை பதினாயிர மடங்கதிகம். அதனினும் முத்துமாலை இலக்ஷமடங்கு அதிகம். அதனினுந் தாமரை மணிமாலை பத்திலக்ஷமடங்கு அதிகம் அதனினும் பொன்மணிமாலை கோடிமடங்கதிகம். அதனினுந் தருப்பைப்பவித்திர முடிச்சுமாலை பத்துக்கோடி மடங்கு விசேடித்தது. அதனினும் அக்ஷரமணிமாலை நூறுகோடி மடங்கு அதிகம். அதனினும் மாணிக்கமாலை ஆயிரகோடிமடங்கு உயர்ந்தது. மரகதமணிமாலை விந்துமடங்கதிகம். அதனினும் பாதரசமணி கற்பமடங்கு அதிகம். அதனினும் உருத்திராக்கமாலை யநந்தமடங்கு அதிகம். ஆகலால் உருத்திராக்கமணிமாலையையே செபமாலையாகக் கொள்க. "கண்டிகாம் தாலுநாபத்வா" என்ற சுலோகத்தாற் காமிக ஆகமம் விதந்துரைத்த செபமாலைக்கு, இரண்டு மூன்று: பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று முகமணிகள் ஆகாவாம். 108, 54, 27 என்னும் அளவினவாய மணிகளாற்செய்க. மோட்சத்தை விரும்பினவன் இம்மூவகைமாலைகளுள் ஒன்

ளூற் செபிக்க. முத்தியை விரும்பினவன் 25 மணிகொண்ட வாலையினுற் செபிக்க. செபமாலையை நாயகமணி யில்லாம லுஞ் செய்தலுண்டு. அதனாலே பாவமுமில்லை; பலனும் அதிகம் இல்லை. செபிக்கும்போது செபமாலை அந்நியர் கண்ணுக்குப் புலப்படிற் செபங்கள் பிரயோசனப்படா. ஆதலால் அதனைப் பிறர்காணுவண்ணம் பரிவட்டத்தினுல் மூடிக்கொண்டு செபிக்கக்கடவர். செபிக்கும்போது செப மாலையின்மணிகள் ஒன்றோடொன்று ஓசையுறிற்பாவமுண் டாம். அதனை நடுவிரல் மூன்றிலும் வைத்துப்பெருவிரலி னாலே தள்ளிச் செபிக்க. முத்திகாமி செபமாலையை மே னோக்கித் தள்ளியும், போககாமி கீழ் நோக்கித் தள்ளியுஞ் செபிக்க நாயக மணியைக்கடந்து செபிக்கிற்பாவஞ்சேரும்.

செபமாலைக்குமணி கொள்ளு மிடத்து எல்லாம் ஓரே விதமான முகங்களையுடையனவாகக் கொள்ளுதலே தகுதி. பலவித முகமணிகளையுங் கலந்து செய்யிற்குற்றமாம்.

செபமாலை கொள்வோர் அளவு, நாடி, திக்கு, ஆசனம், பிரதிட்டை முதலியனவற்றை யறிதல் முக்கிய மாதலாற் கூறுவாம்.

செபமணி யளவு.

நெல்லிப் பழம்போன்ற மணி உத்தமம். இலந்தைக் கனிபோன்ற அளவினையுடைய மணி மத்திமம். கடலைப் பிரமாணமுள்ள மணி கனிட்டமாகும். அதிபெரியவும், அதிசிறியவும், பின்னமுள்ளவும், இலகுவாயிருப்பவும், விர ணம், கண்டம், ஜீரணம் முதலிய குற்றங்களில்லாதனவும்,

திடம், வட்டம், பொன்மய முதலிய நன்மை வாய்ந்தவு மான மணிகளையே கொள்ளல் வேண்டும்.

உருத்திராக்க விசிட்டம்.

உத்தமமே யாமலகத் தின்கனிக்கொப் பானகண்டி
மத்திமமா குமிலந்தை வண்கனிக்கொப்-பித்தலத்து
ணீசஞ் சணவித் திணையென்ன வேநினைக
பாசவிதம் பாற்றநினைப் பார்.

செப நாடி.

உருத்திராக்க மணிமாலை கொண்டு செபிப்போர் முத்தியை விரும்பிச் செய்யுங்கால், பிங்கலைநாடி நிகழுங் காலத்திற் செபிக்கக்கடவர். புத்தியை விரும்பினோர் இடைநாடியாகிய சந்திரநாடி நிகழுங் காலத்திற் செபிப்பாராக. புத்தி முத்தி என்னும் இரண்டனையும் விரும்பினர் பிங்கலை, இடை என்னும் இருநாடிகளும் ஒத்து நிற்குஞ் சுழுமுனை யாகிய பிரமநாடி நடக்குங் காலத்திற்செய்க. பிங்கலை நாடியாவது பிராணவாயு வலமூக்கிற் சஞ்சரிக்குங் காலம். இடைநாடியாவது அவ்வாயு இடமூக்கில் நிகழ்ந்து நிற்குங் காலமாம்: சுழுமுனையாவது அவ்விரண்டிற்கும் நடுவே நிற்குங் காலம்.

திக்கின் பலன்.

உருத்திராக்க மணி கொண்டு செபிக்குங் காலத்து, கிழக்குத் திக்கு நோக்கிச் செபிக்கின் உலகவசிய முண்டாம் தென்கிழக்கு ஆயின், வியாதி யுண்டாம். தெற்கெனில்

அபிசாரவிருத்தி. தென்மேற்கு ஆனால் துவேஷ முண்டாகும். மேற்கு நோக்கிச் செய்தால் தனலாபம் உண்டு. வடமேற்கு ஆனால் ஆகருடணம் மேன்மேல் வளரும். வடக்கு முகமாயிருப்பின் சாந்தி விளையும். வடகிழக்கு முகமாக விருந்து செபிக்கின் சிவசாயுச்சிய முத்திசித்தியாம்.

செப ஆசனங்களும் பலமும்.

யோகாசனங்கள் ஆகிய சித்தாசனம் முதல் அர்த்தாசனம் இறுதியாகவுள்ள எண்பத்து நான்கினுட் சிறந்த பத்திராசனம், முத்தாசனம், மயூர ஆசனம், சித்தாசனம், பதுமாசனம், சுவத்திகாசனம், வீராசனம், கோமுக ஆசனம் சுகாசனம் என்பன, செபஞ்செய்தற்காவது, விபூதி உருத்திராக்க தாரணஞ் செய்தற்காவது உத்தமோத்தமமாகும் அவற்றால் எண்ணிய காரிய மெளிதினெய்தும். இவையன்றிக் கிருஸ்ணாசனம் ஞான விருத்தியையும், புலித்தோல் ஆசனம் முத்தி இலக்குமீகரம் என்பவற்றையும், வஸ்திர ஆசனம் வியாதிநிவிர்த்தியையும், கம்பள ஆசனம் சௌக்கியத்தையும், சித்திரக் கம்பள ஆசனம் அறம் பொருளாதியவற்றையும் தரும். வேணு ஆசனம் தரித்திரத்தையும், பாடாண ஆசனம் (கல் ஆசனம்) வியாதியையும், பூமியாசனம் துக்கத்தையும் மந்திர நிர்ப்பலத்தையும், தாருகாசனம் கேட்டினையும் வியாதிகளையும், திருணாசனம் புகழ் நசிவையும், பல்லவ ஆசனம் சித்தவிப்பிரமத்தையும், கறுப்பு வத்திர ஆசனம் அபிசாரக் கிரியைகளையும் உண்டாக்குமென்று மதங்க ஆகமமும் உரைக்கின்றது.

உருத்திராக்க விசிட்டம்.

கருமானுரிஞான விர்த்தியினைக் காட்டும்
வரிவேங்கைத் தோன்முத்தி வாய்க்கு—மூரமுடைய
கம்பளந்துன்பங் களையுமிழைக் கலிங்கம்
வெம்புமுட னேயினைவிட் டும்.

மரப்பலகை யாக்கும் வறுமையினை வன்கல்,
வருத்தும் பிணியால் வடிவை—யுரத்ததிலக்
துன்பந் தருமிவற்றை யெல்லாந் துறந்துறைக
வன்புடன்முன் சொன்னாத னத்து.

ஆகமத்திரட்டு.

சித்தமரி நுணலேனஞ் சுகமீன்கூர்மந்
திரிசூலங்குக்குடமே கருடநாகம்
பத்திரஞ்சௌவியாசமிபங் கடகம்யோனி
பதுமம்பதாசனங்கனிட்டஞ் சிலைபல்லாடை
யத்தமுடன்வீரமுற்கம் வாசமாதி
யறையெண்பா னுன்கிவற்றுளதிகமென்ப
மெத்ததிகபலன்றருமா லக்கவடமிணைந்தோர்
மேற்கொளீஇச்செபிக்கின்வரு பலனுரைக்குமேவா.

செபமாலைப் பிரதிட்டை.

முற்சொல்லிய இலக்கணப்படி கோவை செய்த செப மாலையை, பரமசிவனைப் பூசை பண்ணுவதுபோற் பூசை செய்து கொள்ளக் கடவர். பிரதிட்டை செய்த மாலைகொண்டு செபிக்கினன்றிப் பெரும்பய னெய்தாரெனச் சிவாகமங்கள் செப்பா நிற்கும். அப்பிரதிட்டையைக் கூறுவாம்.

உருத்திராக்க மாலையைச் சுத்தமுள்ள மண்டபத்திலே பீட மொன்றனில் எழுந்தருளச்செய்து, ஓம்சத்தியோசாதாயநம என்று எண்ணெய்க் காப்பு முதலியவற்றால் அபிடேகஞ் செய்து, ஓம் வாமதேவாயநம என்று குச்சுப்புல்லுச்சாத்தி ஓம்இருதயாயநம என்று கந்தபுட்பங்கள் சாத்தி, ஓம்அகோ ராயநம என்று தூப தீபங் கொடுத்து, ஓம் தற்புருஷாயநம என்று திருவொற்றாடை சாத்துக. அதன்பின் ஒவ்வோர் மணியையுந் தொட்டு ஓம்ஈசானாயநம என்று, நூறுநூறுரு விற் குறையாமல் அபிமந்திரித்து, நாயகமணியைத் தொட்டு ஈசானாதி பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களினாலே நூறு உருக் குறையாமற் செபித்துப் பூசைசெய்து கொள்ளக்கடவர்.

செபமாலை வகையும் பலமும்.

இங்ஙனங் கொள்ளப்பட்ட செபமாலை யில்லாவிடின் புத்திரதீபமாலை, சங்குமணிமாலை, பவளமணிமாலை, முத்து மணிமாலை, படிக மணிமாலை, தாமரை மணிமாலை, பொன் மணிமாலை, தருப்பை முடிச்சு மாலை யென்னு மிவைகளி னொன்று கொண்டு செபிக்கக் கடவர். இவைகளுங் கிடை யாதவிடத்து விரலினாலேனும், விரல் இரேகையினாலேனுஞ் செபிக்க. விரலாற்செபித்தலினும் இரேகையாற் செபித்த லின் வரும் பலம் எட்டு மடங்கு அதிகம்; அதனினும் புத்திரதீப மாலையாற் செபிக்கின் பத்து மடங்கும், சங்கு மணிமாலையால்வரும் பலம் நூறு மடங்கு அதிகமும், பவள மாலையால் வரும் பலம் ஆயிரமடங்கு அதிகமும், படிக மாலையால் வரும்பலம் பதினாயிரமடங்கு அதிகமும், முத்து

மாலையால்வரும் பலம் இலக்கம் பங்கு அதிகமும், தாமரை மணி மாலையால்வரும் பலம் அதனினும் பத்திலக்கம் பங்கு அதிகமும், பொன் மணி மாலையால் வரும் பலம் கோடிமடங்கு அதிகமும், தருப்பை முடிச்சால் வரும் பலம் கோடா கோடி மடங்கு அதிகமுமாம். உருத்திராக்க மாலைகொண்டு செபித்தலால் வரும் பலத்திற்கோ ரளவின்று. அது அநந்த மடங்கு அதிகமென்க. இவ்வாறு சைவ புராணத்திற் சொல்லப்பட்டது.

விரலிறைகளாற் செபிக்குமுறை.

விரலிறை கொள்ளுமிடத்து வலக்கையை உத்தரீயத்தால் மூடிச் செபிக்கவும். பிராதக் காலையில் நாபிக்குநேராகவும், உச்சிக் காலத்தில் மார்பிற்கு நேராகவுங் கையை வைத்துக் கொண்டு செபிக்கக்கடவர். விரல் இறைகளுள் அணிவிரலின் நடுவிறையைப் பெருவிரல் கொண்டு முதலிற் றொட்டு, பின் மூன்றா மிறையையும், நடுவிரலின் மூன்றாமிறை இரண்டாமிறை அடியிறையையும், அணிவிரலின் அடியிறை, சிறுவிரலின் அடியிறை, இரண்டாம் மூன்றா மிறைகளையும், அதன்பின், அணிவிரல்நுனி, நடுவிரல்நுனி, சுட்டுவிரல் நுனிகளையும், அதன் பின்னர்ச் சுட்டுவிரலின் மூன்றாம் இரண்டாம் இறைகளையும், அடியிறையையுந் தொட்டு முறையே யெண்ணி முடிக்கவும்.

உருத்திராக்க மாலையின் பயன்.

உருத்திராக்கத்தைச் செபமாலையாகக் கொண்ட விடத்து நூற்றெட்டு அல்லது, முப்பது கொண்ட மாலையாற்

செபிக்கின் குற்ற மற்ற ஐசுவரியமும், இருபத்தேழு உள்ள வற்றாற் செபிக்கின் அழியாத பதவிச் செல்வமும், இருபத்தைந்து கொண்டவற்றாற் செபிக்கின் சிவசாயுச்சிய முத்தியும், ஐந்து மணி கொண்டதனாற் செபிக்கின் போகமும், ஆறுமணி சாந்தியும், இருபத்தாறிற் செபிக்கின் செல்வ விருத்தியும், இருபத்திரெட்டுள்ள தனாற் செபிக்கின் புஷ்டியும், முப்பத்திரண் டுடையதனுல் வெற்றியும், ஐம்பதினுற் காமிய கருமப் பிராத்தியும், நூற்றைந்துமணி கொண்டதனாற் போக மோட்சங்களுஞ் சித்திக்கும். பதினைந்துகொண்ட மாலையாற் செபிக்கின் அபிசார முண்டாம்.

வாயுசங்கிதை.

நன்கா முப்பதினிற் செபிக்கினவையில் பொருளுண் டாமொருமூ
வொன்பான் மணியிற் செபிக்கி லரு துயர்ந்த செல்வ முண்டாமால்
இருபத் தைந்து மணியி னற்செபிக்கின் முத்தி யெய்துமா
லரிய மணிகள் பதினைந் தாற்செபிக்கி லாபிசா ரந்தான்.

உருத்திராக்க விசிட்டம்.

முத்திக்கை யைந்தினுன் முற்றுஞ் செபமாலை
புத்திக்கு நூற்றெட்டா கும்புகலி - னத்தமுமாம்.

செபிக்கும் வகையால் வரும்பலம்.

உருத்திராக்க மாலைகொண்டு செபிப்போர், மேருமணியென்னும் நாயக மணியை யெண்ணிற் சேர்க்காமற் செபிக்கக்கடவர். செபிக்கும் போது துறவறத்தாற் செபமாலையை மேலாகவும், இல்லறத்தார் கீழாகவுந் தள்ளக்கடவர். தள்ளுமிடத்துப் பெருவிரலாற் றள்ளின் அடைதற் கரிய

முத்திப்பேறுண்டாம். சுட்டு விரலாற் றள்ளின் சத்துரு வெற்றி யுண்டாம். நடுவிரலாற் றள்ளின் திரவிய விருத்தி யுண்டாம். அணிவிரலாற் றள்ளினால் வியாதி நீக்கமும், சிறுவிரலாயிற் சகல நன்மையுமுண்டாம். மானத செபத்திற்கு மாலையை மேலேற்றியும், உபாஞ்சு வாசகம் என்பவற்றிற்கு மாலையைக் கீழிறக்கியுந் தள்ளுக. முன்னைய மானத செபத்திற்குப் பெருவிரல் அணிவிரல்களாலேனும், உபாஞ்சினுக்குப் பெருவிரல் நடுவிரல்களாலேனும், வாசக செபத்திற்குப் பெருவிரலாலேனும், சுட்டு விரலாலேனுந் தள்ளக்கடவர்.

செபிக்குந் தானங்கள்.

உருத்திராக்க மாலையைக் கையிலேந்திக்கொண்டு வீட்டினிருந்து செபிக்கின் ஒருமடங்கு பலமும், பசுக் கோட்டத்தி லிருந்து செபிக்கின் நூறு மடங்கு பலமும், நந்தனவனம், ஆரணியம் என்னு மிவைகளில் இருந்து செபிக்கின் ஆயிரமடங்கு பலமும், மலையிலிருந்து செபிக்கிற் பதினாயிர மடங்கு பலமும், கடற்கரை நதிக்கரைகளி னிருந்து செபிக்கின் இலக்க மடங்கு பலமும், விநாயகர் ஆலயம், சிவாலயம், தேவி குகாலயங்களிலே இருந்து செபிக்கிற் கோடி மடங்கு பலமும், அந்தக் கடவுளரின் றிருமுன்னர் இருந்து செபிக்கின் அனந்த மடங்கு பலமுமுண்டாம். சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, குரு, தீபம், நதி, பிராமணர், பசுக்கூட்டம் என்பவற்றிற்கு முன்னர் எதிர்முகமாக இருந்து செபிக்கக்கடவர். கிழக்கு நோக்கிச் செபிக்கின் விரும்பிய பொருள்

கள்யாவுந் தமது அருகில் வசப்பெறுவர். தெற்கு நோக்கிச் செபிக்கின் அபிசார முடையராவர். மேற்கு நோக்கிச் செபித்தோர் இட்டசித்தி யடைவர். வடக்கு நோக்கிச் செபிப்போர் வியாதிகள் நீங்கப்பெறுவர்.

செபிக்கக்கூடாத தானங்கள்.

நாற்றெருக்கூடுமிடத்திலும், படுக்கையிலும், நடந்து கொண்டும், நின்று கொண்டும், இருளினும், அசுத்த பூமியினும், வாகனத்தின் மேலும் இருந்து கொண்டு செபிக்கக் கூடாது. செபிக்குமிடத்து அங்கிதரித்திருத்தல், தலையில் வஸ்திர மணிந்திருத்தல், குடுமியை விரித்து விடல், கௌபீனம், பவித்திரம் என்னு மிவை யணியாமை, வார்த்தையாடல், கழுத்திற் புடைவை சுற்றியிருத்தல், ஆசாரமில்லாமை, கோபம், பெருநகை புரிதல், தும்மல், சோம்பல், காறியுமிழ்தல், சண்டாளரைப் பார்த்தல் என்னு மிவைகள் ஆகாவாம். இவைகளுள் ஒன்று நேர்ந்தால் மும்முறை யாசமனம்புரிந்து, அங்க நியாசஞ்செய்து செபிக்கக்கடவர்.

உருத்திராக்கங்களுட் பூசைக்குச் சிறந்தன.

உருத்திராக்கத்தைச் சிவலிங்கப் பெருமானாக நினைத்துப் பூசிக்க. அவற்றுள்ளும் பூசைக்குச் சிறந்தனவாகக் கூறப்பட்டனவுமுள. அவை வருமாறு:—

ஒருமுக முள்ளமணி, ஐந்துமுகமணி, பதினொரு திருமுகமணி, அருள்பொருந்திய பதினான்கு முகமணி என்னு மிம்மணிகளே பூசித்தற்கு மிகச் சிறந்தவைகளாம். இவைகளுள் ஒன்றை நாடோறும் அருச்சித்து வழிபடுவோர்

மேலான செல்வ மென்னும் பெரும்பேற்றை படைவார்கள் என்று வேத சிவாகமங்கள் விளம்புகின்றன.

உருத்திராக்க முண்டாகுந் தானங்கள்.

ஒருமுகமணி முதற் பதினறு முகமணி வரையுமுள்ள பெருமணிகள், இந்தியாவில் நேபாளம் என்னுந் தேசத்தில் விளைகின்றன. கௌரிசங்கம், சாலக்கிராமம் முதலியனவும் அங்கேயே தோன்றுகின்றன. இமயமலைக்கு அணித்தாய் கங்கை முதலிய புண்ணியநதிகள் பொருந்தியதாய், சரவண வாவி, பதுமை, மானசரசு என்னுந் திவ்விய தீர்த்தங்களை யுஞ் சார்ந்துள்ளது அத்தலமே. ஆதலால் சாலவனம் என் னும் புண்ணியக்ஷேத்திரம் அதுவேயென்ப. ஆங்குள்ள பாரம்பரிய அரசர் ஆங்கில அரசிற்குட்படாது சுவதந்திரமா யாளும் வன்மையுடையர். அது இவ்வுருத்திராக்கப் பலன் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. ஒருமுக மணிமுதற் பதி னறு முகமணி வரையுமுள்ள வெண்ணிற மணிமுதலாய எண்பது வகை யுருத்திராக்கங்கள் யாவும் அவ்வரசர் பூசா மண்டபத்தில் இருக்கின்றன அவற்றை நாடோறும் பூசித் தே தாம் உணவையுண்பர். உருத்திராக்கதானம் அடியார்க ளுக்கு அவ்வரசரால் முறைமைப செய்யப்படுகின்றது. செப மணிகள் சிங்கப்பூர் என்ற தலத்தில் விளைகின்றன. இவ்விரு வகை மணிகளும் காசி க்ஷேத்திரத்திலே கொண்டுவரப்பட் டுத் துளை முதலிய இட்டுச் சுத்தப்படுத்தப் படுகின்றன.

கண்டிகைச் சுத்தி.

உருத்திராக்க மணியாவது, மாலையாவது கையினின் றுந் தவறிக் கீழே விழுமாயின், எடுத்துக் கண்களிலே யொ

ற்றிக் கொண்டு, சுத்தோதகத்தால் அபிடேகஞ் செய்து, மலர்கொண்டு அருச்சித்து, காயத்திரி மந்திரம் நூற்றெட்டுச் செபிக்கின் அக்குற்றம் நீங்கும். செபமாலைக் கயிறு அறுமாயின் அவ்வாறே யருச்சித்துக் கோவை செய்து, அகோர மந்திரத்தை நூறுதரஞ் செபிக்க. அவற்றைத் தாழ்ந்த சாதியார், பொய்யர், வியபிசாரஞ் செய்வோர், மதுமாமிச பக்ஷண முடையோர், சிவ தீக்ஷை பெறுதார் என்னு மிவர் தீண்டுவாராயின் பஞ்சகௌவியத்தால் விதிப்படி யபிடேகஞ் செய்து தரிக்க. வீட்டுக்கு விலக்காயிருக்கும் பெண்களும், அந்நியருந் தீண்டுவாராயின் மனநொந்து, அவற்றை விடுத்து வேறுகொண்டு தரிக்க.

அக்க தீபிகை.

அக்கமறுவிழின்விழியினெற்றிசேரட்டிமலாருச்சித்தேத்தி
நக்கனவன்காயத்ரிநூற்றெட்டுநவின்றணிகபாசநாசத்
தக்கணத்தேயவ்வாற்றினகோரநூறுரைத்தணிகவற்பர்தீய (கொள்க.
ரொக்கிடினேனையந்தாட்டபூத்தவளந் தியர்தொடின்வேறென்றே

செபம் செய்யும் மந்திரமுறை.

செபஞ்செய்யுங் காலத்தில் இரேசக பூரக கும்பகத்தை அகாரம், உகாரம், மகார மென்னு மந்திரங்களாற் செய்து, தண்ணீர் நிறைந்த குடம்போல அசைவற்று இருந்து, உருத்திராக்க தாரணத்துடன் செப மாலையைக் கையிற் கொண்டு, முற்கூறிய முறைப்படி மந்திரங்களை அவற்றி னியல்புடன் செபிக்க வேண்டும். இறுதியில் பட்காரத்தை யுச்சரிக்கிற சம்பந்தத்தால் அவ்வப்போது முடிச்

சுகளைப் பாவித்து, உச்சரிக்கும் கிரமமறிந்துசெய்க. வத்திரத்தாலே செபமாலையைமறைக்க. ஏனெனில் ஞானசாரியன் பார்த்தாலும் செபம் சேதப்பட்டு நிஷ்பலமாகும். மந்திரமல்லாத மற்றொரு சொல்லைச் சொல்லற்க. பஞ்சாக்கர செபஞ்செய்யுங் காலத்தில் அந்தணர் முதலிய மூன்று குலத்தாரும் ஓம் என்னும் பிரணவங்கூட்டிச் செபிக்க. நாலாவது குலத்தராய வேளாளர் அப்பிரணவ மில்லாமலே செய்யக்கடவர்.

மேளாமந்திர செபத்தில் ஒவ்வோர் மந்திரங்களிலுங் குருவையும் ஐம்பது அக்ஷரங்களையும் உச்சரித்துக் கொண்டு, செபத்தின்முத லிடை கடைகளிலும் மாதிருகாக்ஷரத்தோடு செபித்தல் முறையாகும். மேளாமந்திரம் மாலாமந்திரம் எனவும்பெயர் பெறும். இது விருத்தாப்பியத்தில் அதிக பலத்தைத்தரும் ஏனைய மந்திரங்கள் யௌவன காலத்து அதிக பலத்தை யளிக்கும். பூத முதலிய மந்திரங்கள் இளமையிற் குறைந்த பலனையளிக்கும். பஞ்சாக்ஷரம், குகசடாக்ஷரம் எக்காலத்தும் பலனளிக்கும். ஸ்வாகா, நம:, சேஷ பதங்கள் இம்மூன்றும் ஸ்திரீ பும்ச நபுஞ்சக லிங்கங்களாம். வசியம், உச்சாடனம், விடம் என்னும் பிரயோகங்களிற் புருட தெய்வங்களும், வியாதி நீக்கத்தில் ஸ்திரீ தெய்வங்களும், ஏனையகாரியங்களில் நபுஞ்சக தெய்வங்களும் கொள்ளப்பட்டற் குரியன சத்துரு பீசங்களை யுடைய மந்திரம் நாசத்தைச் செய்யும். செப அளவு சொல்லப்படாத மந்திரங்களைச் செபிக்கும் அளவு, எட்டு இலக்க

மாகச் சொல்லப்படும். சகல மந்திரங்களுக்கும் உதய கால மே மிகச்சிறந்தது. மாதிருகா மந்திரம், ஐம்பது உருத்திர பேதங்களோடும், அத்துணை உருத்திரி பேதங்களோடும் விளங்கா நிற்கும்.

அசபா மந்திர செபம்.

அசபாகாயத்திரி, மந்திரங்களுள் விசேடித்தது. அது ஹம்சம், ஸோஹம் என்னும் இருவகைத்தாய் விளங்கும். அசபா காயத்திரி எனினும், அசபை எனினும், சிவமந்திரம் எனினும், அங்குசமந்திரம் எனினும் பொருந்தும். இது முதலிற் சிவபெருமானிடத்தி னின்று நந்திதேவரும், அவரிடத்தினின்றும் பிரமதேவரும் அவரிடத்தினின்று சுக்கிரனும், அவன் வயினின்றும் கயமுனிவரும், அவருழை வியாழப்புத்தேளும், அவருழை நின்று முனிவரும் பெற்றுப் பூமியிற் பரந்தது. இதனை யன்புடன் செபிக்கின் இறந்தவர் துயிலினின்றும் எழுவார்போல் எழுந்திருப்பர் அன்றி நினைந்த வெலாங் கைகூடும். முத்தியுஞ் சித்திக்கும். இதற்கு அதிதேவதை சிவபெருமானே. தேவதை, விநாயகக் கடவுளாகிய பரமாங்குசனே. பீசம்-ஹம். சத்தி-சுவாகாஎன்பதாம். கிலகம்-ஸோகம் ஆகும். காநியாசஞ்செய்து, உரிய பல்லவத்தால் அங்கநியாசம் செய்து, அருணோதயகாலத்திற் செபிக்கத்தொடங்கி, அத்தமயனத்திற்குள் இருபதினாயிரத்து அறுநூறு உருச்செபிக்க, கணபதிக்கு 600, பிரமற்கும் விட்டுணுவுக்கும் அவ்வளவு, உமாபதிக்கு 6000, சீவான்மாவிற்கு 1000, பரமான்மாவிற்கு 1000, ஞானசாரிய

னுக்கு 1000 ஆக, "அசபாகாயத்திரி மந்திரசெயம் நிவேதி யாமி" என்று செபிக்க. இதனை மௌனமாகவே யிருந்துசெபிக்க." உன்னுமலுன்னு முரைமந்திரம்" என்றுவில்லிபுத்தூரர்பாரதமுங் கூறுவது காண்க,

நிர்மல பஞ்சாக்ஷர செபம்.

எல்லா மந்திரங்களினும் மிகச்சிறந்தது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே. அதற்கு ஒப்பானதும் உயர்வானது மானமந்திரங்கள் ஒன்றுமில்லை. இப்பஞ்சாக்ஷரம் பலவகையாதலை இந்நூல் 23-ம் 24-ம் பக்கங்களிற்காண்க. அந்தப் பஞ்சாக்ஷரங்கள் எல்லாவற்றிலும் மேலது நிர்மல பஞ்சாக்கரம். அது, நிர்மல சாக்கிர பஞ்சாக்கரம், நிர்மல சொப்பன பஞ்சாக்கரம், நிர்மலசுழுத்தி பஞ்சாக்கரம், நிர்மல துரிய பஞ்சாக்கரம், நிர்மல துரியாதீத பஞ்சாக்கரம் என ஐவகைப்படும். அவற்றின் வகையையெல்லாஞ் சித்தாந்தசாதனம் என்னுநூலிற் காட்டியுள்ளாம். ஆங்குக் கண்டுணர்க. இவை மற்றைக்காலங்களைப் பார்க்கினும் அர்த்த ராத்திரியிற் செபிக்கின் மிகுந்த பலனை யளிக்கும். இவற்றை யநுட்டித்துச் செபித்தவர் சர்வ சித்திகளையும் பெற்றுச் சிவஞானம் அடைந்து திருவருளுருவினராய் அத்துவித முத்தியை யடைவார்.

உருத்திராக்கத்தாற் பயனடைந்தவர்.

உருத்திராக்க தாரணத்தானும், தரிசனத்தினும், பரிசத்தானும், இகபர சாதனங்களையடைந்த வுயிர்த்தொகைகளோ அளவில்லனவாம். அவை தொகையை வரையறுக்க நினைப்பது இதுகாறும் இறந்தாரை யிவ்வளவினர்

என்று எண்ணுவது போலும ஆயினும் முக்கியமான சிலா து சரிதத்தைக் காட்டுவாம். நந்தியென்னுந் தேசத்திலே யுள்ள சிவதலத்திலிருந்த நந்தை யென்னுந் தேவதாசியால் வளர்க்கப்பட்ட சேவலும், குரங்கும், உருத்திராக்கம் அணியப் பெற்றமையால் உயிர்துறந்தவுடன் முறையே காஸ்மீர தேசத்து அரசனுனபத்திரசேனன் மனைவி யிடத்திற் சுதன்மா என்னும் பெயரையுடைய புத்திரனுகவும், அவன் மந்திரி மனைவிவயிற்றில் தாரகன் என்னும் பெயரை யுடைய புதத்திரனுகவும் பிறந்து, உலகு தனிபுரந்து சிவசாயுச்சிய முத்தியையடைந்தன. அணிவித்தமையால் நந்தையும் அந்தக்கதி யடைந்தாள். புட்கர தேசத்து அரசனுகிய சௌமியன் என்பவன் அணிந்து சத்துருபயம் நீங்கப்பெற்முன். அவன்மனைவியாகிய வசுமதி என்பவள்தரித்து விசேட அழகும் சற்புத்திரப்பேறும், சிவபெருமான் றிருவருளும் பெற்ருள், காலஞானி என்னும் அரசி தன்னுயகனை கமலாக்கனென்னும் அரசன் றன்னைப்போல உருத்திராக்கந் தரியாமையால் அவனேடு கூடச்சம்மதிக்காது, விஷ்ணுவால் அதன்பெருமையை யுபதேசிப்பித்துத் தரிப்பித்துவாழ்ந்து முத்தியடைந்தனள். பூச்சக்கரமென்னும் நகரத்திருந்த சுப்பிரதீபர் என்னும் பிராமணர் தங்குலத்தோடு முத்தியடைந்தனர். ஒருபூனை யுருத்திராக்க தாரணஞ் செய்து காணப்பட்டமையால் இந்திரனும் வணங்கித் தன் ஐந்தருவுளொன்றைக்கொடுத்து அனுப்பினன். மகாபாதகங்களைப் புரிந்த சுமித்திரன் என்னும் வேதியன் சிவலோக மடைந்தான். மாகர நாட்டிலே யிருந்த சாந்திகன் என்பவன் இதனையணி

ந்தமையால், காளி தேவியாற் பலியாக வுண்ணப்படாது வரங்கள்பெற்று அரசாண்டு முத்திபையடைந்தான். இவ்வாறு அநேகருளர். அவைகளை யெல்லாம் உண்மை நூல்கள் வாயிலாக அறியக்கடவர்.

இலிங்க தாரணம்.

சைவ சமயிகளாய், ஓராகம விதிப்படி தீக்கை பெற்ற ஒழுக்கினருட் சிலர் சிவநேத்திரமாய கண்மணியைவிடுத்து இலிங்க தாரணஞ்செய்து வருகின்றனர். அங்ஙனந் தரிப்பது குற்றமன்று. ஆயினும் அதனல் வரும் பலம் அற்பமென்றதனேலோ சுத்த வித்தைகளு ளொன்றாய சூதசங்கிதையும் "மெய்திகழுஞ்சிவாகமத்து மேவுதீக்கைபர் சிலரேலோரைஇலிங்க தாரணஞ்செய் வாரதுவுங் கூடாது" எனவெறுத்துக் கூறிற்று. அன்றியுஞ் சிவஞானப் பெருஞ் செல்வராய், சைவசித்தாந்த பரமாசாரியர்களுள் ஒருவர் ஆய திருநாவுக்கரசு நாயனரும், "எவரேனுந்தாமாக விலாடத்திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டாலுள்கி - யுவராதே யவரவரைக் கண்டபோது வுகந்தடிமைத் திறநினைத்தங் குவந்து நோக்கி - யிவர்தேவ ரவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் றிறமே பேணிக் - கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சி னுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே" என விபூதி ருத்திராக்கங்களேயே சிவ சின்னங்களெனவும், அவற்றை யணிந்தவரே மேலானவரெனவுந் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றனர். அன்றி, இலிங்கதாரணத்தை விதந்தாரல்லர். இவற்றையெல்லா முணர்ந்து அக்கத்தையே தரித்து உய்யக்கடவர்.

பரமதமறுப்பு.

சிவசின்னங்கள் என்னும் விபூதி ருத்திராக்கங்கள் அணிவதனால் யாதோர் பிரயோசனமு மில்லை யென்று கிறிஸ்தவர்களும், திருநீற்றை அணிதலும், உருத்திராக்கந் தரித்தலும் உறுதிப்பயனைக் கொடுக்கா வென்றும், அவைகள் நாராயண மூர்த்திக்கு உகந்தன வல்லவென்றும், திருமண்கொண்டு ஊர்த்துவ புண்டர மிடுதலும், துளசி மணி தரித்தலுமே வேத சம்மதமும் உறுதிப்பயனைக் கொடுப்பதுவும், சீநாதனுக்கு உகந்ததுவுமாயுள்ளதுவென்றும், அவனாலும் அவனடியாராலுந் தரிக்கப்படுவன மண் துளசிகளே யென்றும், வைணவர்களுட் பெரும்பாலாருங் கூறித்திரிகின்றனர், அவற்றிற்கு வேதாகம உபநிடத புராணாதி பிரமாணங் காட்டுவரேல், யாமொப்புவதற்குத் தடையின்று. அங்ஙனம் ஒரு நூல்களிலாவது ஓரிடத்திலாவது கூறப்படாதிருக்கவும், யாம் அவர்கட்கும் எமக்கும் பொதுவான வேதங்கள் உபநிடதங்களி னின்றும், அவர்கட்கே சிறப்பு நூல்களாயுள்ள இராமாயணம்,பாரதம்,நாலாயிரப் பிரபந்தங்களி னின்றும், விஷ்ணுவும் அவரடியாரும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணரே யன்றி, மண்ணையுந் துளசிமணியையுந் தரித்தவர், அல்லது தரிப்பவர் அல்லர் எனக்காட்டி நிலைநிறுத்தும்போது, அதனை யொப்பித் தாமுந் தம்மைச் சார்ந்தாரும் விபூதி ருத்திராக்கங்களைத்தரித்து உய்தலும், உய்வித்தலும் முக்கிய கடமையேயாம். இராமாயணப் பிரமாணம், வேதோப நிடத புராண மிருதியாதி பிரமாணங்கள் முன்னர்க் காட்டியுள்ளாம். மற்றையவற்றையுங் காட்டுவாம்.

மகாபாரதம் - சாந்திபருவம்.

ஆயுஷ் காமோத வராஜந் பூதி காமோதவா நர:
நித்யம் வைதாரயேத் பஸ்ம மோக்ஷ காமீச வைத்விஜ:

"தர்மன் முதலிய பாண்டவர்களே! ஆயுள் விருத்தியை விரும்புகின்றவனும், செல்வத்தை யிச்சிக்கின்றவனும், மோக்ஷத்தையடைய அவாவுகின்றவனும், நாடோறும் பஸ்மத்தையே (திருநீற்றையே) தரித்தல் வேண்டும்" என்னுஞ் சுலோகத்தின்படி விபூதிதாரணம் பெறப்படுகின்றது. மண் தாரணம் சொல்லப்பட இல்லை.

அங்ஙனமே, தருமன்முதலிய பஞ்சபாண்டவர்களுஞ் சிவசின்ன தாரணராய்ச் சிவபூசை செய்தனர் என்பதும், வீமன் சிவபூசையில் விசேஷித்தவன் என்பதும், கண்ணபிரானைத் தேர்ச்சாரதியாகவும், மைத்துனனாகவும் பெற்ற இந்திர குமாரனாய அருச்சுனன் பசுபதியை நோக்கித் தவஞ் செய்தான் என்பதும், அவ்வர்ச்சுனன் "பூசையிலாதானுண்டி புழுப்பிணம் புலையன் சட்டம்" என்னுஞ் சிவாகம வாக்கியத்தை மேற்கொண்டு, சிவபூசை செய்தன்றியுணவு கொள்ளாப் பெருந்தகையினன் என்பதும், கண்ணமூர்த்தியானவர் தம்மைச் "சிவனைப் போலப் பாவித்துப் பூசை செய்க" என்று வற்புறுத்திய போது அங்ஙனம் ஒருவாறு ஒப்பிச் செய்தானென்பதும், சிவபூசைக்கு விபூதி யபிடேகஞ் செய்தலும், விபூதி ருத்திராக்கந் தரித்தலும் இன்றியமையாதனவாய் இருத்தலின், விஷ்ணுவுக்கும் அங்ஙனஞ்செய்தான் என்பதும், அவனது குமார

ருள் ஒருவனும், கண்ணபிரான்றங்கையாய சுபத்திரை வயிற்றிற் பிறந்தவனுயுள்ள அபிமன் என்பவனும் யுத்தகளத்திலே தன்னுயிர் நீங்குங் கதியில் அகப்பட்டும், பகைவர்களால் வளைத்திடப்பட்ட கொன்றைமாலை சிவபெருமான் றரித்தருளிய மாலை போன்ற தொன்றென்று அதனைக்கடக்காது நின்று, பொருத பேரன்புடையவன் என்பதும் மகாபாரதத்தாற் பெறப்படுதலானும், இராமர் சிவபத்தித் தசரதற்கு மகனுகவும், சிவபக்தனுன இராவணனுக்குப்பிறந்து, சனகனல் வளர்க்கப்பட்ட சீதாதேவியின் கணவனுகவும் காணப்படலானும், உடையவர் குருவான யாதவப்பிரகாசர் சிவபூசை செய்தாரென்றும், இராமாநுஜரது சகோதரரான கோவிந்தபட்டர் சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்தார் என்றும், (பிரதிட்டைசெய்வார் சிவசின்னங்களை யணிந்தன்றிச் செய்தல் கூடாது.) உடையவர்க்குப் பின்னிருந்த பராசரபட்டர் துவாதசி விரதத்தன்று சிவபுராணங்களு ளொன்ருய வராகபுராணம் வாசித்துப் பிரசங்கித்தா ரென்றும், பெருமாள் அதற்கு மகிழ்ந்து பரிவட்டமும் மேல் வீடுங் கொடுத்தா ரென்றும், திருமங்கை யாழ்வாரது தந்தையான நீலர், சிவபத்தரென்றும், உடையவர் மனைவியார் சாணத்தால் மெழுகிச் சுத்தப்படுத்தின ரென்றும் குருபரம்பரை என்னும் வைணவநூல் கூறலானும், நாராயணரும் அவரைச் சார்ந்தாருஞ் சிவசின்னதாரணர் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல அறியப்படும்.

அதர்வணவேதம்—சரபோப நிடதத்திலே,

"யோவாம பாதார்ச்சித விஷ்ணுநேத்ரஸ் தஸ்மைத தௌசகாமதி வஹிருஷ்ட: தஸ்மைருத்ராய நமோ அஸ்து"

என்று பிரதிபாதிக்கப்பட்டவாறு, நாராயணமூர்த்தி தமது கண்ணை மலராக வைத்துப் பூசித்துச் சுதரிசன சக்கரத்தைச் சிவபெருமானிடத்தினின்றும் பெற்றோர் என்று வெள்ளிடை மலைபோற் றெள்ளிதின் விளங்கலானும், வேதங் கூறிய அதனை, திருவாசகத்தும், "சலமுடைய சலந்தரன்ற னுடறடிந்த நல்லாழி-நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா றென்னேடி-நலமுடைய நாரணன்ற னயனமிடந் தரனடிக்கீ-மலராக இடவாழி யருளினன்காண் சாழலோ." எனச் சிறப்பித்துக் கூறலானும், வைணவரது சிறப்பு நூலாய நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும் ஆன்றோரான நம்மாழ்வார் *"செக்கர் வானச் சடையோன் சேவடிக்கீ ழோர்நாளின் - மெய்க்கணிட்டுச் சக்கரநீ பெற்றவிளை யாட்டேபோல்" என்று அநுவதித்து, உரைத்தா ராகலானும்,

சிவபூசை செய்வார் விபூதிருத்திராக்கந் தரித்துச்செய்தல் விதியாகலானும், அவ்வாறே விட்டுணுவுந்தரித்தது பெறப்படுதலானும், அதனைப் பசுகரண நீங்கிச் சிவகரணம் பெற்று, திருவருணெறி நின்று அறிவாற் சிவனென்னும் அருள்வள்ளலாரான திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் தமிழ் வேதமாகிய் தேவாரத்திலே,

* இத்திருக் குறுங்குடி வாய்மொழி, இக்காலத்துப் பிரதிகளில் இல்லாமல் பிரசுரித்திருக்கிறார்கள். முற் பிரதிகள் பலவற்றில் இருக்கின்றன, அநேகவைணவரும் தங்கண்ணாற் பார்த்துளார். அப்பிரதிகளையும் இப்போதுள்ள பிரதிகளையும் நோக்கின், வைணவர் தமக்கு விரோதமான வாய்மொழிகளையும், பாசுரங்களையும் எடுத்து விட்டனர். இவ்வாறே இராமாயணம் பாரதம் என்னு நூல்களையும் மாற்றியும் நீக்கியும் புதுக்கியும் பதிப்பித்தமை யெவரு மறிந்ததே.

நீற்றினைநிறையப்பூசிநித்தலாயிரம்பூக்கொண்டு
வேற்றுழியொருநாளொன்றுகுறையக்கண்ணிறையவிட்ட
வாற்றலுக்காழிநல்கியவன்கொணர்ந்திழிச்சுங்கோயில்
வீற்றிருந்தளிப்பர்வீழிமிழலையுள்விகிர்தனாரே.

என்ற திருவீழிமிழலைத்திருப்பதிகத்து ஓதியருளின மையாலும், விட்டுணு மூர்த்தி விபூதியை யுண்டார் என்று பிருகச்சாபால உபநிடதம் ஆறுவது பிராஹ்மணத்து "மகா விபூதிதமிதி" என்றற் றொடக்கத்தன கூறுவதனாலும்,

பிரமாண்ட புராணத்திலே.

சுசுபே ஸததம் விஷ்ணுர் பஸ்மநிக் தத நூலத!
த்ரிபுண்ட ராங்கித சர்வாங்கோ ஜடாமகுட மண்டித!

எனவும்,

காளிகா கண்டத்திலே.

நாராயணஸ் தபஸ்தே ஜடமுண்டச மேகலீ!
பஸ்மோத் தூளித ஸர்வாங்கஸ் திரிபுண்டராங்கித
மஸ்தக:! ருத்திராக்ஷ மாலோ பரேணா ருத்ர ஜப்ய
பாராயண:! எனவும் பேசப்பட்டதனாலும்,

இருக்கு வேதத்திலே.

"விஷ்ணுர்வை வாராகாம் ரூபமாஸ்தாய பூமின்
விதாரயன்" என வருவதிற் பெறப்படுவதனாலும்.

அதர்வணவேதம் - ராமரகசியோபநிடதத்திலே,

"ராமம் த்ரிணேத்ரக் சோமார்த்த தாரிணம் சூலிநம்பரம்
பஸ்மோத் தூளித சர்வாங்கம் கபர்த்திந முபாஸ்மஹே!!!

எனக் கூறப்பட்டதனுலும், அரிவம்சம் என்னு நூலி னும் அவ்வாறு உரைக்கப்பட்டதனுலும் ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தி விபூதி ருத்திராக்கங்கள் என்னுஞ் சிவசின்னங்களை யணிந்தார் என்பது அங்கை நெல்லிக்கனியே.

நாராயணுவதாரர் ஆகிய தத்தாத்திரேயரும் விபூதியை யணிந்தார் என்று,

அதர்வணவேதம் - சாண்டில்லியோபநிஷத்தில்,

தத்தாத்ரேயம் சிவம்சாந்த மிந்த்ரநீல நிபப்ரபம்!
ஆத்மா யாரதந்தேவ மவதூதந் திகம்பரம்!
பஸ்மோத் தூளித சர்வாங்கம் சடாகூடதரம்விபம்!!

என்றதனல் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீராமபிரான், வா மனர், பரசுராமர், கண்ணபிரான் முதலாயினேர் சிவசின்ன தாரணஞ்செய்தார் என்பதை முன்னரே, 15, 16 பக்கங்க ளில் விளக்கியுள்ளேம். சிவாகமம், புராணம் முதலிய பிர மாணங்கள் அளவில வாகலிற் காட்டாது விட்டேம்.

இது நிற்க, மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்ற பிரபன்ன சன கூடஸ்தர் என்றும், மாறன்பணித்தமறைக்கு ஆறங்கங் கூறப்பிறந்த வீறுடைய வடையார் சீயமென்றும், வைண வர்களாற் புகழ்ந்து உரைக்கப்படும் நம்மாழ்வார், திருமங் கையாழ்வார், பேயாழ்வார் என்னும் அவர்கள் கூற்றுக்களையு மெடுத்துக்காட்டுகின்றும். அவைகளையெல்லாம் ஒப்பாது விடமாட்டாரென நம்புகின்றேம். அவை வருமாறு:

நாலாயிரப் பிரபந்தத்துள்,

தாழ்சடையுநீண்முடியு மொண்மழுவுஞ்சக்கரமுஞ்
சூழரவும்பொன்னுணுந் தோன்றுமாற்-சூழுந்

திரண்டருவிபாயுந் திருமலைமேலெந்தைக்
கிரண்டுருவுமொன்றா யிசைந்து.

என்று பேயாழ்வார் அருளிச் செய்த மூன்றாந் திருவந்தாதி, 63-ம் செய்யுளின்படியும்,

பெரியதிருமொழி, 9 பத்து. 9 மொழி, 1 செய்யுள்.

"அக்கும்புலியினதளுமுடையாரவரொருவர்
பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பரூர் போலும்."

ஷ்ஷ் 7-10, 3-செய்யுள்.

"வாசவார்குழலாண்மலைமங்கைதன்பங்கனைப்
பங்கில்வைத்துகந்தான் றன்னை"

எனப் பெரியாழ்வார் கூறிய செய்யுளின்படியும்,

ஷ்ஷ் 6, 1, 3-செய்யுள்.

"குழனிறவண்ணநின் கூறுகொண்ட தழனிறவண்ணன்"
என்ற திருமங்கையாழ்வார் செய்யுளின்படியும்,

முதல் திருவந்தாதி (74)

எற்றான்புள்ளூர்ந்தா னெயிலெரித்தான்மார்பிடந்தான்
நீற்றானிழன்மணி வண்ணத்தான்—கூற்றொருபான்
மங்கையான்பூமகளான் வார்சடையானீண்முடியான்
கங்கையானீள்கழலான் காப்பு.

ஷ்ஷ் (98 செய்யுள்.)

பொன்றிகழுமேனிப் புரிசடையெம்புண்ணியனும்
நின்றுலகந்தாய நெடுமாலும்—என்றும்
இருவரங்கத்தாற்றிரிவ ரேலுமொருவ
னொருவனங்கத்தென்று முளன்.

ஷ (5-செய்யுள்.)

அர்னாரணனும மான்விடைபுள்ளூர்தி
யுரை நான்மறையுறையுங் கோயில்—வரைநீர்
கருமமழிப்பளிப்புக் கையதுவேனேமி
யுருவமெரிகார்மேனி யொன்று.

எனவருஞ் செய்யுள்களானும், சிவபெருமானும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் ஒவ்வோர் பாதித் திருமேனியை யுடையராய்ச்சேர்ந்து, ஒருவடிவராய் இருக்கின்றனர் என்பது பெறப்படுமென்க.

அரி, அரனது தேவியென்பது.

பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்துப்
பிரமனைத்தன் னுந்தியிலே தோற்றுவித்து.

எனத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரிய திருமொழி, 3 பத்து, நான்காந் திருவாய் மொழியில், 9-ம் செய்யுட்படி, வலப்பாகத் திருமேனி மகேசுரராகவும், இடப்பாகத் திருமேனி நாராயண மூர்த்தியாகவும் இருக்கின்றனர் எனத்தெரிதலானும், அவ்வடிவிற்குச் சங்கரநாராயணர் என்று பெயர்வழங்கலானும் அறிக. எமது சிவாகமங்களும் அவ்வடிவை அரியர்த்தர், கேசவார்த்தர் என்று கூறுநிற்கும். பெருமாள் இடப்பாலும், இறைவனாகிய சிவபெருமான் வலப்பாலும் இருக்கும் அவ்வுண்மை சங்கர நாராயணர் கோயில் என்ற க்ஷேத்திரத்திலுங் கண்டு தெளிக.

வலப்பாகம் ஆண்பாலும் இடப்பாகம் பெண்பாலு மென்றுகொள்ளும் வழக்கின்படியும், விவாக காலத்தில் வலப்

பக்கத்தில் ஆணும், இடப்பக்கத்திற் பெண்ணும் இருக்கும் முறையினாலும், ஆணுக்கு வலப்பக்க உறுப்புக்கள் துடித்தலும், பெண்களுக்கு இடப்பக்கத்து உறுப்புக்கள் துடித்தலும் நல்லதென்று துடிநூல் கூறுதலாலும், சிவபெருமான் ஆண்டன்மையையுடைய சத்திமான் என்பதும், நாராயணமூர்த்தி "நால்வகைப்பட்ட நண்ணிய சத்தியுண்-மாலுமொன்றாதலின் மற்றது காட்டுவான்" என்னுங் கந்தபுராணக் கருத்தின்படி, பெண்தன்மையையுடைய நால்வகைச் சத்திகளுள் ஒன்றாய சத்திவடிவர் என்பதும் பெறப்படும்.

திருமால் அதற்கேற்ப, சிவபெருமான் தாருகவனத்திற் சென்றகாலத்தும் மோகினியென்னும் பெண்ணுருக்கொண்டு சென்றார் என்றும், அமிர்தங்கடைந்த காலத்தும் பெண் உருவங்கொண்டு அசுரரைமயக்கி, சிவபெருமானது திருக்கோலத்தைக் கண்டு அவருடன் சேர்ந்து மாகாளர் என்னும் அரிகர புத்திரரைப் பெற்றார் என்றும், முன் 71-பக்கத்திற் கூறியபடி, சிவபெருமானைச் சேர்ந்து பிரமதேவரை யீன்றாரென்றும், வேதாகம புராண பரமேதிகாசங்கள் முழங்குகின்றன. ஆகலால் திருமால் அரனது தேவியே.

அன்றியும் துயிலுங்காலத்து ஆடவர் இடக்கையைக் கீழ்வைத்தும், பெண்கள் வலக்கையைக் கீழ்வைத்துந் துயிலல்வேண்டும் என்ற முறைப்படி, எமது சிவசத்திகளுள் ஒருவராய நாராயணரும், வலக்கையைக் கீழ்வைத்துச் சயனிக்கின்றாரென்று "மின்னிலங்கு தொடிவலய வியன்வலக்கை கீழ்கொடுத்துத் - தென்னிலங்கைத் திசை நோக்கித்

திருநயனந் துயில்வோய்மேள்." என வைணவர் உடைய சிற்ப்பு நூல்களினுஞ் சொல்லப்பட் டிருத்தலானும், இறைவன் பெருமான் என்று அழைக்கப்பட, மால் பெருமாள் என்று அழைக்கப்படுதலானும், ஆன்விகுதி ஆள் விகுதியாகத்திரித்து வழங்கப்படுங் காரணம் நுண்ணுணர் வார்க்குப் புலப்படும் ஆகலானும் பெண்கள் திலகவடிவாக ஆவது, பட்டமாக ஆவது, தீபத்திற்குச் சமமானவடிவாக ஆவது, அர்த்தசந்திர வடிவாக ஆவது இடக்கடவர் என்று,

காமிக ஆகமம் - ஸ்நானவிதிப் படலத்தில்,

ஸ்த்ரீணாம் து திலகம் வாபி பட்டாகாரமதாபி வா।
அத தீப ஸமாகார மர்த்தசந்த்ரம் லலாடகம் ॥

ஸ்திரீணாந்து திலகம் வாபி பட்டாகார மதாபிவா!
அத தீப ஸமாகார மர்த்தசந்த்ரம் லலாடகம்!!

என்ற சுலோகத்தாற் கூறப்பட்டபடி, நாராயணப்பெருமாளுக்கும்பெண்டுகளிடும் சாந்துப்பொட்டு, கஸ்தூரிப்பொட்டு, தங்கப்பொட்டுகளும் ஒவ்வோர்காலத்து இட்டு வருதலானும், அதுசில தலங்களிலுள்ள அர்ச்சாவதார மூர்த்திகளுக்குங் காணப்படலானும், அவ்வாறே தென்கலையாசாரியர் என்று வைணவர் கொண்டாடும் பட்டரும், பெருமாளுக்குக் கஸ்தூரி புண்டரமே விசேடித்த தென்று, "கஸ்தூரி கலிதோர்த்துவ புண்டர திலகம்" என்று கூறியதன்றி, திருமண்புண்டரங் கூறுமையானும், அங்ஙனமே வடகலையாசாரியர் என்னும் வேதாந்ததேசிகர் என்பாரும் "காந்தம்

வக்திரம் கனகதிலகாலங்கிருதம் ரங்கபர்த்த" என்றுரைத்து விளக்கியதனாலும், அதில் ரங்கபர்த்து" என்பதற்கு எறும்பிச்சியர், புட்குழிச்சியர் என்னும் வைணவாசாரியர்கள் அரங்கநாதனுக்குப் பர்த்தாவாகிய (கணவனான) சிவன் என்று வியாக்கியானம் விரித்தலாலும், தீபவடிவாகவும் அர்த்த சந்திரனுருவாகவும் விபூதி கொண்டு பெண்களிடுவது போலவே நாராயணற்கும் இடப்பட்டு வந்ததென்க. அவ்வாறே யவரடியாரும் இட்டுவந்தார்களென்றும், உடையவர் என்பார் சைவசித்தாந்த தாபன வேந்தரோரான சோழ மகாராஜாவின் சமஸ்தான வித்துவானாகிய மகா பண்டித சிரோமணி, பிரம ஸ்ரீமத் - வாகீச பாதசேகர சிவாசாரிய சுவாமிகளுடன் வாதித்தற்குப் பயந்து மேலைத்தேச மோடிவேடர் குடிசைக்குட் புகுந்து பன்னிருவருடமொளித்திருந்து சூனியம் பண்ண, அவர் சீடராகிய கூரத்தாழ்வார் தாமே உடையவரெனப் பொய்கூறி வேடங்காட்டி வாதித்துத் தோல்வி யடைந்ததனால், தாம் உடையவரல்லர் என்றுகூற, சோழமன்னன் இவன் பொய்யும் பிதற்றும் பாசாங்கு முள்ளவன்; ஆதலால் கண்ணைப் பிடுங்குக வென்று கட்டளை யிட்டதனாற் பிடுங்கப்பட்டதென்றும், அதுகேட்ட உடையவர் வருந்தி, சோழனில்லாத காலத்தில் விபூதிகொண்டு இடுவதை மாற்றி வெள்ளைமண் வைத்து, ஸ்ரீதேவி என்று குங்குமமும்வைப்பித்து அதுமுதல் வழக்கத்திற்குக் கொண்டு வந்தாரென்றும், அவ்வாறே விஷ்ணு விம்பங்கள் பலவற்றிற்கும் நாமத்தையிட்டு வைத்தாரென்றும் பெறப்படுதலாலும், பெருமாள் சிவத்தின் மாயாசத்தி யெனப்படு

வார். இதுபற்றியே திருநெறித் தமிழ்வேதமும் "அரியலாற் றேவியில்லை யையனையாற னார்க்கே" என்று முழங்கிற்று.

அற்றேல், புருடோத்தமன் என்னு நாமம் அவர்க்கிருத்தலால், புருடர்களுட்சிறந்தவன் என்ற பொருண்மைக்கும் மாறுகின்றதே யெனின், அவ்வாறன்று. புருஷனுக்கு (நாயகனுக்கு) உத்தமன் எனவும், மனுடர்களுக்குட் சிறந்தவன் எனவும்பொருள் கூறப்படலால் மாறன்றென்க. புருடதத்துவமாய் நிற்கும் இறைவனுக்கு, மாயாகாரியமாகிய உலகையாக்குதற்கு இம்மாயா சத்தியாகிய பெருமாள் மாயையாக நின்று சிறத்தலால் புருடோத்தமன் எனப்படுமென்க. "ஈண்டு ஒருபக்கத்திற் சிவனிருக்கின்றார் என்றது, நாராயணப்பெருமாள் இடத்தினின்றும் சிவனும் பிரமனும்தோன்றலால் அதுவே" யென்பார் போலும். சிவபெருமானிடத்தின்றும் பிரமவிண்டுகள் தோன்றுவரன்றிச் சிவன்தோன்றுமென்க. இன்னும் நாலாயிரப்பிரபந்தச் செய்யுள்களுமிடங்கொடாமையானும், சிவனுக்கு ஒரு கூறுகொடுத்தானென்றதன்றிப் பிரமற்குக் கொடுத்தது பேசப்படாமையானும், தாழ்சடையு நீண்முடியும் என இருவுருவின் றன்மை கூறியதன்றி, மூவுருவின்றன்மை பேசப்படாமையானும், அதுபொருந்தா தெனமறுக்க. இன்னன நியாயங்களானும், பிரமாணங்களானும், அநுபவத்தானும் நாராயணப் பெருமாள் சிவனது சத்தியுளொன்றாயும், இடப்பாதியிற் சேர்ந்த தேவியாயும் இருக்கின்றார் என்பது துணியப்பட்டு, விபூதிதரித்தமையும் மண்தரியாமையும் வெள்ளிடை மலைபோற் றெள்ளிதின் விளங்கப்படும்.

பிறர் தம்மத மேற்கொண்டு கவளவு.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில்,

கரியமேனிமிசை வெளியநீறுசிறிதேயிடும்
பெரியகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான்றன்னை
யுரியசொல்லாலிசைமாலைக ளேத்தியுள்ளப்பெறறேற்
கரியதுண்டோவெனக்கின்று தொட்டுமினியென்றுமே.

எனவரும் நான்காம்பத்து ஐந்தாவது திருவாய்மொழியில், ஏழாஞ்செய்யுட்படியும்,

களக் கடாக்களிறட்ட பிரான் திருநாமத்தாற்
றவளப்பொடி கொண்டு நீரிட்டிடுமின் றணியுமே;

என்ற ஷை 4, 6, 5, செய்யுளின்படியும்,

பூவைவீயாமேனிக்குப் பூசுஞ்சாந்தென்னெஞ்சமே.

என்னும் 4-பத்து, 3-வது வாய்மொழி 1-செய்யுளின்படியும்

பூசுஞ்சாந்தென் னெஞ்சமேபுனையுங் கண்ணியெனது
டைய என்ற ஷை வாய்மொழி, 2-செய்யுளின்படியும்,

கொந்தலர்ந்த நறுந்துழாய் சாந்தம் தூபம்,

என்னும் பெரிய திருமொழி 2, பத்து, 10, வது, 2, செய்யுளின் படியும்.

முதலாயிரத்தில்.

"காப்பிட வாராய்" எனவும், "அக்குவட முடுத்து." எனவும் வருஞ் செய்யுள்களின் படியும்,

நாராயண மூர்த்தி சிவசின்னங்களுள் ஒன்றாய திருநீற்றைத் தமது கரிய திருமேனிக்கண் நன்றாகப் பிரகாசிக்கும் படி அன்புடன் தரித்திருக்கின்றனர் என்பதும்,

ஷெ திருவாய்மொழியில்,

உடையார்ந்த வாடையன் கண்டிகைய னுடைநாணினன்
புடையார்பொன் னூலினன் பொன்முடியன் மற்றும் பல்கலனல.

எனவரும் மூன்றும் பத்தில், ஏழாந் திருவாய்மொழியில் நான்காஞ் செய்யுட்படியும்,

ஷெ நான்காம்பத்தில்,

எறியபித்திரேறடெல்லாவுலகுகண்ணன்படைப்பென்னு
நீறுசெவ்வேயிடக்காணினெடுமாலடியாரென்றோடு
நாறுதுழாய்மலர்காணினாரணன்கண்ணியீதென்னுந்
தேறியுந்தேறுதுமாயோன்றிறத்தினளேயித்திருவே.

எனவரும் நான்காந் திருவாய்மொழியில், ஏழாஞ்செய்யுட்படியும்,

தணியும்பொழுதில்லைநீரணங்காடுதிரன்னைமீர்
பிணிமொழிநின்றதில்லைபெருகுமிதுவல்லான்
மணியிலணிநிறமாயன்றமரணிநீறுகொண்டு
வணியமுயலின்மற்றில்லைகண்டீரிவ்வணங்குக்கே.

என்னும் மேற்படி பத்து 6-வது மொழி 6-செய்யுட்படியும்,

அக்கடவுள் கண்டிகையையும் (உருத்திராக்க மாலையையும்) தரித்திருக்கின்றனர் என்பதும், ஆழ்வார் முதலிய அடியார்களுந் தரித்தன விபூதிருத்திராக்கங்களே என்றதுஞ்சித்தாந்தமாம்.

விபரீதார்த்த திரஸ்கார தண்டனம்.

ஈண்டுக்காட்டப்பட்ட செய்யுட்களிலுள்ளநீறு, சாந்து, காப்பு, பொடி, கண்டிகை, அக்கவடம், என்னுஞ் சொற்கள்

விபூதி உருத்திராக்கங்கள் எனவே பொருள்படும். அவ்வாறே "கரியமேனிமிசை என்ற செய்யுளில்வரும்நீறு என்பதற்கு அங்கராகம் என்று ஆறுயிரப்படிக்காரர், பன்னீராயிரப்படிக்காரர், ஆகிய வைணவ வியாக்கியானிகள் உரைசெய்திருக்கின்றனர், அங்கராகம் என்றால், மெய்முழுதும் பூசப்படும்பொருள். ஆகவே அது திருநீறேயன்றி வேறொன்றுமன்று. இப்போதுள்ள போலிவைணவர் சாந்து, அஞ்சனச்சூரணம், கர்ப்பூரப்பொடி, திருமண் என்னும் நாமக்குறிகள் என்று அர்த்தம் பண்ணுவது விபரீதார்த்தமாகிய அபார்த்தகமாம்.

ஏனெனில், அவைகளுக்கு "நீறு" என்றபெயர் வழக்கிலாவது செய்யுள்களிலாவது வழங்கப் படாமையானும், அவை யொவ்வோரிடத்திற் றரிக்கப்படுவனவன்றி, திருநீறுபோல, உடல்முழுதும் உத்தூளனமாகத் தரிக்கப்படுவன அல்ல ஆகலானும் பொருந்தாவாம்.

நீறு என்பது விபூதிக்கேயிடுகுறியாக இருத்தலானும் நியாயசாரேயம், வாதராச்சியம், நீலகண்டீயம், அன்னம்பட்டீயம் முதலிய தருக்க நூல்களின்படி, "சக்திக் கிரகம் வியாகரணேவமான" என்னுஞ் சுலோகத்தாற் பெறப்படும் எண்வகைப் பொருளாற்றல் கட்கும் பொருளாய், நிகமனப்படுவது விபூதியேயாகலானும், அங்கராகம் என்பதும் திருநீற்றுக்கே யாதலன்றிப் பிறவற்றிற்குச் சேறலன்மையானும், வைணவர்விரிக்கும் பொருள் அபார்த்தம் என்னும் தர்க்கதோஷமும், தன்னொன்றொரு பொருள் கருதிக் கூறல் என்னுங் குற்றமுமாமெனக.

அங்கராகம் என்பது திருநீற்றுக்கேயாதல் பின்வருஞ் செய்யுளானும் பெறப்படும்.

பொங்கரா வெயின்மணிப் பூணும் பேணுநாற்
றங்கராகமுழுவக் தணிபு மேனியாய்.

என்று, கண்ணபிரானும் அர்ச்சுனனுந் திருக்கயிலைசென்று மும்மூர்த்திகட்கும் முதலான சிவபெருமானைத் துதித்தார்கள் என வில்லிபுத்தூரார்பாரதம் பதின்மூன்றாம்போர்ச்சருக்கத்து 208-செய்யுளிற் கூறப்பட்டது. இச்செய்யுளிற் கண்ணபிரானே தம்முடைய திருவாக்கினுல் நீற்றை அங்கராகம் என்றுகூறித் துதித்தனர் என்று, "புரநகையாலெரிபுராரிதன்முன - நரனொடுநாரண னணுகியன்பினுற் - சரண பங்கயமுறத் தாழ்ந்துபன்முறை - கரனுறமுகிழ்த்தினு கழறன்மேயினர்" என்றால் வேறுபிரமாணம் யாக்கேதடுவது அவசியமன்றாம். "நீற்று அங்கராகம்" என்னுந் தொடர்நீறாகிய அங்கராகம் எனப் பண்புத் தொகையாகக் கொள்ளப்படும். இதனுனும் ஆறாயிரப்படிக்காரர், பன்னீராயிரப்படிக்காரர், நீறு என்பதற்கு விபூதியென்றே பொருள் செய்தனரென்பதும், ஆழ்வார்கள் கருத்து மதுவேயென்பதுஞ் சித்தாந்தமாதலறிக.

வெளியநீறு என்பதனை, வெளியம் நீறு எனப்பிரித்து அஞ்சனப் பொடி எனக்கொள்ளின் பொருளாற்ற லின்றி, சலம் என்னும் தர்க்கதோஷமும் உறும். என்னை? வெளியம், என்பதற்கு அஞ்சனம் என்னும் பொருள்கோடற்காதாரமின்மையின். "கரி அம்மேனி மிசை வெளிய" என்ற

னுமாகாது. வெளிய என்பதற்குத் தாவ என்ற லாகாமை யின்.

"நீறு செவ்வே யிடக்காணில்" என்றசெய்யுளில் உள்ள நீறு என்றபதத்திற்கு ஆறாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி, இருபத்து நாலாயிரப்படி ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, ஜீயர் என்னும் இவர்கள் யாவரும் விபூதியென்றே யர்த்தம் பண்ணியதன்றிவேறு அர்த்தங்கொண்டார் அல்லர். திருமண்ணையாவது, மஞ்சளையாவது குங்குமங்களையாவது, சாந்துப்பொட்டு, அஞ்சனப்பொடி, கர்ப்பூரத்துள் என்பவற்றையாவது காட்டினாரல்லர். திருநீறு என்று காட்டி, அத்திருநீறு பிரமகத்தியாதி பாவங்களையெல்லாம் போக்குவது என்றும் விதந்து பேசியிருக்கின்றார். பேசினதுமன்றி "மதீயம்பீத்வா" என்ற சாதாதபஸ்மிருதிச் சுலோகத்தையுங் காட்டியிருக்கின்றனர். சகல பாவங்களையும் போக்குமென்று, அவர் காட்டிய சுலோகத்தானே பெறப்படும்போது, யாவரானும் நித்தியாங்கமாகக்கொண்டு அணிதற்குரியதே. மாயனும் அவனடியவரும் அத்துணை மகிமை செறிந்த திருநீற்றை வெறுப்பாரா? வெறுக்கார்.

அல்லி, கொட்டி, நெய்தல் முதலாயின சேற்றிலும் சலத்திலும் தோன்றுவனாயினும், தாமரையொன்றற்கே பங்கயம், சலசம், கஞ்சம், கமலம்முதலிய பெயர்கள் சிறப்பாக (உரிய நாமம்ஆக) அமைதல்போலக் கண்டத்திற் றரிக்கப்படும் பல அணிகளுள்ளும் சிறப்புடைய உருத்திராக்க மணிமாலைக்கே கண்டிகை என்னும் பெயர்வழக்கமையும். பாவங்களையெல்

லாம் கண்டிப்பது என்ற பொருட்சிறப்புமிருத்தல் காண்க. துளசிமணிமாலை வேதத்திற் கூறப்பட்டமையானும், பொன்னாற் கண்டிகைசெய்து தரிப்பது வழக்காயிக்காலத்து முண்மையா யிருத்தலானும் வேறுகொள்ள இடமின்றே. போலி வைணவர் என்செய்வார் பாவம்! பாவம்!! எமது நாராயணப் பெருமாள் பிருந்தை யிறந்தசாம்பரிற்புரண்டார். அதுநீக்க உமாதேவியார் துளசியுண்டாக்க அதனையணிந்து தம்மையல் தீர்ந்தார் என்று புராணங்கள் கூறுவதும், தாம் அதனையோ ப்பிப் பிருந்தாவனம் என்று கொண்டாடுவதும் இருக்க, சிவபெருமானால் அருளப்பட்ட கண்டிகையைத் தரித்தார் என்பதுதானா குறைவை யுண்டாக்கும். தசரத இராமரைப் பதுமநாபன் என்று ஆங்காங்கு நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் ஆழ்வார்கள் கூறினமையால், அவ்விராமர் சிவனடியாரான அகத்தியர், பரத்துவாசர், வசிட்டர் முதலாயினோர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினமை குறைவை விளைக்காதா? "குழனிற வண்ணநின் கூறுகொண்ட - தழனிற வண்ணன் நண்ணார் நகரம் - விழநனி மலைசிலை வளைவுசெய்தங் - கழனிற அம்பது ஆனவனே"

எனப்பெரிய திருமொழி ஆறும்பத்து 1-வது மொழி 3 செய்யுளில், திருமங்கையாழ்வார் சிவனுக்குவிஷ்ணு அம்பாய்நின்றார்" என்றது, விஷ்ணுவின் 'பரத்துவத்திற்குக் குறைவாகாதா? சிவனால்முடியாததினால் விஷ்ணு அம்பாய் நின்றார் எனில், அவ்வம்பைத்தொடுத்துச் சிவனெரித்திலரே. அம்பாகநின்ற திருமாலும், அவ்வம்பின் இறகாகநின்ற

வாயுதேவனும், நுனியிற் கூர்மையாக வைக்கப்பட்ட அக்கினிதேவனும், மற்றையோரும் எம்மைக்கொண்டன்றோ இவன் திரிபுரத்தை யெரிக்கத் தொடங்கினன் என்று நினைத்து இறுமாந்தகாலத்தில் அதனைப்பரமன் திருவுளத்தெண்ணியதனுல் தோன்றிய சிரிப்பாகிய அக்கினியாலன்றோ எரித்தான். ஆதலால் பாணமாய்நின்றது பரத்துவமாகாது. அன்றியும் விஷ்ணுவே அம்பாகி எரித்தார் ஆனல் "எயிலெரித்தான், திரிபுரஞ் செற்றவனும், திரிபுரமூன் றெரித்தானும்" என்று ஆழ்வார்கள் சிவனைக் கூறமாட்டார். பசுவின் கோமயத்தா லுண்டாகுந் திருநீறு கூடாதேல் பசுவின் பொருளாகிய தயிர், நெய், பால் இவற்றை யுண்டதும், பசுக்களை மேய்த்ததும் பேரிழிவன்றோ? அவற்றை யெல்லாம் நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் ஆழ்வார்கள் ஆங்காங்குக் கூறியிருக்கின்றனரே. அவ்வற்றிற் கெல்லாம் என் செய்வர்?

பசுவின் சாந்தச் சாம்பல், பிணச்சாம்ப லெனின் முன் கண்ணனுண்டவையும் பிணத்தயிர், பிணநெய், பிணப்பால் என்று ஆகி, பிணங்களாகிய பசுக்களைக்காத்து, பிணக்குலமாகிய இடைக்குலத்திற் பிறந்தார் என்றன்றோ சொல்லவரும். இவைகளைக்கண்ட மாத்திரையே கேட்டமாத்திரையே தூஷண மென்பார் வெள்ளறிவிற்கு யாமென் சொல்வோம். அவர் உண்மையுணர்ந்தாரல்லர் என விடுக்க.

திருமண் பதிகமாவது, விஷ்ணு திருமண் அணிந்தார் என்ருவது, அல்லது ஆழ்வார்களால் பிரபந்தத்துச் சொல்லப்பட்ட பரமசிவன், உருத்திரர், காரிருத்திரர், ஏகாதச

ருத்திரர், விநாயகர், சுப்பிரமணியர் என்னும் இவர்கள் தாமும் திருமண், துழாய்மணி என்பவற்றை யணிந்திருக்கின்றார் என்றாவது, நாலாயிரப்பிரபந்தத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றதா? இல்லையே. சிவனும் மற்றையரும் விஷ்ணுவின் அடியவரென்றால், அவர் புண்டரத்தை யன்றோ இடுவர். நாலாயிரப் பிரபந்தம் சிவபெருமானைப் புகழ்ந்த காலத்து, "நீற்றானிழன்மணி வண்ணத்தான் எனவும், ஆயிரந்தோள்-மன்னு கரதலங்கண் மட்டித்து மாதிரங்கண் - மின்னியெரி விச மேலெடுத்த சூழ்கழற்கால் - பொன்னுலக மேழுங்கடந் தும்பர்மேல் சிலும்ப - மன்னு குலவரையு மாருதமுந்தாரகையுந் - தன்னி னுடனே சுழலச் சுழன்றாடிங் - கொன்னவிலும் மூவிலைவேற் கூத்தன் பொடியாடி" எனவும், "தேவர்க்கெல்லா மூத்தநம்பி முக்கண்ணம்பி" எனவும், எம்பெருமானும் பாராளுமரனே எனவும், காரிருத்திரரைப் புகழ்ந்த காலத்து "வெந்தாரென்புஞ் சுடுநீறு மெய்யிற்பூசிக் கையகத் தோர் - சந்தார்தலைக்கொண்டுலகேழுந் திரியும்பெரியோன்" எனவும், விபூதியணிந்தார் என்று புகழ்ந்ததேயன்றி, திருமண், துழாய்மணி பூண்டுளாரெனச் செப்பவில்லையே. நாலாயிரப்பிரபந்தம் கேசவார்த்தராயிருக்கிற சிவன், மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவரான ருத்திரர், காரிருத்திரர் என மூவரையோதுதல் காண்க. இஃதறியார் எல்லாஞ் சிவனென மயங்கியிடர்ப்படுப.

ஆறாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி, இருபத்து நாலாயிரப்படி, திருவீதிப்பிள்ளைசெய்த முப்பத்தாறாயிரப்படி

ஜீயர் அரும்பதப்படி என்னும் இந்த வியாக்கியானங்களின் அர்த்தங்கள் பிரமாணங்களுக்கு ஒத்தன வல்லவென்றும், மாறுபட்டனவென்றும் வைணவராது ஆசாரியர்களுள் ஒருவராய தூப்பில்பிள்ளை என்பவர் அவைகளைக் கண்டித்து ஓர் வியாக்கியானஞ் செய்தார் என்றும், அவ்வியாக்கியானத்தில் இந்த நீறு, காப்பு, சாந்து, கண்டிகை, பொடி, அக்கவடம் என்பவற்றிற்கு, சாந்துப்பொட்டு, திருமண், மஞ்சள், குங்குமம், அஞ்சனப்பொடி, கர்ப்பூரத்தூள் என்பன வேதத்திற் கூறப்படாமையால் அவை வேதபாகியமென்றும்,விபூதிருத்திராக்ஷமே கொள்ளத் தக்க பொருளாமென்றும், பிறவுமமைய அவர் ஒருரைசெய்து பிரவர்த்தித்தகாலத்து, பெரியவாச்சாம்பிள்ளை என்னும் ஆசாரியர், குடி முடிந்ததேயென்று அதனைப் பெரிதுமிரந்து வாங்கிக்கழித்தார் என்றும், வைணவராது குருபாரம்பரை என்ற நூலால் தெரிகின்றது. மாதவாசாரியர் ஆகிய நஞ்சீயர் அவர்களும் செய்த ஒன்பதினுயிரப்படியைக் கண்ணுற்றால் ஆங்கும் இவ்விபூதிருத்திராக்கங்களே உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.அதனுற்றான் வெளிப்படுத்தாது ஒளித்து வைத்திருக்கின்றனர். இன்னன காரணத்தால் வைணவ வியாக்கியானங்கள் முழுவதுஞ் சரியுடையன வெனக் கொள்ளற் கிடமில்லை.

திருமண், வடகலைமண், தென்கலைமண், குங்குமம், மஞ்சள் என்னும் இவற்றுள் எதனைத் தரிப்பது? வைணவர் தம்முளேதாம் ஒருவரையொருவர் குறைகூறி, ஒவ்வொன்றினையும் அவைதிகமென்று சொல்லி வாதிடலால் திருமண்

இடையில் வந்ததென்க. அதுவும் உடையவர் காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டு, அவர்வழிவந்த ஆட்கொண்டி, அம்மங்கி, கூரத்தாழ்வார், கிடாம்பி யாச்சான், மாடை பூசியாழ்வான், தூப்பில்பிள்ளை, சிறியாழ்வான், நெய்யுண்டாழ்வான், உக்கலாழ்வான், பிள்ளையாழ்வான், மிளகாழ்வான், ஈயுண்ணியாழ்வான், சிறியாண்டான், ஈயுப் பிள்ளையாண்டான், கந்தாடையண்ணன், எச்சான், ஈச்சம்பாடியாச்சான், மழுவூர் நம்பி, சொட்டைநம்பி, முடும்பைநம்பி, சட்டைப் பள்ளிச்சீயர், புட்குழிச்சீயர், அம்மங்கியம்மாள், முடும்பையம்மாள், பருத்திக்கொல்லையம்மாள், உக்கலம்மாள், சொட்டையம்மாள், பட்டினிப்பெருமாள், எம்மார், காராஞ்சி, குமாண்டூர்ப்பிள்ளை, பிள்ளையுறங்கா வல்லிதாசர், வண்டர், செண்டர், தெக்காழ்வான், நடுவிலாழ்வான், கோடியிலண்ணர், கொல்லக்காவல் தாசர், அத்துழாயம்மன், பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான், கந்தாடைத் தோழப்பர், ஈயுண்ணிமாதவப்பெருமாள், பெரியவாச்சாம்பிள்ளை, வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, நம்பிள்ளை, கீழையகத் தாழ்வார், மேலையகத்தாழ்வார், அப்பாவண்ணன், ஆய்ச்சி, சடகோபக்கொற்றி, கோமடத்தாழ்வான், வெள்ளறைச் சீயர், காசநம்பி, நடாதூராழ்வான், கோங்கிலாச்சான், சொக்கத்தூராழ்வான், சொட்டைப் பூசிச் செண்டலங்காரர், உறுப்புட்டூ ராச்சாம்பிள்ளை, ஆசூரிப்பெருமாள், எறும்பியிலப்பை, வேடலப்பை என்னுமிவர் முதலாயுள்ள பின்னோர்களால் வழக்கஞ்செய்யப்பட்டு வந்ததேயன்றி வேதாகமோபப்ரும்மண மிருதிபுராணேதிகாசாதி நூல்களில் ஒன்றிலேனும் திருமண், கறுப்புப்பொ

ட்டு, அஞ்சனப்பொடி கர்ப்பூர முதலியன சொல்லப்படவில்லை. இதனையறியார் சிலர் இதனை விபரீதார்த்தம் என்று வாயில்வந்தபடி யெழுதித் தூஷணச்சுவடி ஒன்றுவிட்டார். அத்திரஸ்காரச்சுவடி எழுத்தெழுத்தாக் கண்டிக்கப்பட்டதை நீறு என்னுஞ்சொல்லுக்கிட்ட வைரக்குப்பாயம், கண்டிகை யகர்த்த கானனகுடாரி, வைணவ வாயாப்பு என்னு நந்நூல்களிற்காண்க. இவ்விடயங்கள் வாதத்தில் எம்மாற் சித்தாந்தஞ் செய்யப்பட்டன. திருமண் தாரணத்துள்ளும் சிவப்புச் சூரணம் சிரேட்டம் என்றும், மஞ்சட்சூர்ணம் சிரேட்டம் என்றும், வடகலைநாமம் விசேடமென்றும், தென்கலை நாமம் உயர்ந்ததென்றும், வைணவர்களே பிரமாதமான சண்டைகள்செய்தனரே; செய்கின்றனரே. அவற்றுள் இது தான் உயர்ந்ததென்று இன்னுந் தீர்மானித்து ஒருவழிப்பட்டாரல்லர், விபூதியில் இவ்வகைப் பேதங்களில்லையே. நால் வகை நாமத்துள் எந்த நாம முண்மையோ? ஒவ்வோர்பகுதி வைணவர்மற்றை நாமங்களைப்பொய் என்கின்றனர். ஆதலால் எல்லாம் பொய்யே. "உத்ருதாஜி வராஹேண க்ருஷ்ணே நசதபாகுந" என்னுமந்திரம் மண்போடு மந்திரமன்று, மண் பூசிக் குளித்தற்கு உரிய மந்திரமே.

இன்னன நியாயங்களானே, உடையவர்க்கு முன்னர் இருந்த ஆழ்வார்கள் செய்த நாலாயிரப் பிரபந்தங்களில் வரும் நீறு, கண்டிகை, பொடி, காப்பு, அக்கவடம், சாந்தம் முதலிய சொற்களுக்கு எவ்வாற்றானும் பொருட்பொருத்தமாகக் கொள்ளப்படுவது விபூதி ருத்திராக்கங்களே

யென்றும், அவையே சுருதிப் பிரமாணங்கள் உரைத்த கருத்து என்றும், மற்றையனவெல்லாம் மாறென்றும், அதனால் எமது காத்தற் கடவுளாகிய நாராயணப் பெருமாளும் அவரடியார்களும் அணிவன திருநீறுங் கண்டிகையு மென்றும் சித்தாந்த மாதல் அறிக.

விபூதி ருத்திராக்க விவாதம்.

திருமண், துளசிமணி தாரணங்களே வாசுதேவனுக்கும், அவனடியார்க்கும் உள்ளனவென்றும், விபூதிருத்திராக்கங்கள் பிரமகத்தி முதலிய பாதகங்களைச் செய்தாரும், இராக்கதர் அசுரர்களும் தரிப்பனவென்றும், ஆதலால் பிராயச் சித்தாங்கமாகும் என்றும், குரூர வைணவராகிய திக்விஜயம் எம்பாவையங்கார் என்பவர் அதர்வசிகா விலாசம் என்ற நூலொன்றை யெழுதிவிட்டகாலத்து, மைசூர் என்னும் மகிஷ புரக்கணிருந்த வீரபத்திர ஆராத்திய சுவாமிகள் அவற்றையெல்லாங்கண்டித்து,சித்திரக்குறியாகியஊர்த்துவபுண்டரம் உடையவரால் ஏற்படுத்தப் பட்டதென்றும், அவைதிகமும் நவீனமுமாகுமென்றும், சிவசின்னங்களே வைதிகம் என்றும், அவை நித்தியாங்கம் ஆகுமென்றும் பிரமாணங்களுடன் "அதர்சிகாவிலாச நிரசனம்" என்றசிறந்தநூலொன்று எழுதி, வாதிக்கவந்த ஐயங்காரையும் வென்றனர். ஐயங்கார் தம்முடைய விருதுகள் முதலாயினவற்றையெல்லாம் சுவாமிகள் திருவடிகளில் தத்தஞ்செய்து அவர்க்கு அடிமையாயினர் என்று, சங்கரபட்டர் அவர்களாற் செய்யப்பட்ட சகலவேத சிகாமணி என்னு நூல் முழங்குகின்றது. காஞ்சி

புரத்தாத்தாச்சாரி என்னும் வேறோர் வைணவர், நாராயண ரே பரப்பிரமம் என்றும், திருமண், துளசிமணி, தப்தமுத்திரை என்னு மிவற்றைத்தரித்தலே பரமபதசாதனம் என்றும், விண்புரளிசெய்த காலத்தில், ஆயிர நூல்கள் செய்த அப்பதீக்ஷித சுவாமிகள் மறுக்கவெழுந்தனர். தாத்தாச்சாரி என்பவர் "சிவன் விடமுண்டதனாற் பரப்பிரமம்" எனின் நீயுமுண்ணுதி என்று பாலுடன் நஞ்சுங்கலந்து கொடுக்க, தீக்ஷித சுவாமிகள் அதனைப்பருகி, அதனாற் சிறிதும் வாதனையின்றி "சிவதத்துவவிவேகம்" என்னும் நூல்செய்துசாதித்தனர். அதனைமறுக்க முடியாத ஆசாரி விழித்து, வைணவ முத்திரைகளே முத்திசாதனம், விபூதி கண்டிகைகள் பிராயசித்தாங்கம் என்பதைத் தாபிப்பேமென்று அரசனிடங் கூற, அரசன் இருவரையும் அழைத்து, மத்தியஸ்தராகவியாசபட்டர், பராசரபட்டர் என்னும் மத்துவ ஆசாரியர்களை நியோகித்துவாதிப்பித்தனன். அப்பதீக்ஷித சுவாமிகள் வேதாகம உபப்பிருங்கண சுருதிகளால் தாத்தாச்சாரி கூற்றுக்களையெல்லாம், பரியநுயோச்சியாநுபேக்ஷணம், அபார்த்தகம், புனருத்தி, பிரதிஞ்ஞா விரோதம், பிரதிஞ்ஞானி, அப்பிரசித்தோபயம், அப்பிரசித்தசம்பந்தம், ஆகம விரோதம்முதலிய குற்றங்களிற்படுத்தி, சிவசின்ன வெற்றிக்கொடியைநாட்டிநின்றார். தாத்தாச்சாரியார் "விழுந்தவன் மீசையில்மண்படவில்லை" யென்றாற்போல வகையறியாது, குதர்க்கத்திற்கு ஆரம்பித்தார். மத்தியஸ்தராயிருந்தபட்டர் இருவரும் தீக்ஷித சுவாமிகளைத் தண்டாகாரமாக வீழ்ந்து வணங்கி, சுவாமிகளால் தாத்தாச்சாரியர் அபஜெயப் பட்டார்.

பாஞ்சராத்திரம் பாழாயிற்று. அம்மதக் குறிகளுள், ஊர்த்துவ புண்டர இரேகைகள் ஆகிய கொம்பர்கள் மனுடர் நெற்றியைவிட்டு மலைச்சிகரங்களி லோடிச்சென்று உற்றன. மண்கள், தூளியாய்ப்பறந்து அந்தரத்தில் வெண்முகிலாய் நின்றது. தப்த முத்திரைகள் ஆகிய சங்கு சக்கரக்குறிச் சூடுகள், எருத்து மாடுகளைப்பற்றின. ஸ்ரீசூர்ணம் என்னும் குங்குமப்பொடி மாதர்களின் குசமண்டலத்தை யடைந்தது. அரித்திராசூர்ணம் என்னும் மஞ்சட்பொடி கறிவகைகளுடன்போய்க்கூடிற்று. துளசிமணியுந் தேடுவாரின்றி வனமணியாயிற்று, என்று புகழ்ந்து சைவசித்தாந்திகளாய் நின்றனர். அப்பதீக்ஷித சுவாமிகள் அக்காலத்திலியற்றிய கிரந்தங்கள் வைதிகாசார நிர்ணயம், பரமததிமிரபானு, சிவகர்ணாமிர்தம், சப்தமுத்திராவித்திராவணம், மிர்த்துதாரண விப்பிரலம்பம், சிவகின்னோத்கர்ஷம், வனமாலிகாதண்டனம், பாஷண்டம் தசபேடிகை, பிரம தருக்கஸ்தவம், சிவபுராண தாமசத்வ நிராகரணம், சர்வார்த்த சாரசங்கிரகம், பரிபாஷா மஞ்சரி, ஆதத்தமான்மியம் முதலாயினவாம். கூரத்தாழ்வார் வழிப் பிறந்த நடுவிற் றிருவீதிப்பட்டர் திருமண் சாதனங் கூறிய காலத்து, சோழராசன் வான்மீகி யிராமாயணத்துள்ள "சுவர்ணவர்ணஜடாபாரம்" என்ற சுலோகத்தால் நீறன்றோ இராமர் தரித்தது என்று கேட்டகாலத்து, நடுவில் வீதிப் பட்டர் விழித்தனர் என்று குருபரம்பரை கூறிற்று.

விபூதி பஞ்சகம்.

இச் சிறந்தநூல், திருநந்திதேவரது அவதாரமென்று சிவரகசியகண்டத்திற் கூறப்பட்ட அரதத்த மகாயோகீந்தி

ரரால் செய்தருளப்பட்டது. தந்தையாகிய மதுசூதனசாரியரும், மற்றைய வைணவர்களும்சேர்ந்து திருமண் தாரணமும், சங்குசக்கரக்குறிச்சூடும் செய்யவந்தபோது, அரதத்த யோகிகள் அவற்றைத்தடுத்து, விபூதியின் பிரபாவங்களையெல்லாந் தொகுத்துக்கூறி, நாராயணரின் மனைவியான மண்ணை நாமணியேம். எனத்தி னுச்சிட்டத்தை யெடுக்கேம் என்று,

யசுர்வேதம் காலாக்கினி ருத்திரோப நிடதத்திலே.

ஸத்யோஜாதாதி பஞ்சப் பிரஹ்ம மந்த்ரைம் பரிக்ருக்கிய!
அக்கிரிதிபஸ்ம வாயுரிதிபஸ்ம வியோமேதிபஸ்ம ஜலமிதிபஸ்ம!!
ஸ்தலமிதிபஸ்ம இத்யநேநாபி மந்திர்ய!
மாநஸ்தோக இதிசமுத்ருத்ய!!

என்றற் ஞெட்டக்கத்தவாகக் கூறப்பட்ட மந்திரங்களை யுச்சரித்து, பஸ்ம ஸ்நானஞ்செய்து இப்பஞ்சகத்தையும் அருளிச்செய்தார் என்க.

விபூதி, உறுப்புக்களிற் றரிக்குங் காரணம்.

இதனைப்பற்றி, 92-ம் பக்கத்திற் கூறினே மாயினும், வழிமொழிதலாக வேறுகாரணமும் உளவென்று காட்ட வந்தாம். பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தாரும் திரிபுண்டரமாகத் தரிக்குந்தானங்கள், 5, 8, 16, 32 என்பனவாம்.

நெற்றி, கைகள் இரண்டு, மார்பு, உந்தி என்னும் ஐந்துறுப்புகளினுந் தரித்தல் சிவபெருமான், மகேசுரர், உருத்திரர், கிருட்டிணர், பிரமர் என்னும் ஐந்து தேவதைகளின் பிரீதி சித்திப்பதற்கெனச் சொல்லப்பட்டது.

தலை, நெற்றி, செவிகள், கைகள், நாபி, பின்பக்கம் என்னும் எட்டினுந் தரித்தல், அவ்வுறுப்புக்கள் பிரமனுக்கும் சத்தரிஷிகளுக்கும் பிரீதியுள்ளனவாகலின் என்க.

முன்னர்க் கூறப்பட்டனவன்றி, பதினாறு உறுப்புக்களுக்குக்காரணம் வேறுமுண்டு. என்னெனில் அவ்வுறுப்புக்கள், முறையே சதாசிவன், மகேசுரன், உருத்திரன், விட்டுணு, பிரமன், அக்கினி என்னும் மூர்த்திகளும் ஜிஷ்டை, இரௌத்திரி, காளி, கலவிகரணி, பலவிகரணி, பலப்ரமதனி, சர்வபூத தமனி, நாதன், தத்தியன் என்னும் அசுவினி தேவதைகளும் ஆகிய பதினாறு தேவதை கட்கும் பிரீதி உண்டாகலின் என்க. அது "சிவவக்தியாதி மூர்த்தீநரம்" எனவரும் ஸ்நான்விதிப் படலசுலோகத்தானறிக.

சிரம், நெற்றி, இருசெவிகள், இருநாசிகள், முகம், கண்டம், புயங்கள், கரங்கள், முழங்கைகள், மணிக்கட்டுகள், மார்பு, நாபி, குறி, குதம், தொடைகள், முழங்கால்கள், கணைக்கால், பிருட்டோன்னதங்கள், பாதங்கள் என்னு முப்பத்திரண்டு சந்திகளினும், வித்தியேசுரர் எண்மருக்கும், திசைப்பாலர் எண்மருக்கும், அட்டவசுக்களுக்கும், அட்ட மூர்த்திகளுக்கும் பிரீதியாயிருத்தலால் தரிக்கப்படும். இதனைக் காமிக ஆகம பூருவபாகத்து 3-வது படலத்தில், 72-ம் ச்லோகத்தா லறிக.

உருத்திராக்க பஞ்சகம்.

இதுவும் முன்னர்க்கூறிய அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளால் விபூதி பஞ்சகம் செய்த காலத்திற் செய்யப்பட்டது.

தந்தையார் ஆகிய மதுசூதனசாரி முதலாயினோர் துளசி மணியைத் தரிப்பான் கொண்டு வந்தபோது, சுவாமிகள் தடுத்து, உருத்திராக்கத்தின் பெருமைகள் எல்லாம் விளக்கும்படி தோத்திரம் பண்ணிய சிறந்த நூலாம். இது "லக்ஷந்து தர்சநாத் புண்யம்கோடிஸ் தத்தாரணாத்பவேத் தஸ்யகோடி சூதம் புண்யம் லபதே தாரணாந்நர:! லக்ஷ கோடி சகஸ்ராணி லக்ஷகோடி சதாநிச" எனவரூஉஞ் சாம வேத பாக மகாவாக்கியங்களைக் காட்டி உருத்திராக்க மகிமையைக் கூறி அதனைத் தரித்து, அன்புடன் போற்றியது என்க.

விட்டுணுமூர்த்திக்கு

வித்தியா கர்த்தரும் விபூதி கண்டிகை யிட்டார்.

ஒருவிஷயத்தில் இ வர் பிணக்குற்ற காலத்தில், அவ்விருமதத்தவர்களல்லாத வேற்றுமதத்தராய், அபிமானமுமில்லாதவராயுள்ள ஒருவர் எது கொள்கின்றனரோ அதுவே உண்மையானதாகும். விஷ்ணுவுக்கு விபூதி ருத்திராக்க தாரணமே யுள்ளது என்று யாம் வாதித்த காலத்தில், இல்லை யில்லை யென்று வீண்வாய்ப்பறை யடித்தவர் யாமீண்டுக் காட்டிய சுருதிப் பிரமாணங்கட் கெல்லாம் என்ன சொல்வர். அன்றியும் ஆங்கில அரசினரால் நியமிக்கப்பட்டு, மதாபிமான மின்றி யிரண்டற்கும் பொது நிலையராக விளங்குஞ் சென்னை வித்தியாகர்த்தரான மாஸ்டூன் துரை பி-ஏ. அவர்கள், தாம் வித்தியாசாலைக்காக இயற்றி விதித்திருக்கும் (Indian History) இந்திய சரித்திரம்

என்ற ஆங்கில மொழிப் புத்தகத்திலும், ஆறும் வாசக புத்தகம் என்ற தமிழ்மொழி நூலினும், இராமர் இலக்குமணர் சீதை யென்னு மிம்மூவருக்கும் வேதாக மேதிகாசங்கள் கூறுவதுபோல விபூதித்திரிபுண்டரமும், உருத்திராக்கமுந் தரித்தபடி படம் இட்டிருக்கின்றனர். அதனாற் சீதாராம பிரான் சிவ சின்ன தாரண ரென்பது அவர் கொள்கையு மாகும். மஞ்சள், சிகப்பு, வெள்ளை யென்னும் திருமண் தாரணமிடக் காணேம். அதனல் திருமண் நவீனக்குறி யென்றாயிற்று. அப்புத்தகங்களைப் பார்ப்பவர்க்கு அவை நன்கு விளங்கும். வித்தியாகர்த்தர் அபிமானத்தினல் இடுவாரா? இடமாட்டார். அநேக நூல்களை யாராய்ந்து இராமசுவாமியும், அவர்தம்பி இலக்குமணரும், இராவணன் மகளாகிய சீதாபிராட்டியும் சைவதருமம் உடையவர் என்றே தெளிந்து செய்திருக்கின்றனர். இவ்வாறே பூனவிலுள்ள திசையெலாந் தெரிந்த சித்திரவேலையில்வல்ல இரவிவர்மா அவர்களும் இராமர்முதலினேர் ஓடம் ஏறிச்செல்லும் அப்படத்திற்கு விபூதி ருத்திராக்க தாரணத்துடன் வெளியிட்டதை யாவருங் கண்டுளர். வித்தியாகர்த்தர் அவர்கள், கங்கையைக் குறித்த ஆறும்வாசக புத்தகத்திலே, சிவபெருமான் தேவி யென்னு மிருவருடைய திருவுருவப்படங்களு மிட்டுள்ளார் அவைகளுக்கும் விபூதியே யன்றி மண்புண்டர மிட்டாரல்லர். ஒருகால் இராமர்க்கு விபூதிகண்டிகையுண்டு; வாசுதேவர்க் கில்லையெனில், இராமர் விட்டுணுவின் ஐவகை நிலையுள் ஒன்றின் வகையரென்றும், தசாவதாரத்துள் ஓரவதாரமென்றும், சப்தகாதை, தத்துவத்திரயம் என்னும் வைணவ

நூல்கள் சாற்றுகின்றனவே. வாசுதேவனே இராமன்; இராமனே வாசுதேவன், என்று வான்மீகி இராமாயணமும், நாலாயிரப்பிரபந்தமுங்கூறித் துதிப்பதென்னே? நாராயணோபநிடதம், இராமதாபினி முதலியவும் அவ்வாறே கூறுகின்றன. அதனால் அங்ஙனங் கூறுதல் முரணா மென்க. இவ்வேதுவானும் சீதரா சிவசின்ன தாரணரே.

மாணிக்கப் பண்டாரம் வாசுதேவரே.

வாசுதேவர் பரசிவத்திற்குச் சிறந்த அடியவராய், அவரை யிடைவிடாது உபாசிக்கின்றனர். அதனாற் சிவபெரு

மான் அவரது இருதயத்தை விட்டு நீங்காதவராய் அங்கே யே குடிகொண் டிருக்கின்றார். சீதாக் கடவுளின் றியான உபாசனையைத் தற்பரனார் தந்திருவுளத்து ஏற்று, அவர் வேண்டியவா றருளிநிற்றலின் இருவரும் வேறுகாராயினர். அதுபற்றியே,

சிவாய விஷ்ணு ரூபாய சிவரூபாய விஷ்ணவே!
சிவஸ்ய ஹிருதயம் விஷ்ணுர் விஷ்ணோச்ச ஹிருதயம்சிவ:
யதாந்தரம் நபேதாஸ் யுச் சிவகேசவ யோஸ்ததா!
பாசபந்தஸ்ததாஜீவ: பாசமுக்தஸ் ததாசிவ:!

என்றுயசுர்வேதபாகமாகிய சகந்தோபநிடதஞ் சாற்றி ற்று. இவ்வாறே வைணவருங் காயத்திரி பிரஸ்தாபனஞ் செய்யுங்காலத்தில் உச்சரித்துச் செய்தல்வேண்டும். இது வன்றி வேறுகதிகிடையாது. இங்ஙனம் சிவநாமத்தைபுச்சரி த்துச் செய்யும் வைணவர் சிவவேடம், சிவாலயம், சிவசப் தம் என்னு மிவற்றைக் காணுதலுங் கேட்டலும் ஆகாது என்னல் நியாயமின்மையும் மகாபாதகமுமாம். மேற்போந்த வசனங்களால் திருமால் சிவபெருமானை யிடைவிடாது உபாசிக்கின்ற பண்டாரம் என்றுவர். பண்டாரம் என்பது அரும்பொருளாகிய முத்திச் செல்வத்தை யன்றி, அரு பொருணிறைந்த பொக்கிஷமெனவும் பொருள் கூறலாம். முத்தியாகிய பண்டாரத்தைக் கொடுப்பவர் சிவனார் என்று, "மூலபண் டாரம் வழங்குமென் றுன்வந்து முந்துமினே" என்று திருவருணெறித் தமிழ்வேதமுங் கூறிற்று. அரும் பொருணிறைந்த பொக்கிஷம் என்றால், மேலான ஐசுவரியம்

நிறைந்ததென்க. பொருள்களெல்லாவற்றினும் மேலான பொருள் எவையெனின் விபூதியும் கண்டீணியுமே. எனெனில், அவற்றின் பெயர்களே மேலான (விபூதி) ஐசுவரியம் எனவும், மணிகளெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தது எனவும் பொருள்படுதலானும் என்று அறிக. அரும்பொருளாகிய விபூதியையும் கண்மணியையு முடைய கோலமே (பொக்கிஷம்) பண்டாரம் ஆகும். சிவனடியராயுள்ளார் அவ்விரண்டனை யுந்தாங்கி வழிபடுங்கோலமுடைய ராகலின்பண்டாரம் எனப்படுவர். இவ்வழக்குப்பெயர் சைவரொருவர்க்கன்றியேனைய மதத்தாருக்குக் கிடையாது. வைணவருக்குத் தாதர் என்று வழங்கப்படுகின்றது.

அப்பண்டாரக் கோலங்கள் பக்குவ முறைபற்றிச் சைவப் பண்டாரங்கள் எனவும், வீரசைவப் பண்டாரங்களெனவும் இருவகைப்படுவர், சைவப் பண்டாரங்கள் விபூதிருத்திராக்க தாரணத்துடன், விபூதிப்பை, திருமுறை, உருத்திராக்கமாலை, யோகதண்டம் முதலியன எந்திநிற்பர். வீரசைவப் பண்டாரங்கள் சிவசின்னங்களை யணிவதுடன், சங்கும் சேமக்கலமுந் தங்கையில் தாங்கி நிற்பர். அதுபோலவே நாராயணப்பெருமாளும் சங்குஞ் சேமக்கலமுமாகிய பாஞ்ச சன்னியமென்னும் சங்கினை ஒருகையினும், சுதரிசனம் என்னுஞ் சேமக்கலத்தை (காவற் படைக்கலத்தை) ஒருகரத்துந்தரித்துச் சிவசின்னப் பொலிவுடன் றியானிக்கின்றபடியால் பண்டாரம் என்றுபெயர் பெற்றார். "செங்காலிற் கருங்காலன் சிரமுருள வுதைத்தனையே - சங்காழி முகுக்

தனுக்குச் சங்காழிகொடுத்தனையே." என்று திருவருணைக் கலம்பகத்தும், காஞ்சிப் புராணத்தும், சரபோப நிடதத்துங் கூறியபடி சிவபெருமானே இப்பண்டாரக்கோலத்தை விட்டுணுவிற்கு அளித்தார் என்பது நன்றாகத்தெரிகின்றது.

திருமங்கையாழ்வார் திருநெடுந் தாண்டகம். 24.

"ஒருகையிற் சங்கொருகை மற்றாழி யேந்தி
யுலகுண்ட பெருவாய ரிங்கே வந்தென்."

என்றதனுற்காண்க. ஏது திருட்டாந்தங்களாற் பண்டாரம் என்பதன்றி, "திருமால் பண்டாரம்" ஒன்றுயர்மொப்புக் கொள்ளும் நமது மேற்கோள் யாதேனு முண்டா? என்று வைணவர் வினவின், ஆம் என்கின்றோம். அது வருமாறு.

நலாயிரப் பிரபந்தத்திலே.

"மாணிக்குறளுருவாய் மாயனை யென்மனத்துள்ளே
பேணிக்கொணர்ந்து புகுதவைத்தேன் பிறிதின்றி
மாணிக்கப் பண்டாரங் கண்டீர்."

என்று, திருமங்கையாழ்வார் கூறியசெய்யுளாம். இஃதொன்றே அதனை வலியுறுத்து மென்க. வைணவர் ஆகிய ஆழ்வாரே விட்டுணுவைப் பண்டாரம் என்றபோது சிவசின்னதாரணத்திற்கு ஐயமு முளதேயோ? மாணிக்கத்தையுடையபண்டாரம் எனின், மாணிக்கத்தைமாத்திரம் உடையது பண்டாரம் எனப்படாது. மாணிக்கம் ஒன்றே யரும்பொருளுமாகாது. இந்த நியாயங்களால் மாணிக்கம் ஆகிய பண்டாரம் எனவும், அதுபோலும் அருமையை யுடைய பண்டாரம் எனவும், அவர் பெருமொழியானே சித்தித்தது. இதனாலும் மாயவனர் சிவசின்னதாரணரே.

வைணவர் தோல்வி யடைந்தமை.

முன்னுள்ள வைணவாசாரியர்கள் பலர், நாராயணரே பரப்பிரமம், எனவும் திருமண் துளசிமணி தாரணங்களே விஷ்ணுவுக்கும் அவரடியார்க்கும் உள்ளன எனவும், இன்னும் பற்பல மேற்கோள்கொண்டும் வாதித்து அபசயமடைந்தனர். அவருட்சிலர் விடயத்தை மாத்திரங் காட்டுகின்றும். வரவர முனிவர் என்னும் ஆளவந்தார் (யமுனைத்துறைவர்) என்பார் அக்கபாத சிவாசாரியர் அவர்களுடன் வாதித்து அபசயமடைந்தார். இராமாநுசர் என்னும் உடையவர், சோழராசாவின் வாதத்திற்குப் பயந்து வெள்ளைப் புடைவையுடுத்து மேலைத்தேச மோடிச்சென்று வேடர் குடிசைக்குள் ஒளித்துப், பன்னிருவருடம் பதுங்கினர். உடையவரது சீடருள் பவித்திராழ்வார் என்னும் கூரத்தாழ்வார் என்பவர், சோழராசனின் சமஸ்தான பண்டிதசிரோமணியாகிய பிரமஸ்ரீ வாகீச பாதசேகர சிவாசாரிய சுவாமிகளுடன் வாதித்துத் தோற்றுக் கண் குருடாயினர். பராசரபட்டர் என்னும் வைணவாசாரியர், வீரசுந்தரப் பிரமராயன் என்னும் அரசரோடுடன் தருக்கித்து, தமது மேற்கோள் நூல்களாகிய அஷ்டசுலோகி, பிரணவவிவரணம், கிரியாதீபம், குணரத்தினகோசம், தத்துவத்திரயம் என்னும் நூல்களுடன் தம்பிரதிஞ்ஞையும் கண்டிக்கப்பட்டபோது கோட்டியூர்க்கு ஒளித்தோடினர் என்று வைணவர் எழுதிய குருபரம்பரையாலுந் தெரிகின்றது. அங்ஙனமே பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான் என்னும் வைணவரும் தோற்றோடியகதை அக்குருபரம்பரையிற் காணப்படுகின்றது.

கஞ்சனூரிலே யிருந்த மதுசூதனுசாரி என்னும் வைணவரும், ஏனைய பல்லாயிரம் வைணவரும், அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளுக்குச் சுதரிசனுசாரி என்று பெயரிட்டுத் தமது பாஷண்டக் கிரியைகளைச் செய்யத் தொடங்கும்போது அவ ரவற்றை மறுத்து, வேதசிவாகமங்களே முக்கிய பிரமாண மாம். சிவபெருமானொருவரே பரமபதி. விபூதி ருத்திராக் கங்களை வைதிக முத்தி சாதனம் என்றும், நான் அரனுக் குத் தத்தமாய்விட்டேன் என்றும்கூறி, மாறுபட்ட வைண வர் தொடுத்த கடாக்களுக் கெல்லாம் விடைவிடுத்து அக்கி னியிற் காய்ச்சிய இருப்புப் படிகளிலேறி நின்று அவ்வுண் மையை விளக்கியருளி, அரதத்த சகச்சிரம் என்னுங் கிரந்த மொன்றியற்றி நிலை நிறுத்தினர் என்று, அரதத்தமான்மியம் கூறுகின்றது.

சதுர் வேதசாரம், ஆபத்தம்ப சூத்திரபாடியம், சைவா கமபூஷணம், ஞானரத்தினகரம், பத்தாதிக்கியசிகாமணி, சிவாதிக்கிய சிகாமணி, அரியா தாரதம்மியம், நீலகண்டபா ஷிய சமர்த்தனம், விபூதிபஞ்சகம் முதலாகிய நூல்களை யருளிச்செய்தவரும் அவரே.

தஞ்சாவூரிலே சரபோசி மகாராஜாவின் ஆசாரியரா யிருந்த சிவாக்கிர யோகிகளுடன் மணவாள மாமுனி என் னும் வைணவர் வாதித்து அபசயப்பட்டார். கொப்பூரில் இருந்த பிப்பபார்ச்சையர் என்னுஞ் சைவருடன் அழகிய மணவாளநயினர்,பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் என்னும் வைண வர் வாதித்து நிக்கிரகிக்கப்பட்டனர். ஸ்ரீமத் அப்பதீக்ஷித

சுவாமிகளுடன், தாத்தாசாரி என்னும் வைணவர் வாதித்து வாயடங்கினர். காசிப்பதியிலே வசித்த மஞ்சிதேவர் என்பவருடன் ஈயுண்ணியாழ்வான், மிளகாழ்வான் என்பவர் வாதித்துத் தோல்வித்தானமெய்தினர் என்று வசவ புராணம் உரைக்கின்றது. கிருஷ்ணமிசிரர் என்னும் சைவகுருவுடன் நஞ்சியர் என்பவர் வாதித்துத் தோற்றனர்.

குகனடியே யன்றி வேறொன்றுமுன்னு அருணகிரிநாத சுவாமிகளுடன் வில்லி புத்தூரர் என்னும் வைணவர் வாதித்துத் தோல்வித்தான முற்றூர். காளமேகப் புலவருடன் திருமலைராயன் பட்டினத்து வைணவர் வாதித்து வலிமையிழந்தார்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகளுடன் வேதாந்ததேசிகர் என்னும் வைணவாசாரியார் வாதித்து வாயடங்கினர். இந்நூற்றூண்டினும் இராமநாதபுரச் சோமசுந்தரப்புலவர், யாழ்ப்பாணம் கூழங்கைத்தம்பிரான் சுவாமிகள், சரவணமுத்துப் புலவர், ஆறுமுகநாவலப்பெருமான், மகாவித்வான் திரிசிரபுரம்-மீனாட்சிசுந்தரப்பிள்ளை, சென்னையம்பதி வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம் சோமசுந்தர நாயகர் முதலிய பலசைவசித்தாந்த மஹோத்தாரருடன் பலசபைகளினும் வாதித்துப் பரிபவப்பட்ட வைணவர் பலரே. எவ்வாறு தோற்றூனும் "மூர்க்கனும் முதலையுங் கொண்டது" விடா என்றூற் போலச் சிவ தூஷண சிவ சின்னதூஷணங்களைச் சில போலி வைணவர் செய்து வரல் கலிகாலப் புதுமையே.

நாராயணவல்லியும் விபூதி நவின்றது.

சங்கராசாரியர் மாண்டூக்கியத்திற் கௌடபாத காரிகையைச் சேர்த்தாற்போல, உடையிவர்க்கு முன்னிருந்த

அரங்கராமாநுஜர் என்னும் வைணவாசாரியர், தைத்திரீயோபநிடதபாடியத்திலே சிக்ஷாவல்லி, ஆனந்தவல்லி, பிருகுவல்லியின் பின்னர், நாராயணவல்லி என்று ஓர் வல்லியைச் சேர்த்து வியாக்கியானஞ் செய்தார். இராமாநுஜரும் அதனைச் சிரேஷ்டமாக ஒப்பி விருத்தி வியாக்கியானஞ் செய்துளார். வைணவர் வேத முடிபென்று கொள்ளும் அந் நாராயணவல்லியில், நாராயண தியானத்தை நிறைவேற்றும் வழி முதலில்,

"புருஷஸ்யவித்ம ஸகஸ்ராக்ஷஸ்ய மஹாதேவஸ்ய தீமஹி! தந்நோருத்ரப் பிரசோதயாத்!! என்று சிவபெருமானையும், பின்னர்,

"தத்புருஷாய வித்மஹே மஹாதேவாய தீமஹி!
தந்நோருத்ரப் பிரசோதயாத்"!! என்று ஸ்ரீகண்ட ருத்திரமூர்த்தியையும் பின்னர்,

"தத்புருஷாய வித்மஹே வக்ரதுண்டாயதீமஹி!
தந்நோ தந்தி: பிரசோதயாத்!! என்று யானைமுக விநாயகக் கடவுளையும் பின்னர்,

"காத்யாயனாய வித்மஹே கந்யக் குமாரிதீமஹி!
தந்நோ துர்க்கி: பிரசோதயாத்!! என்று சிவசத்திகளுள் ஒன்றாய துர்க்காதேவியையும், தியானிக்கும் மந்திரங் கூறுவதனாலும், "அசக்ராந்தே ரதக்ராந்தே" எனவரூஉம் மந்திரத்தால் மண் பூசிக்குளிப்பதற்குச் சொல்லப்படலானும், குளித்தவுடன் விபூதிதரித்து நாராயண தியானஞ்செய்ய வேண்டுமென்பது "கந்தத் துவாராம் துராதர்ஷாம் நித்யபு

ருஷ்டாம் கரீஷிணீம்'' எனச் சொல்லப்பட்டதனாலும், ''யஸ்யவேகம் கதயக்தி கோத்ர'' என்று விபூதி பேசப்பட்டமையானும், ''சர்வோ வைருத்ர தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து'' என்றற்றொடக்கத்த மந்திர அநுவாகங்கள் கூறினமையாலும்,

''சத்யோசாதம் ப்ரபத்யாமி'' எனத்தொடங்கி, ''ஈசானஸ் சர்வவித்யானாம், ஈசானஸ் சர்வபூதானாம் பிரஹ்மணோதிபதி ப்ரஹ்மா சிவோமே அஸ்து சதாசிவோம்'' என்றதிறுதியான விபூதிதாரண மந்திரங்களைக் கூறியதனாலும், விஷ்ணுவுக்கும், அவரடியார்க்கும் சிவசின்னதாரணம் உரியதென்றறிக.

ஆறிருதடந்தோள்வாழ்க வறுமுகம்வாழ்கவெற்பைக்
கூறுசெய்தனிவேல்வாழ்க குக்குடம்வாழ்கசெவ்வே
ளேறியமஞ்ஞைவாழ்க யானைதன்னணங்கும்வாழ்க
மாறிலாவள்ளிவாழ்க வாழ்கசீரடியரெல்லாம்.

உருத்திராக்க சம்ஸ்காரம்.

உருத்திராக்கங்களை நியம மின்றித் தரித்தல் எத்துணைப் பலக்குறைவோ, அதுபோலச் சம்ஸ்கார மில்லாது தரிப்பதும் அத்துணைப் பலக்குறைவை யுண்டாக்கும். ஆகலால் முக்கியமான அவ்விதியைச் சகலாகம சங்கிரகம் கூறியவாறு தெரிப்பாம். சிவதீட்சாங்கமாய் வேள்விச்சாலை வகுத்து, வேதி நடுவிலே எட்டு மரக்கால் நெல்லும், நான்கு மரக்கால் அரிசியும், இரண்டு மரக்கால் எள்ளும் பரப்பி, அவற்றிற்குமேல் 16-இதழ்ப் பதும மண்டலமிட்டு, வேதி

யின் கீழிலாவது மேற்புறத்திலாவது சிவாகம விதிப்படி நாற்கோண குண்டஞ்செய்து, கலசங்களும் துவாரங்களும் தாபித்து, அர்ச்சனை பண்ணுவித்தல் வேண்டும். பதும கர்ணிகையில் பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களாலும் பூசித்து, உருத்திராக்கங்கள் எல்லாவற்றைவும் மாலைகளையும் பதும மண்டல நடுவில் வைத்து விதிப்படி பூசித்து, சிவாக்கினி முகங் கற்பித்து, நேத்திர நியாசஞ் செய்து, அந்நேத்திரத்திற்கும் மணிகளுக்கும் நாடி சந்தானம் பண்ணி, 1000, 500, 108, நேத்திராகுதிகளுள் ஒன்றியற்றி, உருத்திராக்கங்களைச் சிவாக்கினிக் கண்ணினின்றும் உண்டானவைகளாகப் பாவித்து, பூர்ணாகுதி, நைவேத்தியம், தூப தீப முதலிய பதினாறு உபசாரங்களுஞ் செய்து வணங்கி, குருமுகமாக உருத்திராக்கங்களைத் தரித்தல் முறையாகும்.

அதனைக் குருவினிடம் பெறும் விதி.

இங்ஙனஞ் சம்ஸ்காரஞ் செய்யப்பட்ட உருத்திராக்கங்களை ஆசாரியன் கொடுக்குங் காலத்தில், சாந்தகுணமும் வணக்கமுதலாய நல்லொழுக்கமுமுள்ள சீடனை, மேற்கூறப்பட்ட யாகசாலையின் மேற்புறத்தில் வருவித்து, தான்மான்றோல் முதலிய ஆசனங்களிற் பிரணவ வட்டமிட்டு, வடக்கு நோக்கி யிருந்து, சீடனை மண்டலத்திற்கு வெளியே கிழக்கு நோக்கி நிற்கச் செய்வானாக. சீடன் ஆசாரியனைப் பிராசாத மந்திர ரூபியாகத் தியானித்து வணங்கி, சிவனாகப் பாவித்து, "ஏ பரமேச்சுரரே! மும்மல வாதனைகளையும் ஒழித்து அடியேனைக் கருணையுடன் பாதுகாத் தருள்க." எனப்

பிரார்த்தித்து, தலைக்குமேற் பன்னிரண்டங்குல உயரம் அஞ்சலித்து நிற்கக்கடவன். ஆசாரியன் ஆசிகூறி யருளி, அவனது நெற்றியிற் விபூதி தாடனஞ் செய்து, அவன் வலக்கையைப் பற்றி மும்முறை யாகசாலையை வலம் வந்து, உருத்திராக்கங்களுக்கு நீராஞ்சன மியற்றி, சீடற்கு நீறளித்து, வேதி நடுவி லிருக்கும் உருத்திராக்கங்களை யெடுக்கும் போது, பாச நிவர்த்தியின் நிமித்தம் "சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்தத்துவ பரமபதியாஞ் சங்கரரே! தேவரீரது கடாக்ஷ ரூபமாகிய உருத்திராக்கங்களைச் சீடற்குத் தரிப்பிக்கிறேன்," என்று உத்தரவு பெறவேண்டும்.

அதன் பின்னர்ப் பிரணவ மண்டல மிட்ட கூர்மாசனத்திற் கிழக்கு முகமாக விருந்து, சீடன் வடக்கு முகமாக நிற்க, ஈசானத்தாற் சிகையிலும், தற்புருடத்தாற் றலையிலும், அகோரத்தாற் காதுகளிலும், வாமதேவத்தாற் கழுத்திலும், சத்தியோ சாதத்தால் மார்பிலும் மாலையைத் தரிப்பித்து, அத்திரத்தாற் கைம்மாலையையும், வியோம வியோபியால் உபவீதத்தையும் தரிப்பித்து, அவனைப் பிராசாத மந்திரத்தால் அபிமந்திரித்து, பஞ்சப் பிரமத்தாற் செபமாலையை அபிமந்திரித்து, மந்திர விசிட்டமாகிய பிராசாத மந்திரத்தை யுபதேசித்து மாலையை யவன் வலக்கையிற் கொடுத்து அநுக்கிரகம் புரிதல் வேண்டும்.

உருத்திராக்க மாலாதாரணம்.

பிரமசாரி ஒரு மாலையும், கிருகத்தன் மூன்றும், ஆசாரியன் ஐந்து மாலையும் உருத்திராக்கத்தாற் செய்து தரித்

தல் விதி. வெண்பட்டுநூல், பருத்திநூல், தாமரைநூல், வெள்ளெருக்கு நூல் என்பவற்றுள் ஒன்றால் இருபத்தேழிழைக் கயிறு செய்து அதில், * நாகபாசம், பிரம முடிச்சு, சாவித்திரி, விஷ்ணுக் கிரந்தி என்பவற்றுள் ஓர் முடிச்சு இட்டுத் தரிக்க.

நாயகமணி யிலக்கணம்.

மேற் கூறிய அளவின வன்றி, உழுந்துமுதல் எலுமிச்சம்பழம் வரையுமுள்ள அளவினவாய உருத்திராக்க மாலைகளின் நடுவே நாயகமணி தரித்தல் வேண்டும். இணை யுருத்திராக்கங்கள்போல் தோற்றமும், இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்த தன்மையும் ஆக இருத்தல் வேண்டும். அதனைத் தங்கத்தினாலாவது, இரத்தினங்களினாலாவது கட்டுக. கட்டுங்காலத்து இடப வடிவாகவும், அல்லது கௌரி சங்கரர் வடிவாகவும், பரமேச்சுர ரூபமாகவும் செய்க.

உருத்திராக்க தாரண வுண்மை.

உருத்திராக்கங்களைப் பதினாறு தானங்களிற் றரித்தல் சூக்கும சிவாங்கங்களைத் தரித்தற்கு அடையாள மாகும். ஒன்பது உறுப்புக்களிற் றரிக்க விதித்தது, அந்தச் சூக்கு

* நாகபாச முடிச்சாவது - கயிற்றின் இருநுனியையும் எடுத்து நாலங்குல வளவிற் றனித்தனியாய் வலமாகவும் இடமாகவும் இருமுடிச்சுஇட்டு, அந்த நுனிலயப் பாம்பினது படம்போல முடிச்சில் அகப்படும்படி முடிவதாம். பிரம முடிச்சாவது-நுனிகளிரண்டையும் மூன் றங்குலமெடுத்து அவ்விரண்டையும் ஒன்றாய்ச்சேர்த்துப் பிரதட்சிணக்கிரமமாய்ச் சுற்றி, அந்நுனிவெளியில் தெரியாதபடி முடிவது. சாவித்திரியாவது-இரு நுனிகளையும் வலமாகவும் இடமாகவும் நுனி வெளியில் தெரியாதபடி ஒரேமுடிச்சப்போல முடிவது, விட்டுணுக் கிரந்தியாவது - பிரம முடிச்சுப் போலிட்டு நுனிகள் உழுந்துப் பிரமாணம் புச்ச வடிவாய் வெளியில் தெரிய முடிவது.

மாங்கமாகிய வாமை, சியேட்டை, இரௌத்திரி, காளி, கலவிகரணி, பலவிகரணி, பலப்பிரமதனி, சர்வபூத தமனி, மனோன்மணி என்னுஞ் சிற்சத்தி சொரூபங்களைத் தரித்தற்கு அறிகுறியாம். ஆறு தானங்களில் அணிவது ஆறங்க பாவனையைக் குறித்ததாம். ஓரிடத்திற் றாரணஞ் செய்வது வித்தியாதேக வடிவ பாவனா ஞானத்தை யடைவித்தற்கு ஏற்படுத்திய தென்க. இவற்றுள் பாவனா ஞானப் பிராப்தி நிமித்தம் செபமாலையும், ஒன்பது சத்திகளின்பொருட்டுச் சிரம், காது இரண்டு, சிகை, கழுத்து, மார்பு என்பவற்றின் மாலைகளும், மூன்று உபவீத மாலைகளுங் கொள்ளப்படும். புயங்கள், முழங்கைகள், மணிக்கட்டுகள் என்னு மாறுறுப் புச் சடங்க பாவனைக்காம் என்று சகலாகமசங்கிரகம் என்னு னூல் கூறிற்று.

பஞ்சாங்க பூஷணத்துட் சிறந்தன சிவசின்னங்களே.

சைவசித்தாந்த பாரங்கதர் யாவரும் பஞ்சாங்க பூஷணம் தரித்தல் வேண்டும். அவையாவன - உட்டிணீடம் (உஷ்ணீஷம்) உத்தரீயம், உபவீதம், விபூதி, உருத்திராக்கம் என்பன. எல்லா ஆபரணங்களுள்ளும் இவ்வைந்துஞ் சிறந்தன. (உஷ்ணீஷம்=தலைக்கட்டு.) இவற்றுள்ளும் விபூதி ருத்திராக்கங்களே சிறந்தன. மற்றைய பூஷணங்களை விட்டாலும் இவ்விரண்டனையும் விடுதல் கேட்டை விளைக்கும். இதனை "ஏதல்லக்ஷண சம்புக்தோ யுக்தபஞ்சாங்க பூஷ

ஊ:! த்ருதோஷ்ணீ ஷோத்தரீயஞ்ச பஸ்மருத்ராக்ஷதா ரக:!! எனவரூஉம் அஞ்சுமான் ஆகமச் சுலோகங்களாலறிக.

தீக்ஷாங்கம் சிவசின்னங்களே.

பிரதிட்டை உற்சவம், ஸ்நபனம், சம்புரோக்ஷணம், பிராயச்சித்தம், அபிடேகம் முதலிய பரார்த்த ஆன்மார்த்தக் கிரியைகளுக்கும், விவாகம், பும்சவனம், உபநயனம் முதலிய கிரியைகளுக்கும் அங்கமாவன வன்றி, ஞானவதி, கிரியாவதி, வியதை, பரிசம், வாசகம், சட்சு, மானசிகம் என்னுஞ் சிவதீக்ஷைகளுக்கும் முக்கிய அங்கங்களாக அணிவன பஸ்ம ருத்திராக்கங்களே.

விபூதியின் பெயர்விசேடம்.

முன்னர் கூறப்பட்ட காரணங்களன்றி, விபூதிக்கு வேறுகாரணத்தாலும் பெயர்ப் பாகுபாடுண்டு. சிவபெருமானது ஐம்முகங்களினின்றுந் தோன்றிய ஐவகைப் பசுக்களுள், சத்தியோ சாதமுகத்திற் றோன்றிய கபிலவருணமுடைய நந்தையினிடத் துண்டாயதற்கு விபூதி என்றும், வாமதேவ முகத்தினின்று முதித்த வெண்ணிற முடைய பத்திரை யென்னும் பசுவினுண்டாயதற்குப் பசிதம் என்றும், அகோர முகத்தினின்று முற்பவித்த கருநிறச் சுரபியிடத்துப் பிறந்ததற்குப் பஸ்மம் (பற்பம்)என்றும், தற்புருடத்திற்றோன்றிய புகைநிறச் சுசீலையின் இடத்தில் உண்டாயதற்கு க்ஷாரம் (சாரம்) என்றும், ஈசானமுகத்திற் பிறந்த சிவப்புநிறச் சுமனை யிடத்தில் விளைந்ததற்கு இரக்ஷை (இரக்கை) யென்றும் சொல்லப்பட்டன. அது, "சத்யோசாதாத் விபூதிச்ச வாமாத்பசிதமேவச்! அகோராத்பஸ்மஸம்

ஸாதத் புருஷாத் க்ஷாரநாமச" எனவரூஉம் வீராகம சுலோகங்களா னுணர்க.

விபூதி சம்ஸ்காரவிதி.

ஆன்மாக்களாகிய பசுக்கள் ஆணவம், கன்மம், மாயை, வைந்தவம், திரோதம் என்னும் ஐவகை மலங்களானும் கட்டப்பட் டிருத்தலான் அவற்றை யொழித்தற்கு ஐவகைச் சம்ஸ்காரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அவை தூலம், சூக்குமம், அதிசூக்குமம், காரணம், மகாகாரணம் என்பனவாம். தூலசம்ஸ்காரம்-விபூதி தாரணமாகும். சூக்குமம் - உருத்திராக்க தாரணமாம். அதிசூக்குமம்-யஞ்ஞோபவீதம் என்க. காரணம் - சிவதீக்கையும், மகாகாரணம் - சிவபூசையுமாம். இவற்றுள் தூலசம்ஸ்காரம் என்னும் விபூதிசம்ஸ்காரமாவது விபூதி சிவவடிவாகலால் அதனைத் தரிப்பாருந் தந்தேகத்தைச் சிவரூபமாகக் கற்பனை செய்து கொள்க. ஞானவடிவும், ஈசான முதலிய ஐம்முகமும், ஒன்பது சரீரமும், பத்துத் திருக்கரங்களும், நிவிர்த்தி முதலிய ஐந்து சிரமும், அத்திர முதலிய உறுப்புக்களும் ஆகச் சிவபெருமானங்கம் முப்பத்தெட்டு ஆதலால், தமது தேகத்தும், சிகை, தலை, நெற்றி, கபோலங்கள், காதுகள்,அவற்றின் றுவாரங்கள்,புருவங்கள், கண்கள், மூக்கு, அதனிருதுவாரங்கள், அவற்றின் பக்கங்கள், நெஞ்சு, உதடுகள், தோள்களின் மூலம், மோவாய், தோள்களினடு, மணிக்கட்டுகள், நெஞ்சு, குய்யம், முழங்கைகள், முழங்கைக் கணுக்கள், கழுத்து, அதன் பக்கங்கள், பிற்புறம், விலாப்புறங்கள், என்னும் முப்பத்தெட்டுத்

தானங்களினும் விதிப்படி தரிப்பதாம். அதனை "சிவஞ் ஞானி சரீரந்து சிவதேகத்வ கல்பநே" எனத் தொடங்கி, "ஸ்தாநமஷ்" டௌததஃ திரிம்சத் பூதிதாரண யோக்கியகம் எனமுடிந்த விம்பாகமச் சுலோகங்களாற் காண்க.

விபூதி விசேடார்த்தம்.

விபூதி என்னும் பதத்திற்கு, வி=மேலான, பூதி=ஐசுவரியம் எனப்பொருள் கொள்வதன்றி, விநாயகன் என்றாற்போலத், தனக்கு மேலான ஐசுவரிய மில்லாதது எனவும் விரிப்பர். இவையன்றி, வீ=சிவபெருமான்; பூ-பாவனை. தி-அடைதல் எனக்கொண்டு சிவத்துவபாவனையை விளக்கும் இயல்புடையது என்று விசேடப் பொருள்கூறின ஆகமங்கள். அவ்வுண்மையை "வேர்ப்பாவநீய தோக்கியே ஷாதிக் நோதீதி விபூதிஹீ-தஸ்மாத் சிவாத்மகத்வம்சவிபூதேஃ கீர்த் யுதேசதா! என்னும் வாதுளாகமவாக்கியங்கள் தெரித்தன.

திரிபுண்டர அதிதேவதைகள்.

பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள்களையும் உணர்கின்ற ஞானியென்பதனையும் விளக்குகிறமுக்குறிகளின் அதிதேவதைகளையுஞ் சொல்வாம்.

விபூதி முக்குறிகளுள்

நடுக்குறி.	பக்கக்குறிகள்.
1. சிகை-அநாகதசிவம்.	வாகீசுவரி, மனோன்மணி.
2. சிரம்-ஈசானர்.	இந்தியா, தீபிகை.
3: நெற்றி-தற்புருடர்.	உரோசிகை, மூசிகா.
4. மார்பு-அகோரர்.	வியாபினி, ஊர்த்துவகாமினி.
5. உந்தி-வாமதேவர்.	அநந்தை, வியோமரூபை.

	நடுக்குறி	பக்கக்குறிகள்.
6-7.	முழந்தாள்கள்-சத்தியோசாதர்.	அநாதை, அநாச்சதை.
8-9.	தோள்மூலம்-ஆதிசத்தி.	வாமை, சேட்டை.
10-11.	தோள்கள்-இச்சாசத்தி.	இரௌத்திரி, காளி.
12-13.	மணிக்கட்டுகள்-கிரியாசத்தி.	கலவிகரணி, பலவிகரணி.
14-15.	முழங்கைகள்-ஞானசத்தி.	பலப்பிரமதனி, சர்வபூததமனி
16-17.	புருவங்கள்-வலம்-அங்குட்ட புவனேசர்.	இடம்-புவனேசர்.
18-19.	கண்கள்-ஈசர்.	இரகபிங்கேட்சனர்.
20-21-	மூக்கு-உற்பவர்.	பவர்.
22-23.	மூக்கின் றுவாரம்-மகாதேவர்.	மகாதேசனி.
24-25.	உதடுகள்-மேல்-சிகேதனர்.	கீழ்-எகவீரர்.
26-27.	காதுகள்-பஞ்சாந்தகர்.	சூரர்.
28-29.	செவி துவாரங்கள்-சம்வர்த்தகர்.	சோதி.
30-31.	கபோலங்கள்.சண்டர்.	கிராதேசர்.
32.	மோவாய்-ஏகசிவர்.	
33-34.	கழுத்து-அநந்தர்.	அசர், உமாபதி.
35-36.	பிருட்டம்-பிரசண்டர்.	உக்கிரர், உருத்திரர்.
37-38.	விலாப்புரங்கள்-ஸ்ரீகண்டருத்திரர்	பார்வதி.

வலப் பக்கம் முதலாகத் தரிக்கவேண்டும். நாசி, செவிகளின் துளைகள், உதடுகள் என்னும் ஆறு நீக்கி முப்பத்திரண்டு தானங்களில் மகாசைவர் தரிக்க, அது 32 கலாசத்தி பாவனைக்காகும். அநுசைவர்க்கு 25, அந்திய சைவர்க்கு 16 அவாந்தர பிரவர சைவர் என்பவர்களுக்கு 6, ஏனைய சைவர்க்கு ஒன்றுமாகத் தானங்கள் கூறப்பட்டன.

முடிபு உரை.

ஈண்டுக் கூறியவற்றானே சைவபூஷணங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்கங்களின் மகிமைகளும், விதிகளும், மந்திரங் களும், கிரியைகளும், அருட்செயல்களும், தத்துவங்களும், பிற இலக்கணங்களும், பரபக்க மறுப்புஞ் சித்தாந்தமும் ஆகிய இன்றியமையா விடயங்களெல்லாமும், ஒருவாறு எம்மறிவிற் றேற்பச் சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்கட்கியைய வுரைத்தேம். இதன்கண் அடங்காத விடயங்களுளவேல் ஆசிரியமுகத்தானும், நூல்வாயிலானு முணர்ந்து கொள்க. அவையும் சிவகுகப்பெருமான் றிருவருளால் இன்னுமோர் பதிப்பிட வருங்கால் வெளிப்படுத்தப்படும். பூவுலகினும் பொலிவுற்று விளங்குஞ் சிவசின்னங்கள் வாழ்க. தேவ தேவன் சிவபெருமான் றன் றிருவருள் வாழ்க. சிவசின்னங் களை யணியும் சுத்தாத்துவித வைதிக சைவ சித்தாந்த அன் பர் கூட்டங்களும் நனிவாழ்க. மெய்கண்ட சந்தான சித்தாந் தங்கள் மேன்மேலும் மிளிர்ந்துவாழ்க.

வாழ்கவந்தணர் வானவரானினம்
வீழ்கதண்புனல் வேந்தனுமோங்குக
ஆழ்கதீயதெல் லாமரனாமமே
சூழ்கவையக முந்துயர்தீர்கவே.

ஸ்ரீசைவபூஷண சந்திரிகை

முற்றிற்று.

மெய்கண்டதேவன் மொய்கழல்சரணே.